

TOMÁŠ POSPÍŠIL

RUDÝ ŠTÍT

Tomáš Pospíšil

Rudý Štít

více info a bonusovou povídku najdeš na
rudystit.cz

Praha 2018

Copyright © 2018 by Tomáš Pospíšil

~

*Neboj se maličký ničeho nic,
za tvoji bezpečnost bude se bít
každý hrdina, co nosí Rudý Štít.*

~

Věnováno všem,

jenž dali této knížce šanci.

Prolog

Odplivl si pod nohy netečně pochodující kobyly, ale železitá pachuč krve se mu do úst ihned vrátila.

Dopis o masakru na Stinných Vrších byl jediným důvodem, proč kobyly stále měl. Bez něj by o ni přišel hned v prvním hostinci za Hluchým Hvozdem stejně, jako ho tam připravili o všechny peníze.

Projet Hluchým Hvozdem, tím temným místem plným podezřelých pohybů a strašidelného hýkání zpoza starých a vysokých prastrůmů stoupajících ze světélkujících močálů, byl nepříjemný zážitek. Chtěl všechny ty vzpomínky pivem utopit na dně nejednoho korbetu.

Hostinský svůj podnik umístil na takřka nevyužívanou obchodní stezku, která spojovala království Arorbonu a Teirvinu a která zrádným Hluchým Hvozdem procházela.

Takovému hostinskému nemohly smrdět žádné mince z jakékoliv ruky. A taky že nesmrděly, naopak. Když vytáhl svůj malý, ale naditý měšec, hostinský se k němu choval, jako kdyby každá z těch mincí nesla na rubu jeho vlastní podobiznu.

Pivo teklo proudem, polévka byla teplá a plná zeleniny, a dokonce se našel i kus čerstvě opečeného selátka. Místní štamgasti, sedláci z okolí, si k němu přisedli a družně se s ním bavili. Pověděl jim o své cestě Hvozdem a o masakru, který jel reportovat beornovi. Mladá dcera hospodského, která jim nosila piva, si mu dokonce sedla do klína a nechala ho sáhnout na své bujné poprsí.

Celý život mu říkali, že okolní svět na lidi ze Stinných Vrchů kouká skrze prsty. Že si o něm budou myslet, že je obyčejný hlupák a nestojí za víc než za odplivnutí k nohám. Ale tady ne. V této hospodě se k němu chovali s respektem, jako k sobě rovnému.

Ovšem jen do té doby, než došlo na placení...

~

Dřevěný stůl se otřásl pod dopadem pěsti hostinského. Posel se probudil z opileckého spánku, zvedl hlavu a promnul si svá těžká a slepená víčka. Pohled na lístek, který před něj hospodský položil, mu ale oči otevřel dokořán. Velký

umaštěný cár papíru byl posetý čarami a čísly. Ceny byly přemrštěné a na lístku bylo započteno každé pivo, které se u jeho stolu vypilo, i když nikoho na žádné nezval. Dokonce i to letmé sáhnutí na nádro tam bylo zaznamenané.

„Možná u vás na druhé straně Hvozdu chlastáte za hubičku, ale tady jsi v království. Tady známe hodnotu svojí práce,“ odsekl hostinský, když se posel proti účtu ohradil.

Silné paže hospodského se zaťatými pěstmi opíraly o stůl před ním. Pohledy štamgastů jej obklopovaly ze všech stran. Posel zavřel ústa dříve, než se zmohl něco dalšího namítnout, a sáhl pro svůj měšec. Renin Karek nešetřil, dal mu dost peněz na tři takové jízdy tam i zpět. Nyní se ale všechny mince sypaly na stůl a hostinský je dlaněmi přimačkával, aby se neskutálely na podlahu. Poslovi v ruce zůstala pouze měkká látka prázdného měšce.

Hostinský si tlustým prstem pohrával s hromádkou mincí, přepočítával je, a nakonec se na svého hosta usmál. „Do útraty ti jich chybí čtrnáct. Copak s tím uděláme?“

Štamgasti, kteří se prozatím jen výsměšně pošklebovali, se jako na povel zvedli a posla obestoupili.

„Já... já jsem posel. Jsem posel. Pod ochranou beorna Savorra a krále Dalivera. I samotné Záře,“ řekl a na důkaz sáhl do své náprsní kapsy. Vytáhl z ní dopis zapečetěný červeným voskem.

Hospodský mu jej vytrhl z ruky a prohlížel si ho oproti rannímu světlu pronikajícím špinavými okny do místnosti. Nehtem přejel po reliéfu pečetě, ale rozlomit se ji neodvážil.

„Myslíš si snad, že nějaké symboly budou platit za tebe?“

Zamával dopisem poslovi před obličejem. „Král nepil naše pivo, beorn nejedl naše jídlo. Kdepak. To ty. Tys chlastal a žral, co se do tebe vešlo.“

„Dal jsem ti všechny své peníze. Víc nemám. Prostě nemám.“

Hostinský se vlídně usmál a položil mu ruku na rameno.

„Však jsme rozumní hoši a jako rozumní hoši to vyřešíme.“

Poslu se do břicha zaryl úder pěstí a vyrazil mu dech.

„Za každou minci jedna rána,“ řekl hostinský. Štamgasti, se kterými předchozího večera sdílel nejeden přípitek, jej začali mlátit a nahlas odečítat dluh. Když dopadla poslední rána, a že jich bylo více než čtrnáct, hostinský ho chytl pod ramenem, zkrvaveného jej vytáhl před hospodu a hodil do bláta.

„Tím jsme vyrovnáni,“ řekl hostinský. „Přijeď zas, rádi tě tu opět uvidíme,“ dodal a zasmál se.

Posel se s obtížemi zvedl na nohy a šoural se ke své kobyle.

„Tu mu necháme?“ zeptal se jeden ze štamgastů.

„Je to posel, tak ať plní své poslání,“ řekl hostinský a odhodil dopis na zem.
„Však co s takovou herkou. Sežrala by za víc, než kolik je její cena.“

Posel se sehnul a dopis pro beorna zvedl ze země. Setřel z něj špínu a zastrčil jej zpět do náprsní kapsy. Vyskočil kobyle do sedla a jel. V puse se mu mísila pachut' krve a bláta.

Od hostince na okraji Hluchého Hvozdu ho vyprovázel výsměch. *Teirvinské hovno*, pokřikovali na něj.

Drne.

~

Byl to už celý den, co hostinec nechal za zády. Hned poté začalo hustě pršet a dosud nepřestalo. Nejprve to ocenil. Déšť mu z obličeje a šatů pomalu smyl většinu bláta a krve, ale s každou další hodinou ho počasí trápilo více a více. Chlad se do něj zakusoval skrze provlhlé oblečení, po dlouhé a namáhavě cestě v nepohodlném sedle mu únavou těžkla víčka, hlava popadávala a jeho tělo skučelo s každým pohybem bolestí z ran, které utržil. Cesta by jindy byla krásná a rovná, ale déšť ji proměnil v rozmočenou břečku. Jeho herka zabředávala do bláta a bojovala s každým pohybem vpřed.

Z okolních holých polí se přes cestu převaloval divoký vítr. Vháněl mu do obličeje velké kapky a štiplavý prach a nutil ho mít oči neustále přimhouřené. Měsíc, hvězdy i všech *Pět* byli skrytí za hustými černými mračny. Tma byla neprostupná a několikrát musel herce přitáhnout uzdu, aby ji usměrnil a nesjeli tak z cesty.

Nejednou si povzdechl, že by byl radši zpět v Hluchém Hvozdu. To místo bylo plné monster a netvorů, ale projel ho suchou nohou a nikdo mu tam neublížil.

Narazil na zpola vyvrácený strom. Některá z dřívějších bouří nebo vichřic ho naklonila přímo nad cestu. Čněl nad ní jako černý kostěný pařát cíhající na kořist na druhé straně, připravený kdykoliv vystřelit vpřed a sevřít ji ve své dřevěné dlani.

Zmožený slezl z koně. Nakloněný strom nebyl ideální, ale poskytoval alespoň nějakou ochranu před deštěm. Přivázal k němu klisnu a sám si pod něj lehl. Vyčerpán na těle i duši ihned, i přes nepohodlí, usnul.

Zdálo se mu o vranách a vyvražděných vesnicích, o štamgastech a hostinském, kteří s ním pili u jednoho stolu, ale říkali mu, že je *Teirvinské*

hovno. *Jsem z Arorbonu, stejně jako vy*, snažil se jim vysvětlit, ale oni se tomu jen smáli, až se zajíkali, a pěstmi pobaveně mlátili do stolu. Ty rány byly hlasité jako hromy, a i jako hromy zněly. K dešti se přidal hlas vzdálené bouře, která mu pronikla do snu jako nezvaný host, a probudila ho.

S každým zahřměním sebou klisna neposedně a vystrašeně trhla a poskakovala na místě. Rychle vstal a chytil ji za uzdu. Nechybělo mnoho a dokázala by se sama uvolnit a utéct, možná ho při tom i podupat. Krotil ji a utěšoval. Chvilí trvalo, než se poddala, nebyli na sebe zvyklí.

Posel se podíval pod strom, pod kterým nakrátko usnul. Černé štíhlé prsty z větví v jeho řídké koruně se pod nápořem větru prohýbaly, jako by nervózně poklepávaly na desku stolu. Jakýkoliv náznak pohodlí pod jeho kmenem se vytratil v bahnitě kaluži a nepříjemné vzpomínky na noční můru. Opustil to zkažené místo a vyvedl klisnu za uzdu zpět na cestu. Pokračovali dál.

Bouře byla divoká a plná života. Přímo před ním les blesků vykreslil nad plochou krajinu obrys hradu na malém kopci. Vysoké a štíhlé bílé věže trčely vyrovnané vedle sebe jak kosti žeber. Z jejich špiček zářilo souhvězdí bledě rudých plamenů. Nemohl se mýlit, musel to být Arn Duren, sídlo beorna Savorra. Místo, kam měl namířeno.

Než noc skončí, mohl by snad ulehnot do teplé postele nebo se alespoň konečně najíst.

Na hradě se ke mně nebudou chovat jako k póvlu jen proto, že jsem se narodil a vyrostl na Stinných Vrších, pomyslel si. Beorni takoví být nemůžou, beorni jsou vznešení a u jejich dvora jsou čestní rytíři, o kterých se mluví v pohádkách a příbězích. U dvora by jistě mohl být i jeden z Rudých Štítů, těch nejlepších mužů v celém království.

Nedbal toho, že by se klisna mohla polekat, vyskočil do sedla a pobídl ji ke klusu. Poslechla ho a rozběhla se, jako by snad sama věděla, že i na ni tam čeká jídlo a teplá stáj.

~

Projel velkým, ale tichým městem, které se rozprostíralo v podhradí, a přijel až k bráně. Na jejím vršku vlály dvě vlajky, jedna zelená, druhá černá, s erby, které ve tmě nedokázal rozeznat. Pod jeho kobyloou se rozezněly duté nárazy kopyt na dřevo širokého padacího mostu. V příkopě pod ním se hromadila dešťová voda. Posel přešel most, na chvíli se ocitl v závětrí brány, kde na něj nepršelo, ale vzápětí mu kapky opět začaly smáčet obličej. Cestu na nádvoří mu

hradily silné tyče spuštěné mříže.

Seskočil z kobyly, chytl se chladného hladkého železa a začal volat na někoho, kohokoliv, uvnitř.

Hrad a jeho stráž spaly a nikdo nepřicházel. Nepřestával křičet a kopat do mříže, až se konečně na její druhé straně v jedné z noh brány otevřely dveře. Vyšel z nich voják s mečem u pasu a pláštěnkou ledabyly přehozenou přes hlavu. Na hrudi měl znak bílého plamene na černém pozadí. Pohlédl na návštěvníka skrze mříž rozespalou a rozmrzelou tváří.

„Co tu chceš, pobudo?“

„Musím mluvit s beornem Savorrem.“

„To ses snad posral, ne?“ řekl strážný a změřil si muže na opačné straně mříže pohledem. „Co seš zač, žebrák? Jseš celej od bláta a krve. Snad si nemyslíš, že někoho takovýho pustím do hradu. Natož za beornem!“

„Posílá mě Nikorai Karek, renin Stinných Vrchů. Vezu od něj dopis s jeho pečeti. Je to naléhavé.“

Strážný přimhouřil oči a posla si pořádně prohlédl.

„Počkej tady,“ řekl jen a odešel kamsi do hradu.

Uběhlo několik minut, než se strážný vrátil v doprovodu dvou dalších mužů. Jeden z nich byl velitel, nebylo o tom pochyb. Šel v čele skupinky, jeho uniforma byla vznešenější a jeho krok jistý. Děšť jako by ho míjel.

Přišel těsně k mříži a natáhl ruku. „Dej sem ten dopis.“

Posel vytáhl dopis z náprsní kapsy a strčil ho veliteli skrze mříže. Ten rozlomil pečeť, papír rozložil a v přítomnosti loučí se snažil přecíst slova. Pak kývl hlavou na jednoho z vojáků. „Dobrá, zvedněte mříž a pusťte ho dovnitř. Koně ustájíte a jemu, k *Pěti*, najdete nějaké čisté oblečení.“

„Můžu požádat i o něco k jídlu, můj pane? Celý den jsem vůbec nic nejedl.“

Velitel přikývl. „V kuchyni se snad najdou nějaké zbytky od večeře, které se nehodily čoklům.“

„Děkuju, můj pane.“

Jeden voják odešel s klisnou, druhý šel pro jídlo a ošacení. Velitel jej mlčky vedl k jedné z věží.

Posel nikdy žádný hrad na vlastní oči neviděl.

Byl obrovský.

Zvedl zrak k vrcholku nejbližší věže. Štíhlá svíce s jasným plamenem na svém temeni, který plápolal výše, než kam mohly sahat špičky prastromů v Hluchém Hvozdu. Otočil se a pohlédl na její identickou sestru na opačné straně širokého nádvoří. Každý z dalších čtyř párů tím vyšší než ten předchozí, čím více se

vzdalovaly od brány. V čele hradu stálo pět věží spojených v jednu, srostlé prsty od krajů rostoucí ke svému středu, která na zbytek hradu shlížela jako hrdá matriarcha v čele rodinného stolu. Po jejích stranách visely dvě vlajky, ty samé, které vlály na vrcholku brány.

Po poslově levici byla překrásná květinová zahrada, které ani plášť noci neubíral na pestré barevnosti a tma neskryla její rozličné vůně mísící se s elektrizujícím nádechem bouřkového ovzduší. Po pravici dlouho míjeli široké stáje. Musely být schopné pojmout všechny koně, kteří se proháněli Stinnými Vrchy. Voják zrovna pod střechu stájí vedl kobyly, která posla dovezla až na toto okouzlující místo.

Posel zaklonil hlavu, až ho zabolelo ve ztuhlém krku, ale jak jinak mohl pohlédnout až ke špičce věže, ke které se blížili? Z jejího vrcholku muselo být vidět mrakům na záda.

Velitel otevřel těžké dveře a oba vstoupili dovnitř. Posel se konečně dostal z dosahu nepříjemných kapek deště a stoupal za velitelem po točitém schodišti.

„Jdeme za beornem?“

Velitel k němu otočil hlavu, aniž by zastavil. „V tuhle hodinu rozhodně ne,“ řekl odměřeně. „Zítra po snídani, když bude mít náladu, tak tě před něj předvedu. Řekneš mu, co máš říct, a pak se ihned vrátíš zpět tam k vám.“

Zastavil u jedné dveří a otevřel je. „Tady se můžeš vyspat. Jídlo a oblečení ti hned přinesou.“

Posel vstoupil do místnosti. Byla malinká, vlhká a nezasklenou škvírou nahrazující okno šel dovnitř chlad. Došlápl na stébla staré zatuchlé slámy a přešel ke špinavé matraci.

Připadal si jak ve vězeňské cele. Otočil se na velitele, ale ten mezitím beze slova odešel. Nehnal se za ním. Sedl si na tvrdou nepohodlnou postel a čekal na jídlo.

Nemusel čekat dlouho. Voják, který ho předtím uvítal u brány, mu nyní přinesl v jedné ruce hrnec s polévkou a v druhé čisté oblečení.

Obojí s díky přijal. Voják jen pokynul hlavou, ve tváři měl stále otrávený výraz, a odešel.

Polévka byla chudá. Byla to takřka jen špinavá voda bez kousku zeleniny nebo masa. Jediné, co v ní plavalo, byl starý chléb, který se stihl nepříjemně rozmočit. Ale i tak jedl. Byl tak hladový, že jedl, jako by to mělo být jeho poslední jídlo. Plnou lžicí ji nabíral a dával si pozor, aby mu ani kapka neukápla. Byla chudá, ale alespoň jí bylo hodně.

Když už v hrnci nebylo co vyškrábnout, prohlédl si oblečení, které mu

přinesli. Bylo čisté, ano, ale bylo nuzné. I na poměry jeho chudého kraje. Oblečení, které měl na sobě, by bylo lepší a kvalitnější, kdyby jej jen náročná cesta nezničila. Byl možná jen prostý vesničan ze zapadlého koutu světa, ale přesto, nebo snad právě proto, se děsně styděl, v čem bude muset zítra zrána předstoupit před vznešeného beorna.

Natáhl se na matraci. Musel pokrčit nohy v kolenou, protože jinak se jak hlavou, tak patami otíral o stěny místnosti. K přikrytí byla jen tenká deka.

Usínal s hlavou plnou myšlenek, ale spal tvrdým bezesným spánkem.

~

Probudilo ho nepříjemné kopnutí.

Voják, kterého předešlé noci neviděl, se nad ním tyčil s vědrem v ruce.

„Vstávej smrad'ochu. Tady máš vodu a žínku. Umyj se a obleč. Za půl hodiny půjdeš za beornem.“

Posel zkřivil tvář. Myslel si, že na hradě budou vznešenější lidé. Spravedlivější. Snad to byl problém jen vojáků a stráží. Beorn a jeho rytíři takoví nebudou, ti budou lepší.

Svlékl se ze svého umazaného oblečení a nahý se umyl studenou vodou. Probrala ho po kratičkém spánku. Neměl břitvu, aby se oholil, neměl ani ručník, kterým by se mohl usušit. Třásl sebou, aby ze sebe sklepal co nejvíce vody, ale stejně poté, co se oblékl, jeho nové oblečení provlhlo. Promnul si své neupravené, několikadenní vousy a mokré a zplihlé vlasy. Podíval se na své nové oblečení. Připomínalo pytlou. Alespoň si vykasal příliš dlouhé nohavice a ohrnul přechuhující rukávy.

Bylo mu trapné se takhle ukázat před beornem, ale co jiného mu zbývalo. Vyšel z místnosti a sešel schody. Dole se ho ujal další voják s bílým plamenem na hrudi.

Nádvoří s příchodem rána ožilo. Předešlé noci obdivoval velikost hradu, ale stejně ho nyní překvapilo, kolik lidí jej obývalo. Procházeli kolem desítek dalších vojáků, všech ve stejných světle šedých uniformách s bílým plamenem na černém poli na hrudi.

Viděl i muže s meči u pasu, avšak bez uniforem. To museli být vznešení rytíři, kteří dali svůj meč do služby beornovi.

Stejným směrem, jímž ho voják vedl, přenášelo služebnictvo tácy plné jídla a pití z jedné věže, kde musela být kuchyně, do druhé. Jistě do hlavní síně hradu, kde má beorn své křeslo, ze kterého vykonává vůli krále. Nad širokými dveřmi

do síně visely dvě vlajky s erby. Bílá svíce na černém pozadí patřila beornu Savorrovi a Severním Polím, jeho beornátu. Černá růže s rudým stonkem a trny na světle zeleném podkladu byla zase znakem královského rodu a celého Arorbonu. Znal ten erb i ze Stinných Vrchů, kde vlál na vlajce nad mnohem skromnějším sídlem renina Kareka.

Z davu k němu přišel velitel. Měl na sobě stejnou uniformu jako ostatní jemu podřízení vojáci, ale jeho byla doplněna o dlouhou, světle šedou kápi. Vypadala, že je ušita z mnohem kvalitnějšího materiálu.

Převzal si ho od vojáka a opět si ho změřil pohledem, tentokrát na pořádném světle. Velitelova tvář nedokázala skrýt odpor, který u něj poslův vzhled vzbudil, ale nahlas nic neřekl.

„Beorn bude nyní snídat. Budeš čekat za dveřmi, dokud se nerozhodne, že si tě vyslechne. Pak pro tebe přijdu.“

Vešli do nejvyšší věže, která stála v čele Arn Durenu. Ocitli se ve vstupní hale, která se větvila pěti směry. Po stranách stoupala dvojice schodišť, mezi nimiž byly tři chodby. Pokračovali tou prostřední, stále rovně, až se zastavili u dalších dveří, neméně velkých jako byly ty vstupní. Byly otevřené dokořán a bylo jimi vidět do síně.

„Tady čekej,“ zastavil ho velitel přede dveřmi a sám pokračoval dál dovnitř.

Síň byla prostorná, s vysokou klenbou podepřenou sloupy ve dvou řadách. Každý z nich byl vytesán do podoby jakýchsi lidí a bytostí, snad dávných bohů, kteří byli uctíváni před zjevením *Pěti*. Zeď na protější straně byla prosklená a skrze lehce nažloutlé sklo se skýtal výhled na rozlehlé jezero. Mezi sloupy byly rozmístěné stoly. Mohlo se k nim usadit na dvě stě hlav, možná o něco více, ale obsazená byla sotva desetina. Síň tak působila vylidněně. Ale i když v síni byla zhruba dvacítko lidí, jídla bylo pro stovku. Stoly, i ty, u kterých nikdo neseděl, jím byly obsypané a služebnictvo nosilo více a více táců s dalšími pokrmy. Nikdy neviděl tolik jídla pohromadě a jen mu to připomnělo, jak velký má hlad. Celý den nejedl a polévka z předešlé noci jeho žaludek nezaplnila. Jeho nos byl v pokušení ze všech těch vůní, které kolem něj vanuly z táců přenášených v rukou sluhů a služek. Chtěl vlézt dovnitř, jen na okraj, a vzít si šunku, stroužek sýra nebo i jen obyčejný krajíc chleba.

Ale neudělal to. Beorni a rytíři jsou muži dobrých mravů a cti a brát jídlo ze stolu, ke kterému jeden nebyl pozván, jde proti obojímu. A tak stál, sbíhaly se mu sliny a hlasitě mu kručelo v břiše. Čekal, až si ho beorn nechá zavolat.

Ten seděl u stolu na opačném konci síně. Posel na dálku nedokázal rozeznat jeho rysy, snad jen, že má na sobě rudou róbu a jeho vlasy jsou uhlově černé

a dlouhé. Jedl a prázdné talíře před ním se hromadily. U širokého stolu v čele síně bylo sedm křesel. Beornovo bylo výše než ostatní a bylo v samotném středu. Za jeho zády se lámaly vlny na hladině jezera. Ostatní křesla byla obsazena jen z poloviny. Na jedno z volných se usadil velitel stráží a také začal snídat.

Posel netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. Dlaně se mu potily nervozitou a žaludek hlasitě protestoval nad tím svůdným a voňavým pokušením.

Konečně beorn a velitel promluvili jeden k druhému. Následně velitel vstal a vydal se pro posla. Nepřešel celou délku síně, prostě z půlky mávl rukou, otočil se a vrátil zpět ke stolu.

Posel se zhluboka nadechl, sevřel své zpocené dlaně a opět je povolil. Pohnul nohama, které mu na okamžik odmítly poslušnost. Nikdy nebyl v přítomnosti někoho urozeného, natož aby s ním mluvil. Navíc byla místnost plná rytířů a vznešených lidí, protože kdo jiný mohl snídat se samotným beornem.

Bázlivě se blížil středem síně mezi stoly. Jeho kroky tlumil nadýchaný černý koberec. Lidé sedící u stolů mu věnovali buď zvědavé, anebo posměšné pohledy a šepem jej komentovali svým sousedům. To jej znervóznilo ještě víc.

Beorn na něj ale hleděl pevným pohledem bez známky pohrdání. Jeho tvář byla protáhlá a působila chrabře, přesně tak, jak má beorn vypadat. Ruce měl propletené prsty a opřené o bradu v zamyšleném gestu.

Posel se blížil v mírném úklonu, pomalu a opatrně zvedal hlavu. Nevěděl, jak blízko se sluší přiblížit se.

Beorn před sebe napřáhl ruku a postavil se.

Když stál, působil ještě impozantněji. Byl vysoký a měl široká ramena, hustý černý plnovous a pevný pohled bez bázně.

Byl přesně takový, jaký měl být. Posel jej obdivoval.

Beorn spustil ruku, založil si ji v bok a mlčky na posla hleděl.

„Zůstaň stát tam, kde jsi,“ řekl po chvíli. „Jestli smrdíš tak, jak vypadáš, tak tě vážně čuchat nechci.“

Sál se rozesmál a posla polilo horko a stud. Ale i vztek.

Ten beorn, který před ním stál ještě před okamžikem, byl pryč. Tenhle nový nebyl jako z hrdinských příběhů, nebyl chrabrý a udatný, čestný a spravedlivý.

Byl to prostě jen další štamgast z hospody, která stála na kraji Hluchého Hvozdu.

Kapitola I

Taribald nedokázal přesně říct, co ho probudilo. Hluk z nádvoří, světlo, které mu nezataženým oknem dopadalo přímo na tvář, anebo pohyb jejího těla ležícího vedle něj?

Posadil se na postel a začal se oblékat.

Peřiny za jeho zády zašustily a postel se pohnula. Otočil se. Ranní slunce se svezlo po její obnažené bledé pokožce. Bosýma nohama tiše našlapovala do měkkých vláken hustého koberce. Přešla k sedadlu, na kterém si předešlé noci svlékla své zelené šaty, a začala se do nich beze slova opět soukat.

Nemluvili. Ráno spolu nikdy nemluvili. Pozorovali jeden druhého, snad při tom mysleli na předešlou noc, anebo na den, který je teprve čeká. Oblékali se pomalu. Nebyl důvod ke spěchu.

Ona si sepnula své dlouhé vlnité hnědé vlasy do copu, on si nasadil svůj prsten Strážce Arorbonu. To bylo vždy to poslední, co udělali, než odešli z místnosti. On se ji před tím ještě pokusil políbit. Někdy ho nechala, někdy ne. Dnes ne.

Na chodbě se každý vydali na opačnou stranu. Ona šla do své komnaty, Taribald zamířil na snídani.

~

Vzduch byl cítit vlhkostí a rozšlapaným blátem. Podrážky mu zajížděly do rozmočené hlíny rozdupané desítkami těžkých bot vojáků. Prostranstvím se rozléhaly zvuky do sebe vrážejících zbraní vojáků účastnících se každodenního ranního tréninku, které byly doprovázené naštvanými rozkazy z úst jejich důstojníků. Když prošel kolem, důstojníci mírně pokynuli hlavou na pozdrav. Některým odpověděl stejným gestem. Velitel hradní stráže, Otto Narn, se vybavoval s jedním ze svých podřízených před vstupem do Jezerní věže, nejvyšší věže na Arn Durenu.

„Taribalde,“ zvolal, když se Taribald přiblížil. „Tak jaká byla noc?“ zeptal se s úšklebkem.

Věděl to. Všichni to věděli. Tajemství znal celý hrad, nikdo o něm ale nemluvil nahlas.

Taribald jen pokrčil rameny.

Otto se pousmál. Jeho dlouhá, světle šedá kápě chytala špínu a bláto z bouří rozmáčené země. „Taky jsem se nevyspal. V noci přijel posel od renina Stinných Vrchů. Špinavej, neupravenej, smradlavej. Prostě jak si člověka z té díry představuješ. I když, kdo ví, nakolik je to člověk. Ty jejich děvky tam jistě mrdají s kdejakýma nestvůrama. Beorn si ho vychutná.“

„Arrac by za něj a za Stinné Vrchy měl být rád. To jen díky nim je beornem.“

„Možná, to ale neznamená, že by se k těm zjevům hlásil. Však se podívej,“ ukázal Taribaldovi přes rameno.

Taribald se otočil. V doprovodu jednoho z vojáků tam šel drobný muž. Skutečně byl zarostlý a jeho vlasy byly mastné a spleené. Na sobě měl oblečení, které vypadalo jako přešitý pytel od brambor a lehce kulhal. Vypadal žalostně.

„Proč je tady?“

„Stal se tam nějaký masakr,“ odpověděl mu Otto, ale než řekl více, Taribalda opustil. Šel k tomu zanedbanému muži, převzal si jej od vojáka a odvedl ho do Jezerní věže.

Taribald tu věž často nenavštěvoval. Beorn ho nesnášel a on zase nesnášel jeho, a tak když mohl, vyhýbal se jeho přítomnosti. Pro jídlo si raději zašel přímo do kuchyně a odnesl si jej k sobě do komnaty nebo si ho nechal zabalit na cestu a zbytek dne pak strávil projížděním kraje. Dnes ale udělal výjimku.

Za poslední války s Teirvinem byl na Stinných Vrchích krátce umístěný, když doprovázel Dalivera. Jejich pluk tam tak dorazil až v době, kdy se předchozí jednotky probily skrze průsmyky Berenického pohoří přímo do samotného srdce Teirvinu a Stinné Vrchy ponechaly pod vládou Arorbonu. Daliver byl tehdy stále ještě princem, jeho otec a starší bratr byli stále ještě naživu.

Taribald zíral na vysoké dveře do Jezerní věže, které pohlcovaly nekonečné zástupy služebnictva. Zvědavost jej přemohla a vydal se k ní také.

Cestou do sálu minul onoho posla a mohl si ho tak prohlédnout zblízka. Ve tváři měl hloupý výraz pomalého člověka. Jeho zuby byly odporně žluté a každý trčel jiným směrem.

Posel zvědavě nakukoval do síně. Prohlížel si místnost, lidi a hlavně jídlo.

Stinné Vrchy ležely mezi dvěma velkými a významnými královstvími, a přesto ani jedno z nich nedokázalo to zapadlé místo zcivilizovat. Nedivil se, že ten muž byl tak fascinován tím, co vidí před sebou. Musel vyrůst v chatrči uplácené z bláta a klacků.

Taribald přišel k hlavnímu stolci dostatečně blízko na to, aby slyšel, co bude posel vykládat, ale stále dostatečně daleko, aby na něj beorn Savorro nezačal

mluvit.

Když usedal, jejich pohledy se střetly. Taribald svým rychle uhnul stranou a zabořil jej do talíře před sebou dříve, než by nechtěně stihl beorna vyprovokovat k další z mnoha zbytečných konfrontací.

Ten si jej ale více nevšímal. Dokonce vypadal, že má dobrou náladu, což u něj nebylo obvyklé. Jeho povaha byla zapšklá a vybíjel si svoji zlost na komkoliv, kdo se mu jen trochu znelíbil. I Otto, kterému jeho pozice velitele stráží zajišťovala místo u hlavního stolce, seděl od Savorra v dostatečné vzdálenosti.

Taribald opatrně ukusoval z talířů, které ležely před ním, a pohledem mířil pryč od beorna. Stoly přes tácy jídla nebyly vidět. Jako každý den. A jako každý den tu skoro nikdo nebyl. Pár mečů, které měl beorn rád, protože mu servilně na všechno přikývly a povahou to byly stejné zmije jako on. Vedle dvou takových seděl a jedním uchem poslouchal jejich rozhovor.

„Teirvin je v prdeli. Tuhle válku prohrajou stejně rychle, jako prohráli tu s náma.“

„Nepodceňuj je. S náma se drželi dlouho. Potrápili nás víc, než měli být schopní.“

„Protože nás překvapili. Ted’ má výhodu překvapení Kalimarr. Teirvin si ani neprdl a už má obléhanou polovinu království. Dej na mě, ještě před zimou uslyšíme o obléhání Valory.“

„Jo, ale jediné pokud jim nepřijde Arorbon na pomoc. Jsme ted’ přece spojenci, ne?“

„A proč bysme to jako dělali? Copak někomu záleží na těch teirvinskejch hovnech?“

„Nezapomínej, že naše drahá královna Lady Valeia je sama teirvinské hovno. Myslíš si snad, že když se nechá šukat velectěným Daliverem, tak mu přitom nešeptá do ucha, aby se svojí neporazitelnou armádou pomohl jejímu bratříčkovi?“

Taribald zaťal pěst. Srdce mu vynechalo úder a žaludek se křečovitě sevřel vždy, když někdo v jeho přítomnosti mluvil o králi nebo královně. Obzvlášť, když někdo použil místo titulů jejich jména, zalilo mu vnitřnosti rozžhavené železo. Chtěl vstát a předsednout si nebo ty dva parchanty okřiknout, ať drží hubu, ale nedovolil si na sebe příliš přitahovat beornovu pozornost.

Naštěstí tomu stejně nebylo třeba. Otto vstal od stolu a pro posla od renina ze Stinných Vrchů se vydal. Došel do půli síně a jen na něj mávl, neobtěžoval se ujít celou cestu.

Posel uposlechl jeho příkazu a šel k beornovi.

Jeho záda se prohýbala a opět rovnala, zrak bořil do země, ale vždy na chvíli vzhlédl před sebe. Nevěděl, jaký je protokol. Otto mu to neřekl. Nebyl to zlý člověk, ale byl to prvně a především voják. Jeho mozku nedošlo, že ten posel nemůže mít nejmenší ponětí, jak se chovat u dvora.

Ve svých nuzných šatech, s výrazem hlupáka a s křečovitými pohyby, se posel pomalu blížil a jeho tělo se nepřírozeně třáslo a kroutilo jako posedlé.

Jdi s hlavou vzpřímenou až před stolec. Tam poklekni a čekej, až tě beorn osloví, snažil se mu Taribald napovědět beze slov, vnutit mu tu myšlenku. Bylo mu ho skoro až líto.

Beorn ho gestem zastavil na místě a chvíli si ho prohlížel. „Zůstaň stát tam kde jsi. Jestli smrdíš tak, jak vypadáš, tak tě vážně čuchat nechci.“

Taribald viděl, jak výraz v poslově tváři poklesl. Smích sálu ho bodal do duše jako čepele. Posel se shrbil, jako by hledal úkryt před vší tou pozorností.

Beorn se smál vlastnímu vtipu. Sedl si zpět do křesla a napil se z korbele piva. Po černém plnovousu mu pomalu stékala pěna.

„Co tu chceš, drne?“ zeptal se posla, když se konečně dosmál.

Posel neodpověděl. Hlas ho snad opustil. Jen na beorna zíral a naprázdno otevíral a zavíral ústa.

Otto Narn vstal ze své židle a předal beornovi papír, na kterém byla rozlomená pečeť.

Beorn si jej vzal a začal jej číst nahlas celé síni.

„Můj pane, Arracu Savorro, beorne Severních Polí. Strašná pohroma postihla naši krajinu. Jedna z vesnic, kterou nazýváme Větrná, byla po posledním úplňku nalezena vyvražděná.“

„Muži, ženy i děti, všichni brutálně rozsápáni a ponecháni na návsi v kalužích krve.“

„Nevíme, jaká zlá síla to způsobila, jaká stvůra musela vylézt zpoza prastrůmů v Hluchém Hvozdu a učinit takovou katastrofu.“

„Prosím, pomoz nám. Nemáme dostatek vojáků, kteří by to mohli prošetřit. Pošli nám zkušené meče a vzdělané lidi, takové, kteří nás ochrání a pomstí v tvém jménu tvé poddané. Prosím. O to tě žádám já, renin Stinných Vrchů a tvůj vždy věrný poddaný, Nikorai Karek.“

Beorn zvedl dopis nad hlavu a ukázal ho všem v síni.

„No, kdo by to byl řekl. Ten drn Karek umí psát. Na celém dopise jsou jen dvě kaňky. Kdybych nevěděl, z jaké prdele to přišlo, myslel bych si, že to sepsalo nějaké šikovné batole.“

Další vlna smíchu. Taribald pohrdavě pozoroval ostatní rytíře. Smáli se

všemu, co beorn řekl, ať to bylo vtipné nebo ne.

„Řekni mi, drne,“ promluvil beorn přímo na posla, „proč bych se měl zajímat o to, co se stalo takovým, jako jsi ty?“

Posel naprázdno polkl a podíval se kolem sebe, jako by mu snad někdo mohl napovědět.

„Oni,“ začal posel nervózně. Hlas mu přeskakoval. „Oni jsou tví poddaní, *Moje Veličenstvo*.“

Sál se opět zasmál.

Beorn smích utnul gestem ruky. „Tenhle drn se mi líbí. Ale říká se *Vaše Veličenstvo*, ne *Moje Veličenstvo*, ty hlupáku.“

„Omlouvám se, *Vaše Veličenstvo*.“

Posel se rozhlížel kolem sebe, nechápal, co řekl špatně nyní, co spustilo další salvu smíchu. Beorn mu správně opravil tu drobnost se zájmeny, ale už mu neřekl, že to oslovení je vyhrazené jen pro královskou krev, ne pro takové, jako je beorn.

„Ale, ale, kdo se nám to konečně probudil?“ pronesl beorn a díval se při tom za posla. Taribald se ohlédl stejným směrem.

Beornesa Sabriela Savorro, vzdálená sestřenice krále a mladá manželka beorna, kráčela středem síně. Byla oblečená v jednoduchých šatech tmavě modré barvy divokého moře, které věrně zdůrazňovaly její přitažlivou štíhlou postavu. Prošla obloukem kolem posla a letmo si jej prohlédla. Taribalda minula bez povšimnutí. Obešla stůl v čele síně a šla ke svému právoplatnému místu po boku svého manžela. Jemně jej políbila na zarostlou tvář a usadila se. Hrábla si rukou za hlavou a přes levé rameno si přehodila cop dlouhých vlnitých hnědých vlasů.

„Kdo je ten muž, drahý?“ ukázala na posla prstem.

„Nikdo. Drn ze Stinných Vrchů. Přišel si stěžovat, že se tam o sebe nedokážou postarat.“

„Copak se stalo?“

„Slyšíš?“ beorn křikl na posla. „Tvoje beornesa ti položila otázku. Odpověz jí.“

Posel se začal trhaně klanět. Taribald se bál, že začne odpověď koktat. Šlapal si na jazyk, slova mu přeskakovala.

„*Vaše Veličenstvo*. Jedna z našich vesnic byla vyvražděná. Všichni... i starci a děti, nikdo... nikdo nepřežil, oni...“

Otto Narn mu skočil do řeči. „Jak zemřeli?“

„Někteří byli spáleni na uhel, můj pane. Jiní... jiní byli roztrháni... bylo to... bylo to strašné.“

„Viděl jsi je na vlastní oči?“

„Ne, můj pane. Ale ten voják, který je našel... ten kluk říkal, že nikdy nic tak strašného neviděl. Byl to prý masakr. Noční můra.“

„Měl jsi tam někoho blízkého?“ zeptala se beornesa.

„Ano, má pa... Vaše Veličenstvo. Sestru... Sestru, neteře a jednoho synovce... Byla to ještě drobata, nejstarší ještě ani nebylo deset let.“

„A všichni,“ Sabriela hlasitě vydechla, „všichni zemřeli?“ Položila si dlaň na hrud' a výraz v tváři jí vystrašeně poklesl.

„Ano... Všichni...“

„*U Pěti*,“ pronesla skrze prsty, kterými si zakryla ústa.

„Dost,“ uhodil pěstí do stolu beorn. „Už toho mám dost. Nebudeš rozrušovat moji ženu. Tvoje historky mě nezajímají. Tvoji lidé, ten cár papíru,“ mávl dopisem, „mě taky nezajímá. Vrať se do té své prdele mezi ostatní drny a vyříd'te si to sami. Je mi to jedno. Klidně všichni pochcípejte, vy zasraná Teirvinská hovna.“

Posel nejdříve zbledl, ale vzápětí začal rudnout. Taribald viděl, jak zaťal ruce v pěst a jeho záda se narovнала. Každý člověk má svoji hrdost a i pes, který je bit, kouše.

Nedělej to, snažil se ho varovat v duchu.

„Ne,“ zakřičel posel. Hlas se mu třásl rozčilením. „Ne. My nejsme Teirvinští. Už dávno ne. Jsme z Arorbonu, stejně jako ty. Jako král. Jsme tví poddaní. Platíme ti daně. Platíme za všechno to jídlo, které tu ani nemůžete sníst, a přitom u nás každou zimu zemře několik lidí hladem. Platíme ti daně a náš renin sedí pod tvou vlajkou. Dlužíš nám pár mečů. Dlužíš nám pomstu za naše mrtvé. Dlužíš nám to.“

Posel se ke konci své řeči už zajíkal. Jeho tělo se třásl. Strachem i stresem. Zíral na beorna s vytřeštěným pohledem na své hloupé tváři a po zarostlé bradě mu stékala slina.

To chtělo odvalu, pomyslel si Taribald. *Hlupák*.

Beorn si stoupl. V nastalém tichu bylo slyšet šustění látky jeho obleku. Beorn i posel na sebe zírali tvrdým pohledem.

„Máš pravdu, drne.“ Beornův hlas byl tichý a snažil se znít klidně. Mezi větami ale hluboce oddychoval. I on měl zaťaté pěsti, kterými se opíral o stůl. „Jsme oba z Arorbonu. Jak jsem mohl zapomenout. Vždyť spousta mých přátel, bratrů ve zbrani, zemřela, aby tomu tak bylo. Musíme myslet na to, co nás spojuje. Říkáš, že tvůj renin sedí pod mojí vlajkou. Ano, sedí. Ale ještě nad ní vlaje další vlajka. Není tomu tak?“

Beorn se rozhlédl po místnosti. Nikdo mu neodpověděl.

„Není tomu tak?“ zařval svoji otázku a pozvedl korbel.

„Černá růže a rudé trny,“ odpověděla mu sborově síň a rytíři pozvedli své číše.

„Černá růže a rudé trny,“ přitakal beorn a napil se. Prásknul korbelem o stůl a podíval se na posla.

„Chceš meče po svém beornovi, drne. Ale já ti dám něco lepšího. Něco přímo od krále. Já ti dám toho nejlepšího z nás. Strážce Arorbonu. Samotný Rudý Štít,“ řekl a ukázal na Taribalda. Sabriele opět vylétla ruka k ústům.

Taribald rozčileně vyskočil na nohy. „To nemůžeš. Já poslouchám královy rozkazy, ne tvoje.“

„A král ti rozkázal být jeho mečem kdekoliv v království. A kdo jiný vede meč než ruka? A kdo jiný je královou rukou v tomto beornátu než beorn?“

„Byl jsem přidělen k tomuto hradu, ne ke Stinným Vrchům.“

„Byl jsi přidělen k tomuto hradu, abys chránil beornát, který jej obklopuje. Nejsou snad Stinné Vrchy jeho součástí?“

Beorn se pobaveně usmál, protože na to Taribald odpovědět nedokázal.

„Je to díra, prdel, sám jsi to řekl. Já jsem Strážce Arorbonu, tohle je pod moji úroveň.“

„Možná by ses měl naučit, kde jsou hranice Arorbonu. Nebo si snad myslíš, že tvoje služba králi spočívá jen v tom, že budeš jeho beornovi spát pod střechou, žrát z jeho talíře a ...“

Jen to dořekni , pomyslel si Taribald. Dořekni to. Šukat tvoji ženu, protože ty sám nemůžeš, ty impotente .

Taribald skřípal zuby, ale byl zticha.

„Pojedeš do Stinných Vrchů, ohlásíš se u tamního renina a vyřešíš ty vraždy.“

„Já nejsem žádný lovec monster. Nic o nestvůrách nevím.“

„Tak to by sis měl vzít z knihovny pár chytrých svazků. Zítra ráno vyrazíš a budeš prohledávat tamní lesy, dokud nepomstíš příbuzné našeho nového přítele. Víc se o tom nehodlám bavit.“

Taribald mu hleděl do očí. *Jediný, co jsi kdy dokázal, bylo narodit se se správným jménem. I tenhle beornát musel být nově vytvořen, jeden z tradičních sis nemohl nikdy zasloužit .*

Taribald práskl pěstí do stolu a odešel ze síně. V zádech cítil pohledy, které ho vyprovázely. Ten Sabrielin bodal obzvláště hluboko.

Nasedl na prvního koně, kterého ve stájích našel, a vyjel z hradu. Nejel nikam. Prostě bloudil krajinou, na každé křižovatce se nanovo rozhodoval, kam se vydá.

Uháněl po rozblácených cestách mezi poli a projížděl skrze vísky, kde plašil husy a udivoval děti.

Jeho prsten ho stavěl nad všechny, které potkal. V celém království bylo málo lidí, kterým by se musel klanět a poslouchat jejich rozkazy. Beorni, bohužel, byli jedněmi z nich.

Hnal svého koně tryskem, na pokraj jeho sil. Chtěl si vyčistit hlavu, zbavit se zlosti. Rychlá jízda byla nejlepším lékem.

Koně vyčerpal a nechal ho ve stájích jedné z vesnic. Zdejší stájník mu za něj dal jiného koně. Hnědák byl sešlý věkem a neměl cenu ani desetiny mladé rychlé bílé klisny, kterou místo něj Taribald ve stájích nechal. Skvělý obchod pro stájného, Taribaldovi to bylo jedno. Klisna nebyla jeho, patřila beornovi. Stejně jako nyní hnědák.

Cesta zpět byla pomalá. Hnědák na více než na výklus neměl sílu. Taribaldovi to ale nevadilo.

Na Arn Duren vrátil, až když nebe osvětloval Měsíc a *Pět* a hvězdy tu v líných, tu v těkavých pohybech pluly po noční obloze. Hledal v těch vzorech na nebi nějaké znamení. Co na něj čekalo na Stinných Vrších? Proč ho *Pět* poslalo zpět do toho pozapomenutého kraje?

Proč to udělal beorn mu bylo jasné. Doufal, že vyšetřování ho na Vrších udrží po týdny, ne-li měsíce. Anebo ještě lépe, že při prohledávání tamních lesů a Hluchého Hvozdu přijde o život.

Zajel s koněm do stájí. Stájná z Arn Duren měla dost rozumu, aby se Rudého Štítu neptala, proč se z projížďky vrací na mrzákovi, když odjel na statné klisně.

Šel do své komnaty. Postel byla pomačkaná a zahřátá. Beornesa na něj čekala, ale neměla dostatek trpělivosti. Přijel pozdě. Jaká škoda. Kdy se jen bude moci zase dotýkat jejího mladého a pevného těla?

Ona byla to jediné, co bude z Arn Duren postrádat.

Kapitola II

Taribald vstal ještě, než slunce stihlo zaplavit pokoj narudlým ranním svitem, a začal se oblékat. Zvolil lehkou bílou tuniku a přes ní si oblékl koženou jezdeckou vestu. Natáhl si kalhoty ze stejného materiálu. Věci vhodné na dlouho cestu v koňském sedle.

K pasu si připnul měšec naditý mincemi. Většina z nich pocházela z beornovi pokladnice. Nebyl to plat nebo žold, Rudý Štít mohl vždy přijít ke správci beornovi pokladny a vyžádat peníze na své výdaje. K beornově zlosti, což Taribalda velmi těšilo.

Nakonec si na levou ruku nasadil prsten. Ten sám o sobě stačil k tomu, aby všechna jeho útrata v celém království byla považována za zaplacenou.

Zazvonil na služebné. Dvě mladé dívky vzápětí vešly do jeho komnaty, předvedly pukrle a zůstaly tiše stát s pohledem skloněným k zemi.

„Sbalte mi nějaké oblečení. Bude stačit něco jednoduchého. A také dostatek jídla a pití. Pak to vše odnese do stájí.“

„Ano, můj pane,“ řekla svorně děvčata a dala se do práce.

Vzal Snílka, svůj meč, a připnul si jej k pasu. Jeho pozlacený jílec koukal z bohatě vyrývané pochvy.

O stěnu byl opřený štít. Jeho čelo bylo natřeno rudou barvou s tenkou bílou linkou při krajích. Barva se ze štítu odlupovala a pravidelně potřebovala přetřít. Jeho jednoduchá dřevěná konstrukce, jen lehce vyztužená železem, mnoho ochrany neposkytovala. Meč či šíp by skrze něj projel jako mlhou a pokud by byl použit k útoku, po prvním úderu by se rozpadl. Nepraktičnost ale nahrazoval jeho význam. Starodávné Rudé Štíty je pyšně nosili do bezpočtu bitev. Jejich řád zanikl, stejně jako Staré Království, jen aby znovu povstal se vznikem Arorbonu jako jeho Strážci. Jméno se změnilo, ale jejich odkaz se předával z generace na generaci, z paže na paži. Ve štítu samotném z jeho raných dob nezůstala jediná původní součást, všechny byly časem nahrazeny při nesčetných opravách, ale jeho historie z něj nevyprchala. Kdo zahlédl rudý štít na zádech jezdce projíždějícího jejich vesnicí, nevzpomněl si na prsten Strážců Arorbonu, ale na pohádky a říkanky, které mu vyprávěla před spaním jeho babička, jenž je slyšela zase od té své. Ty pohádky o Rudých Štítech, kteří zachraňovali krásné panny, ochraňovali vesničany před nestvůrami a spravedlivě rozhodovali spory mezi poddanými a šlechtou. Kam přijeli, tam bez lítosti zaniklo bezpráví a strach.

Taribald si ten štít přehodil přes rameno a přezkou ho připevnil k zádům. Pro něj nebyl ničím víc, než přítěží a břemenem. Okovem, který jej slibem služby poutal k tomuto beornátu, příliš daleko od Arndar Aror, králova sídla.

~

Zamířil do stájí, ale cestou se zamyslel.

Měl to být sice výsměch, ale beornova rada z předešlého dne měla smysl.

Otočil se na patě a šel do Jezerní věže. Hbitě prošel vstupní halou a vystoupal jedněmi z postranních schodů vysoko nad hlavní sítí. V knihovně pracoval jediný člověk, drobný mladíček s udržovanou bradkou. Jeho oči sledovaly pero kroužící po pergamenu. Taribalda překvapilo, že tu někdo je takhle brzy, ale dle mužových krví podlitých očí se dovtípil, že tu byl celou noc.

„Můj pane, takhle časně?“ zvedl knihovník hlavu od pergamenu, aniž by přestal psát. „Mám tu nějaké nové dobrodružné romány. Ty vám jistě zpříjemní projížďku beornátem.“

„Tentokrát ne,“ zarazil jej Taribald a přišel k němu blíže. „Hledám nějaké knihy o nestvůrách.“

„To není moc konkrétní požadavek, můj pane.“

„Prostě něco o monstrech, co žijí na Stinných Vrších.“

Mladík se zamyslel. Skřípavý zvuk pera na papíře ustal, muž jej odložil stranou.

„To vám asi moc nepomůžu. O Stinných Vrších toho mnoho napsáno nebylo.“

„To mě nepřekvapuje. Je to díra.“

„Tak jsem to nemyslel. Z jedné strany je Berenické pohoří, z druhé pak Hluchý Hvozdu. Obojí převážně neprostupné přírodní bariéry. Tamní fauna tak není příliš rozmanitá. Co nepřišlo s lidmi, to tam prostě nežije. Ale to, co hledáte, jsou informace o stvůrách, které žijí mezi stromy Hluchého Hvozdu. Na naší straně máme celkem spolehlivou síť strážnic, které všechno, co se pokusí z Hvozdu vylézt, rychle zaženou zpět. Ale ve Stinných Vrších nic takového nemají. Tamní lesy navíc plynule v Hvozdu přecházejí. Je dost možné, že tam mohlo vylézt z pralesa cokoliv.“

„Je tu tedy nějaká knížka o Hvozdu?“

„Ale kde že. Však víte, co se říká. Na světě jsou poslední dvě neprozkoumaná místa, oceán a Hluchý Hvozdu. Dávný král Augerion prý strávil dvacet let a přišel o tisíce mužů, než našel jednu jedinou cestu skrz. Kdo se kdy vydal hlouběji, o tom už nikdy nikdo neslyšel.“

Úzkými okny do potměšlé místnosti prostupovaly tenké proužky ranního světla, ve kterých se leskl všudypřítomný prach. Nad jeho hlavou houkla v kleci sova. Prostorem se nesl pach jejích výkalů. Taribald si promnul ospalá víčka.

„Máte tu vůbec něco, co by mi pomohlo?“

„Můžu vám dát nějaké svazky o běžných monstrech, která žijí v lesích. Stinné Vrchy jsou přeci jen lesnatá krajina. To by vám mohlo být nápomocno.“

Taribald si povzdechl. „Lepší než nic.“

„Také vám můžu dát nějaké knihy o mrchožroutech a podobné havěti. Vrchy ostatně zažily svůj nemalý příděl bitev v poslední válce. Je to tedy sice patnáct let, ale nikdy nevíte, na co můžete narazit.“

Knihovník vstal od stolu, vzal do ruky svícen a vydal se mezi police. Taribald viděl pohybující se záři plamene pronikající mezi škvírami nad knihami v regálech. Po chvíli se mladík vrátil se dvěma knihami v náručí.

„*O stvořeních mezi stromy* od mistra Kaerilia,“ položil objemný svazek v zelených deskách na stůl, „a *Bitva po bitvě* od neznámého autora. Ta je plná návodů, jak se vypořádat nejen s mrchožrouty, ale i s přízraky a špatnými znameními.“ Druhá kniha byla tenká. Mnoho návodů obsahovat nemohla.

Taribald rozevřel *O stvořeních mezi stromy* a volně listoval mezi stránkami. Tuhé zažloutlé listy byly poseté bohatě zdobeným písmem a plné ilustrací. Před jeho očima se míhaly tesáky, dlouhé pařáty, stvoření obrostlá mechem nebo listím, ale i taková, která svoji pravou podobu skrývala pod maskou obyčejné lidské tváře.

„K čemu to vůbec potřebujete, můj pane?“ zeptal se mladík.

„Do toho ti nic není,“ odsekl Taribald, aniž by vzhlédl od stránek knihy.

Knihovník si prstem nadzvedl brýle, aby se podrbl na otláčeném nose. „To je pravda, pane. Není. Ale když mi povíte více, mohu vám být i více nápomocen.“

„Něco na Vrších vyvraždilo vesnici. Mou povinností je to vyšetřit,“ odušil stroze.

„Hmm, to je zajímavé. Znáte nějaké podrobnosti?“

„Ne. Jen to, že se to stalo a že je na vině nejspíš nějaká stvůra.“

„Vydržte ještě moment,“ odvětil mu mladík a opět zmizel mezi stěnami plnými vědomostí.

„*Kletby a prokletí*,“ položil na stůl další knihu, když se vrátil. „Protože jak se říká, největší nestvůrou je nakonec člověk. *Folklór venkova*. V té je zase popsáno pár zlovolných bytostí žijících v blízkosti vesnic. I když nemyslím, že by některá z nich dokázala vyvraždit celou vesnici. A nakonec starý dobrý *Bestiář*. Jsou v něm jen ta nejznámější monstra, ale není nejlepší prvně vyloučit

ty nejpravděpodobnější?“

Z obalu *Bestiáře* na Taribalda zíral hladový pohled vlkodlaka se z huby vyceněnými tesáky od krve. Kresba byla natolik živá, že Taribaldovi přeběhl mráz po zádech.

„Víc mě nenapadá, jak bych vám mohl pomoci.“

Taribald vzal všech pět knih do rukou a potěžkal je. Ilustrovaná kniha o stvůrách v lesích byla z nich největší, zbylé čtyři, byť položené na sobě, by ji jen sotva převyšovaly.

„Tohle bohatě postačí,“ řekl a položil je zpět na knihovníkův stůl. „Zavolejte někoho, ať mi je zabalí na cestu a připraví ve stájích do sedlové brašny.“

„Jistě, můj pane.“

Taribald se otočil a vyšel z knihovny ven.

~

Ve vstupní hale, kde se pětice chodeb a schodišť sbíhala do jediného místa, viděl z protějších schodů scházet Sabrielu.

Zarazil se. Stejně jako ona, když si ho všimla. Poskočilo mu srdce a stáhl se žaludek. Nasucho polkl a pak se konečně pohnul.

Oba vykročili zároveň a sestoupali schody. Prázdnou halou se ozývala ozvěna jejich kroků.

„Taribalde. Myslel sis, že odjedeš, zatímco všichni ostatní ještě spí,“ řekla Sabriela. Nebyla to otázka.

„Skoro se mi to povedlo. Jak jsi věděla, že tudy projdu?“

„Věděla?“ pozvedla obočí. „Nevěděla. Věř tomu nebo ne, setkáváme se náhodou.“

„Blbost. Jdeš za mnou.“ Vlastní nehty se mu zaryly do kůže na dlaních.

„Myslíš si snad, že mi stojíš za to, abych se s tebou loučila?“

„Včera jsi byla v mém pokoji.“

„A kde jsi byl ty?“

„Projet se. Vyčistit si hlavu. Vrátil jsem se až v noci.“

„To je škoda, mohla to být krásná noc.“

Stáli tváří v tvář, přímo uprostřed vstupní haly. Ranní svit se tříštil o křišťály na lustru vysoko nad jejich hlavami. Látka jejich šatů se mu jemně otírala o ruce.

Vzhlížela na něj vzhůru svýma temně hnědýma uhrančivýma očima. Nos měla přikrytý souhvězdím světlých pih. Její úzké rty mohly vykouzlit překrásný úsměv, kdyby se někdy v životě naučila usmívat.

„Ty víš, proč mě poslal pryč. Říkala jsi, že je to v pořádku.“

„Taky že bylo. Ale asi mu došla trpělivost.“

„Po takové době?“

Jen pokrčila rameny a uhnula pohledem.

„Mohla jsi mě varovat.“

„Varovat? Nevěděla jsem, že se ti chystá mstít.“

„Nebude se mstít i tobě?“

„Já jsem královské krve. To by si nedovolil.“

Dívali se jeden druhému do očí, ztraceni v pohledech, které říkaly víc, než kdy mohla slova. Pomlka se prodlužovala.

„Vrátím se. Zanedlouho.“

„Anebo se už nevrátíš nikdy. Je to nebezpečná cesta.“

„Já se vrátím,“ zopakoval Taribald a chytl ji za předloktí. „Počkej na mne.“

Sabriela se mu vyvlékla a ruku si přitáhla k tělu. „Chvíli možná, ale nebudu čekat dlouho.“

„Chvíle mi stačí. Nebude...“

„Dobrý rytíř by se připravil den předem a ráno odjezd nezdržoval,“ ozvalo se za jejími zády. Ze stejného schodiště, jako před chvílí ona, nyní scházel její manžel, beorn Savorro. Zastavil se několik schodů nad nimi. Sabriela otočila hlavu přes rameno, Taribald na beorna hleděl přes ní. Neodpověděl mu.

„Je čas, abys vyrazil,“ řekl beorn příkrým a hlubokým hlasem a sestoupil o schod níže.

Sabriela se otočila zpět k Taribaldovi. Chytla jej za temeno hlavy a stáhla si jeho obličej níže ke svému. Políbila jej. Dlouze, hluboce a vášnivě.

Pak se otočila, chytlá své šaty do rukou a mírně je nadzvedla, aby si je neumazala o schody. Vyšla ke svému manželovi, jemně jej políbila na tvář a stanula vedle něj s rukama zaklenutýma pod jeho ramenem. Oba shlíželi dolů na Taribalda.

„Na co ještě čekáš?“ zeptal se ho Arrac Savorro. Jeho přiškrcený hlas se nesl poloprázdnou halou. „Tvůj beorn ti dal úkol ve jménu našeho krále. Vykonej ho.“

Taribald s hlasitým bouchnutím srazil paty k sobě a mírně se uklonil s pravou rukou na srdci. Narovnal se, otočil se na patě a odešel ven z věže, aniž by se za sebe ohlédl.

„Byla tady služebná a nechala tu pro vás tašku, můj pane,“ řekl Taribaldovi stájník, když dorazil do stájí. „Jakého vám mám připravit koně? Nějakého rychlého, jako vždy?“

„Ne. Tentokrát dám přednost výdrži. Nechci shánět čerstvého koně uprostřed Hluchého Hvozdu.“

„Máme tu takové, pane. Statné a silné. Zvyklé na dlouhé cesty. A hlavně takové, které Hvozdu nevystaší. Pojd'te, prohlédněte si je a vyberte si, můj pane.“

„Je mi to jedno,“ odtušil Taribald, zatímco jej stájník provázel kolem jednotlivých kójí. Taribald nikdy na žádném z nich neseděl, ze stájí vyjížděl jedině na koních, jejichž hlavní předností byla rychlost. „Prostě mi nějakého pořádného osedlejte.“

Stájník mu přivedl velkého hřebce. Paprsky světla se blyštivě odrážely od husté černé srsti. Jeho velké a jasné oči s ní takřka splývaly. Měl statnou a osvalenou postavu a pevný, až paličatý postoj. Podíval se na Taribalda a zařehťal.

„Tenhle hřebec se jmenuje Démon, můj pane. Monster se nebojí, to ona jeho. Je temperamentní, ale není neposlušný. Sám beorn ho velmi rád sedlá.“

„Výborně, dobrá volba. Beorn jistě bude rád, že mi ten kůň na cestě poslouží.“

Taribald si sundal od pasu pochvu s mečem a nechal stájního, aby jí připoutal k sedlu.

Opřel se o stěnu a sledoval jej při práci. Mezitím přišel sluha s knihami zabalenými v ovčích kůžích a vloženými do pevné kožené tašky. Stájník i ji přidělal koni k sedlu a přidržel Démona, aby na něj Taribald mohl naskočit.

~

Bylo chladné počasí a cesty stále ještě nevyschly z bouřky, která řádila předešlé noci. Démon ale s jízdou žádné problémy neměl. Zpod podkov mu odlétávalo bláto, ale jeho krok byl jistý. Taribalda příjemně překvapilo, že se v hřebci skrývá i rychlost. Nebyl žádný závodník, ne jako koně, na které byl Taribald běžně zvyklý, ale vzdálenost mezi Taribaldem a Arn Duren zvětšoval hbitě a bez potíží.

Taribald plánoval strávit v sedle celý den a první noc přečkat v nějakém hostinci. Cesta, po které jel, byla stará obchodní stezka. Protínala celá Severní Pole, ale vyhýbala se většině měst a vesnic. Přesto s přibývajícím časem potkával stále více lidí. Obchodníci s nejrůznějším zbožím pendlovali mezi jednotlivými městečkami a vesnicemi. Někteří z nich se Taribalda snažili zastavit

a něco mu prodat, všechny ale ignoroval a projel kolem nich. Ty, kteří se jej snažili zastavit jinak než pouhým zvoláním, čekal zbrklý úskok před pelášicím koněm.

Potkával obyčejné pocestné, pěší, osamocené jezdce i bohatší občany vezoucí se v kočáru. Narazil i na patroly. Jak ty s bílým plamenem, tak ty, které vyjely ve jménu krále s černočervenou růží na štítech.

Cesta byla jako tepna. Táhla se odnikud nikam, ale neustále se na ní napojovaly menší a užší cesty, které vedly k jednotlivým osídlením. Bude-li chtít do některého z nich v noci zamířit, bude muset zavčas ze stezky sjet.

Severní Pole byla mladý beornát, který vznikl odštěpením od Navarnského beornátu.

V poslední válce Arorbon porazil Teirvin a vytlačil jej po mnoha desetiletích ze Stinných Vrchů, které tak získal pod svoji nadvládu. Měly připadnout pod správu Navarnu, se kterým sousedily. Král Arevalt, Daliverův otec, ale rozhodl, že výsledný beornát už by byl příliš velký a musí se rozdělit. Arorbon měl od svého vzniku jedenáct beornátů a najednou tu byl dvanáctý. Navarsnký beornát tak přišel o polovinu území ve prospěch nově vzniklého beornátu, který dostal název Severní Pole. Byl na severu a z větší části ho tvořila plochá krajina plná polí. Žádná hlubší myšlenka za tím nebyla. Mnozí se divili, že dostal tak obyčejný název, jak nějaká vesnička. Proč se nejmenuje nějak vznešeně, z jazyka Starého Království, stejně jako všechny ostatní beornáty? Však to jméno se přímo nabízelo, Arn Duren byl v jeho srdci, takže mu hravě mohl propůjčit název Durenský beornát.

Za vším ale byla samozřejmě politika.

Arrac Savorro dostal titul beorna za své hrdinství ve válce. Taková byla oficiální verze. V zákulisí se ale vědělo, že hlavní důvod byl ten, že král si chtěl rod Savorrů zavázat. Savorrové byli starý a vlivný rod, který ale nikdy ničemu nevládl. Síla Savorrů nevycházela z půdy a poddaných, kteří z ní odváděli daně. Síla Savorrů byla v jejich obchodním umu a bohatství, které po generacích nastrádali. Pokladna Savorrů byla vždy připravena poskytnout půjčku koruně. Král a Arracův otec uzavřeli dohodu. Všechny dluhy koruny budou smazány a nově vzniklému beornátu bude vládnout Arrac Savorro.

Avšak tím takřka až hloupým názvem jim král zdůraznil, kde jejich ambice mají svůj limit. Severní Pole jsou beornátem jen jménem a Savorrové nemají čekat, že by se jejich politický vliv vyrovnal ostatním beornům.

Savorrové nad tím jen pokrčili rameny a do svého nového beornátu vlili obrovské množství peněz, které se jim však časem několikanásobně vrátilo.

Severní Pole byla možná beornát, za kterým nestála staletí historie, ale zakrátko se stal jedním z těch nejbohatších.

Pro Taribalda měla být pocta, že bude sloužit pod bílou svící. Dál od skutečnosti to ale snad už ani být nemohlo.

~

Krátce po poledni se poprvé zastavil. Byl na okraji malého lesíka, kolem kterého protékal mělký potok. Nechal koně, aby se napojil a vydechl. Sám si protáhl tělo a snědl kus pečiva, které mu služebné ráno vyzvedly v hradní kuchyni.

Stál ve stínu stromů a přemýšlel, jestli je les dostatečně velký na to, aby v něm žilo něco z těch věcí, které byly popsány v knize od mistra Kaerilia.

Severní Pole s monstry příliš problémů neměla. Ve vesnicích se občas objevil přízrak, sem tam nešťastného rolníka pohltila pod polem číhající krtnice anebo pradleny u potoků stáhl pod vodu vodanoj. Nic, s čím by si obratem neporadila malá skupinka vojáků nebo lehce zkušený mág.

Souviselo to s tím, že tento beornát byl v podstatě jen jedna velká plochá krajina posetá poli bez větších lesů, hor, řek či jezer, kde se nestvůrám a bytostem běžně dařilo.

Platilo to alespoň pro většinu ze Severních Polí. Stinné Vrchy byly jejich součástí leda na papíře a politických mapách a Hluchý Hvozď, i když ležel přímo mezi nimi, si nikdo netroufl označit ani za součást království, natož beornátu.

Lesík byl tak malý, že bylo vidět skrz něj. V tom nic žít nemohlo. Taribald stáhl kalhoty a před cestou vykonal potřebu přímo na nejbližší strom.

~

Slunce už začalo opouštět oblohu, když narazil na hlouček lidí. Trojice mužů stála pod stromem, který se jako černá ruka nakláněl přes cestu. Ze stromu bezvládně visel oběšenec. Byl k Taribaldovi otočený zády a jeho tělem jemně pohupoval vítr.

Taribald zpomalil Démona do kroku a pro jistotu odepnul přezku na meči.

Muži byli oběšencem tak zaujatí, že Taribaldův příjezd nevnímali. Hlavně proto, že se hlasitě a vášnivě hádali.

„Říkám vám, že já ho zahlédl první, jak se tu houpe. Měl by být můj,“ řekl

první muž. Všichni tři byli oblečeni ve slušných a teplých šatech, ze kterých sice bohatství nesálalo, ale stejně tak napovídaly, že mužům nehrozí ani nouze.

„Jo, viděls ho houpat se, ale koně jsem viděl zase já první,“ oponoval mu druhý.

„Co se tady děje?“ okřikl je Taribald.

Muži sebou leknutím trhli a otočili se k Taribaldovi čelem.

„Tohle je vaše práce?“ ukázal prstem na mrtvé tělo.

„Co tě nemá, podívej se na něj. Ten už tu nějakou dobu visí, už se do něj pustily vrány. My dorazili teprve před chvilkou. Museli to být bandité.“

„O čem se tu tedy dohadujete?“

„O kus dál postává jeho kůň,“ ukázal palcem na pole za sebou. „Podle zákona na něj máme nálezné právo.“

„Tak se hádáme, jestli je důležitější, kdo viděl první koně, anebo nebožtíka.“

„Ty nevypadáš jako obyčejný sedlák. Možná bys o takovýchto věcech mohl něco vědět,“ řekl jeden z nich, když si Taribalda pečlivěji prohlédl.

„Já si myslím, že bychom měli koně prodat a zisk si rovným dílem rozdělit,“ řekl třetí muž, který byl až doposud zticha.

„To si myslíš jedině proto, že jsi neviděl jako první ani koně, ani nebohýho.“

„To není pravda. Našli jsme ho jako skupina.“

Muži se opět začali hádat a překřikovat. Lano s tělem se protočilo a Taribald pohlédl mrtvému do očí. Dlouhé vlasy, zarostlá neoholená tvář, nahlouplý výraz v obličeji a křivé zuby.

Nepochyboval, že posla ze Stinných Vrchů na cestě nepřepadli banditi. Život ho stála hrdost a to, že si dovolil odporovat beornovi. Neměl titul nebo postavení, aby mu taková drzost prošla. Taribald si byl jistý, že hned, jak předešlého dne opustil síň a Arn Duren, beorn posla z hradu vyhodil a poslal ho zpět domů. Posel možná odjížděl s pocitem dobře vykonané práce, ale nevěděl, že v patách mu je pár z beornových úslužných rytířů, kteří se jej vydali potrestat.

„Dost,“ zakřičel na hašteřící se muže Taribald. Ti zmlkli.

„Toho muže odřízněte a řádně ho pohřbete.“

„Prosím?“ ohradil se jeden z mužů. „Kdo si myslíš, že jsi, abys nám dával takové rozkazy?“

Taribald si beze slova odepnul přezku štítu a sundal jej ze zad. Když muži uviděli jeho rudou barvu, o krok poodstoupili a přes jejich obličeje se přehnalo překvapení a zděšení.

„Oh, můj pane, prosím za odpuštění, my nevěděli, že jsi...“

„Bud' zticha,“ umlčel ho Taribald. „Pohřbete ho. Koně prodejte a peníze si

rozdělte. To bude vaše odměna za práci.“

Na chvíli se odmlčel a pak sáhl do svého vaku s penězi.

„Dejte mu udělat náhrobek. Tohle cenu bohatě pokryje.“ Vytáhl hrst zlatáků a hodil je na zem před vesničany.

Pobídl Démona do kroku a muže i oběšence objel. Poslovo tělo se na laně protočilo a prázdný pohled jeho vyhaslých očí Taribalda následoval. Na rameni mrtvému seděla vrána a klovala do zbytku ucha.

Taribald se otřásl a odvrátil zrak.

„Až tudy pojedu zpět,“ otočil se k mužům, „tak ať tu radši ten náhrobek najdu. Jinak si najdu vás.“

„Můj pane,“ ozval se jeden z nich. „Jaké jméno máme na ten náhrobek nechat vytesat?“

Taribald se podíval na mrtvého. Jeho jméno neznal.

„Nechte vytesat erb Stinných Vrchů, pokud nějaký mají. Pokud ne...“ odmlčel se a zamyslel. „Pokud ne, nevím. Byl to posel. Tak, jak jede na koni nebo něco podobného.“

„Můžeme nechat vyrýt *Záři*,“ odtušil muž, který chtěl koně prodat a nálezné rozdělit. „To je bohyně a patronka poslů.“

Taribald přikývl. „To je dobrý nápad. To udělejte.“

Srovnal koně s cestou, popohnal ho do cvalu a následně do trysku a od šátrajícího černého pařátu se co nejrychleji vzdálil.

Kapitola III

Pobídl Démona ke klusu. Kůň nejprve zatřásl hlavou, ale pak poslechl a rozběhl se. Krajina kolem něj monotónně ubíhala. Jedno pole střídalo druhé. Většina z nich byla v pozdním podzimu už dávno prázdná. Občas míjel vesnici nebo městečko, sem tam drobný les a jednou přejel přes řeku. Na obzoru dokázal rozeznat vysoké vrcholky Berenického pohoří, které byly vidět i přes celou šíři Hluchého Hvozdu. Pak se ale setmělo a vrcholky se skryly v přítmí.

Cítil, že se blíží k Hvozdu. Míjel stále méně osad, pole řídla a nahrazovaly je neobdělané lučiny. Provoz z cesty zmizel.

Když padla úplná tma, začal rozeznávat i hranice Hvozdu. Tečky světla svítily v pravidelných rozestupech po celém horizontu. Strážní věže na okrajích pralesa udržovaly obranný val a každou noc zapalovaly vatry. Pokud se Hvozď něčeho může bát, je to oheň.

Tečky světla působily jako mihotající se červené hvězdy v rovném souhvězdí.

Pohlédl nad sebe na oblohu na skutečné hvězdy. Viděl ale jen temná mračna, kterými ani svit Měsíce nepronikl. Začal se obávat, že jej zastihne jedna z mnoha podzimních průtrží mračen. S tou obavou popohnal Démona k ještě vyšší rychlosti. Taribald byl překvapen jeho výdrží. Byl to opravdu skvělý kůň, který by byl ozdobou jakékoliv stáje. Byl rád, že jej beornovi sebral.

Červené hvězdy začaly dostávat tvar plamenů. Malých a vzdálených, ale zřetelných.

Hluchý Hvozď se tyčil hned za nimi. Odrazy plamenů tvořily úzkou rudou linku na obrovské stěně z kmenů a větví, která i v černí noci byla temnější než okolí.

Taribald Hluchým Hvozdem projel jen jednou v životě, v rámci početného pluku vojáků. Dvě stě mužů vstoupilo do Hvozdu a sto dva a osmdesát jich na druhé straně vyšlo. Nikdo nevěděl, co se těm osmnácti duším přihodilo. Nikdo ani neupozoroval, že chybí, dokud je velitelé na druhé straně nepřepočítali.

Taribald zatřásl hlavou a vyhnal ty vzpomínky pryč. Stejně se říkalo, že bezpečnější je jet Hvozdem sám než ve velkých počtech. Nemělo cenu nad tím uvažovat. Hvozď ho čeká až zítra. Dnes záleželo jen na tom stihnout to do pořádné postele. Nechtěl strávit poslední noc v civilizaci položený někde v příkopě.

Hnal Démona tmou. Černá srst koně splývala s okolní temnotou a Taribald si

tak chvílemi připadal, že pluje prostorem.

Kůň srdnatě běžel stále dál. Tempo z počátku dne jej už opustilo, ale unavený nevypadal.

Bylo stále těžší rozeznat cestu pod sebou. Taribald se bál, aby z ní ve tmě nevyjeli a jeden z nich se při tom nezranil. Démon ale takové problémy nesdílel. Když se jej Taribald snažil udržet v rovném směru, zavzpouzel se a stočil se do strany, přesně jako se stočila cesta. Kůň musel mít zrak jako kočka nebo klekánice.

Stromy před nimi ve světlech zapálených hranic rostly a kradly si pro sebe značnou část obzoru.

Taribald dokázal rozpoznat obrysy věží u nejbližších ohňů a brzy se před ním začal rýsovat i obrys stavby.

Oči se mu klížily a musel si je promnout, aby si byl jistý tím, co vidí. Ale nemýlil se. Nedaleko před ním stála vysoká budova, kterou obklopovalo několik dalších menších stavení.

I Démon jako by cítil, že se jejich dnešní jízda blíží ke konci. V jejích posledních okamžicích tak sebral zbývající síly a přidal na rychlosti.

Taribald už se viděl v posteli, kde se bude moci natáhnout po celém dni a noci v sedle. Únava ho požírala, víčka mu těžkla a každý sval v těle se ozýval bolestí. Těšil se, až si odpočine. Těšil se na to tolik, že mu radost nezkazil ani první nádech ranních červánků vycházejícího slunce.

Seskočil z Démona, přešel ke dveřím hostince a zabušil. Netrvalo dlouho, než mu zdejší hostinský otevřel.

„To jsou k nám hosti takhle po ránu,“ uvítal Taribalda hned ve dveřích. „Pojďte, pojd'te dovnitř. Jel jste celou noc? Dám vám pokoj, o koně se postarám, žádný strach. Říkají mi Karmil nebo prostě Karm, pokud chtěou. Já se neurazím,“ prohlásil bodře, zatímco vedl Taribalda hospodou, aniž by jej pustil ke slovu.

„Ani nemusím hádat, jak říkají vám. Slušné a kvalitní oblečení, kůň, jehož rodokmen musí být lepší než králův. Já vím, jak vám říkají. Vám říkají *můj pane*,“ zasmál se, až se jeho bledé baculaté tváře pokryté šedivými licousy zatřáslly.

„Může být,“ odtušil Taribald.

„Máte to štěstí, můj pane. Zrovna jsem vstal, jsem takový ranní rarách, jak se říká. Kdybyste přijel o hodinu dřív, tak byste takové štěstí neměl, spím jako zabitý. Všechny stromy v Hvozdu by se mohly vykořenit a začít pochodovat přímo kolem mých oken a já bych se ani nepřevalil na bok. Ale třeba byste vzbudil moji dceru, to byste pak měl štěstí. A možná byste měl opravdu štěstí, jestli víte, jak to myslím, ha?“ zatvářil se oplzle a mrkl. Taribald mu nijak

neodpověděl.

„A kam máte namířeno? Na východ? Do přístavů na západ? Snad ne na sever?“

„Promluvíme si ráno, teď se chci vyspat,“ utnul jeho vyzvídání Taribald.

„Odpoledne, můj pane. Ráno už je. Můžu vám zatemnit okna. Jsme sice ve stínu Hvozdu, ale světla tu stále je dost, tak aby vás nebudilo.“

„To nebude nutné, jen se postarejte o koně.“

Místnost, do které jej zavedl, byla malá a nepříliš uklizená. Taribald si lehl na nadýchané a teplé peřiny, aniž by ze sebe sundal oblečení. Napřáhl před sebe ruku, aby odstínil do místnosti skutečně nepříjemně se plížící ranní světlo, a pak se převálil na druhý bok. Bez prodlení usnul hlubokým a bezesným spánkem.

~

Když znovu otevřel oči, pokoj byl potměšilý. Nevěděl, jestli už se opět začalo stmívat, anebo jestli je přítomí způsobené stíny vysokých stromů.

Vyšel ze svého pokoje přímo do hostince.

„Můj pane. Vítej vzhůru. Načepuji ti hned pivo.“

Taribald přikývl. Hospoda byla malá a nepříliš udržovaná. Zauvažoval, proč hostinský vstává tak brzy a co celý den dělá. Úklidu se rozhodně nevěnoval. Všude po stěnách a trámec byly vrstvy prachu a tapety z pavučin. Ubrusy na stolech byly flekaté a plné děr. Taribald se skoro až štítil sednout si, bál se, že jej vrstva špíny ke stoličce přilepí. V místnosti bylo pouze několik stolů, které byly umístěny v půlkruhu kolem malého krbu. V tom plápolal hřejivý plamen.

Každá jiná hospoda, která by takto vypadala, by velmi rychle přišla o veškeré své návštěvníky. Zdejší hostinský spoléhal na to, že kdo zde zastaví, dál už nepojede. Trvalo by mu hodiny, než by narazil na další podnik.

„Neřekl jste mi ráno, kam máte vlastně namířeno.“

„To máte pravdu,“ odvětil Taribald. „Neřekl.“

„No tak, pane, nenechte se upejpat. Nemáme tu moc nových tváří. Rudý Štít už vůbec ne.“

„Jak jste poznal, že jsem Strážce Arorbonu? Prsten ani štít jsem vám neukázal.“

„Neukázal, pane, ale váš štít jsem viděl, když jsem vám stájl koně. Tvrdohlavá mrcha, to vám povím. Ale je o něj postaráno. Má se jako dítě v kolébce.“

Taribald o tom zapochyboval. Když viděl kvalitu hostince, dokázal si

představit kvalitu ovsu a podestýlky. Snad alespoň to první nebude prolezlé plísni. Démon byl zvyklý na stáje samotného Arn Durenu a beornovi se nedala upřít jedna věc – nešetřil na těch, kteří mu patřili.

Hostinský přinesl Taribaldovi pivo, bez dovolení si k němu přisedl a otylým loktem se opřel o stůl.

„Kolik lidí se tu běžně ukáže?“ zeptal se Taribald dříve, než mohl být sám na cokoliv dotázán.

„Moc jich není, pane. Moc jich není,“ hostinský nespokojeně zakroutil hlavou. „Tedy, máme tu pár stálých. Poustevníci a bačové, co bydlí po samotách v okolí. Vojáci ze strážních věží se tu občas zastaví, když jim jejich velitelé dají opušťák. Párkrát do měsíce obchodník, který veze zboží do přístavů na západě či opačným směrem. Moje dcéra pořád žadoní, ať od nich koupím nějaké látky, ale pro koho by je tady ta holka bláznivá nosila. No povězte.“

„Co z Teirvinu? Jezdí tudy někdo?“

„Jezdí, pane. Ale to je párkrát do roka, skrze Hvozď a Berenické pohoří se jim to nevyplatí. Příliš nebezpečné.“

„A co ze Stinných Vrchů?“

„A tak to už vůbec. Jedině beornův výběrčí daní dvakrát ročně. Ha!“ vykřikl hostinský a plácl se dlaní do stehna.

„No, už mi je to jasné, kam máte namířeno. Byl tu chlápek ze Stinných Vrchů. Za beornem jel. V důležité záležitosti. Nějaká ošklivá vražda. Tak jsem mu dal najíst a řekl jsem, že žádnou minci po něm nechci, když je na důležité misi pro našeho beorna.“

Hostinského přerušilo hlasité zaúpění dveří. Dovnitř vstoupili dva staří a vyzáblí muži. Oba měli přes ramena přehozené ovčí kůže. Spolu s nimi dovnitř vnikl nepříjemný chlad, který se Taribaldovi otřel o nohy.

„Zavřete ty dveře, dědci. Máme tu váženého hosta. Samotného Strážce Arorbonu. Jednoho z Rudých Štítů,“ začal Taribalda představovat a výrazně na něj ukazoval rozpaženýma rukama, jako kdyby byl exotické zvíře v cirkusu.

Oba starci, dle vzhledu příbuzní, snad bratři, vyrazili k Taribaldovi a napřáhli ruku. Taribald měl své ruce překřížené na prsou a tam je i nechal. Starci své mozoly poseté ruce přitáhli zpět k tělu, ale nevypadali, že by se snad jakkoliv urazili. Stejně jako hostinský si bez optání odtáhli židle od stolu a přisedli si. Smrděli potem a snad i močí, jejich vlněné přehozy byly mastné a slepené špínou. Zbytky jejich vlasů na tom nebyly o moc lépe. Byli odporní.

Hostinský vstal od stolu. „Pánové, dojdou pro dceru, ať nás obsluhuje. Něco mi říká, že dnes popijeme!“

„Ne,“ zastavil ho Taribald, „chystám se obratem na cestu.“

„Na Stinné Vrchy?“

„Ano,“ přitakal Taribald.

„Můj pane,“ řekl hostinský, přešel k sedícímu Taribaldovi a bez okolků ho chytl za rameno. „Dej na mne. Skrz Hluchý Hvozď to jsou dva dny cesty. A ty nechceš přecházet noc jinde než na půli cesty, v Augerionově hradu. To je kouzelné místo a jediné bezpečné v noci. No, na Hluchý Hvozď bezpečné. Věř mi. Vyrazit musíš až ráno, jestli se chceš dostat na druhou stranu. Dnes? Dnes budeme pít.“

Taribald na něj upřel tvrdý pohled. Dobrá rada, pomyslel si, ale tu ruku bys zasloužil vymáchat ve vařící vodě.

„Jdu pro Alysku,“ pronesl hospodský a odešel z místnosti.

Dědci na Taribalda němě zírali vyzáblými dychtivými obličejí jak na dryádu bez kůry. „Prý se tu zastavil muž ze Stinných Vrchů,“ řekl Taribald, protože ticho se stávalo nesnesitelným.

„Ha,“ zasmál se jeden z nich, jako kdyby Taribald právě řekl pointu skvělého vtipu. „Tak ten tu byl. Takový ubožák. Hlupák už od pohledu. Ale co taky jiného by mohlo vylézt z té Teirvinské díry než takový drn.“

„A nezaplatil,“ doplnil druhý. „Taková sprostota. No tak jsme mu nabančili. Ať se naučí, jak to chodí v civilizaci.“

Taribald pozvedl obočí. Starý muž sám nevypadal, že by se o něj civilizace příliš otřela. Jako kabát mu sloužila neupravená ovčí kůže, jeho šaty nikdy nepoznaly dotek valchy a kalhoty měl zpevněné provazem. Nemusel ani překonávat celý Hluchý Hvozď, aby mohl posedět u stolu s dvěma zaostalýma drnami. Povedlo se mu to už tady, pod touto střechou.

Hostinský se vrátil. Paží objímal kolem ramen mladou dívku, ne starší dvacet let, a vedl ji do místnosti. Dívka se uculovala a rukou si pohrávala s jedním ze svých dvou dlouhých copů. Tváře měla propadlé a pod očima měla velké kruhy. Nerovné zuby jí trčely z křivého úsměvu s předkusem a obličej měla posetý narudlými vřidky a jizvičkami po rozškrábaných pupíncích. *Odras*, jeden z pěti bohů a bůh krásy a vzhledu, k ní nebyl štědrý.

Nicméně jednu přednost jí dal. Její ňadra byla vsutku ohromná. Dívka si toho byla plně vědoma a o to více je prodávala v bílé košili s krajkou a velkým výstřihem s živůtkem, který je ještě nadzdvíhoval.

„Běž se představit váženému pánovi, Alysko,“ pobídl ji její otec plácnutím po zadku.

Alyska se usmívala. Byla v tom špetka nesmělosti a snad i nervozity. Byla

v tom i špetka vyzývavosti. Tak jako tak, úsměv její tvář neprozářil. Stále byla nehezká.

Přišla před Taribalda do uličky mezi dvěma stoly a udělala pukrle. Nebo se alespoň o jedno pokusila. Poklekla správně mírně v kolenou, ale zároveň se předklonila. Věděla, co na ní muže zajímá, ale v téhle nepřírozené poloze ztratila balanc. Musela se chytnout stolů, aby nespadla přímo na obličej. Zrudla a zahihňala se. Tu hru na nevinnou holčičku jí ale nevěřil.

Dívka se otočila a přivítala se i se starci. Od každého se dočkala pusy na tvář a neomaleného objetí. Pak se vrátila k hostinskému, který ji chytl kolem boků.

„No, nemám úžasnou dceru, pane? Jako celá její máma. Pořád jí říkám, že by vynikla i u dvora. Nemám pravdu, pane?“

Jako služka možná, pomyslel si Taribald. Pokud by měla opravdu velké štěstí, jeden z nižších rytířů by ji, značně posilněn alkoholem, přehnul někde v zapadlé místnosti a udělal jí dítě. Pokud by měl trocha cti, zařídil by jí malý domek někde v podhradí a alespoň pár let jí dával část žoldu, aniž by ji a dítě kdy navštívil. Pro holku jako ona by to jistě byl šťastný konec.

Taribald jen pozvedl číši a tiše pokynul hlavou.

„Lej nám, Alysko. Štít nám bude vyprávět,“ řekl a opět ji plácl přes sukni.

„Mí noví přátelé mi řekli,“ začal Taribald, když si hostinský opět přisedl, „že ten muž, který se tu stavoval, neměl na úratu. Neříkal jsi snad, že jsi po něm žádnou minci nechtěl?“

Hostinský se zatvářil nervózně a vrhl na starce zlý pohled, ale rychle svoji tvář opatřil novým úsměvem. „Můj pane. To jsme se špatně pochopili. Za služby jsem nechtěl minci. Vždyť poslové jsou v dobré přízni *Záře*. Ale on pil a jedl, a ne střídme. Musím přece takové věci za něco nakoupit.“

Já, chudý hospodský. Taribald nemusel ani vytáhnout svůj prsten, aby opět slyšel tuhle výmluvu.

„Ale mlátit jste ho snad nemuseli, ne?“

„Nemuseli, pane.“ Hostinský se zaklonil. Podbízivý tón z jeho hlasu zmizel. „Stačilo, aby zaplatil. Snad se za to nezlobíš, pane. Vždyť to byl jen obyčejný drn. Teirvinská špína. Ne jako my. My jsme přeci všichni muži Arorbonu.“

Taribald se zasmál. Pobavilo ho, že se ten ubožák před ním dokázal nad někoho povyšovat. Hospodský byl pro Taribalda drnem a bylo jedno, na jaké straně Hvozdu bydlel. A ještě více jej pobavilo, že by snad mohlo být cokoliv společného mezi ním a ostatními muži u tohoto stolu.

Kdo z vás vyrůstal po boku prince, který mu byl nejlepším přítelem, vzorem a mnohem víc? Kdo z vás pravidelně večerel s králem, jezdil s ním na hon,

účastnil se turnajů v jeho jméně? Kdo z vás byl přítomen tomu, když Teirvin uznal porážku a uzavřel s Arorbonem mír?

Taribald si řádně přihnul z korbely a celý ho vyprázdnil.

Nikdo. Nikdo z vás. A stejně tu teď sedíme všichni spolu a sdílíme pivo. Zvláštní, jak se život někdy vyvine.

Hospoda se s přibývajícím časem plnila. Ze čtyř se jejich počet rozšířil až na sedm. Každý nově příchozí si chtěl s Taribaldem přituknout a popít s ním. A s každým dalším mu to vadilo méně.

Ptali se ho na příběhy a zážitky. On ale nemluvil, nepovažoval za nutné unavovat si s nimi hlasivky. Pivo s nimi sdílel, to jim muselo stačit. Oni mluvili. Vyprávěli historky, které všichni z nich slyšeli už tisíckrát, a tak bylo jedno, komu se přihodily. I ti, kteří u těch událostí nebyli, je dokázali popsat se stejnou vášní a podrobnostmi.

Večer postupoval, až se změnil v noc, a pivo stále teklo proudem. Přidalo se i jídlo, dvě velké kachny nakrmily celý stůl.

Taribald byl nakonec rád, že se nevydal na cestu. Hlava se mu příjemně motala a bouřka, která venku propukla, mu dala jen za pravdu, že zůstat pod střechou byl dobrý nápad.

Oba starci, kteří přišli jako první, už spali na stole a hlasitě chrápali. Hostinský čadil z dýmky a místnost osvětloval jen plápolající oheň v krbu.

I Taribaldova víčka se začínala klížit.

Alyska stále neúnavně pendlovala mezi sudem a stolem a vyměňovala prázdné korbely za plné dříve, než někdo mohl zůstat na suchu. *Šikovné děvče*, pomyslel si Taribald, když mu přinesla další pivo, a zadíval se jí do výstřihu.

„Sáhni si, můj pane,“ pobídl ho hostinský, který si všiml, kam se jeho host dívá.

Taribald natáhl ruku a sáhl si. Děvče neprotestovalo, naopak si mu sedlo do klína. Mnul její ňadra přes látku košile.

„Klidně si je prohlédni,“ řekl hostinský. Alyska chytla jeho ruce a navedla je pod oblečení. Společně stáhli košilku níže. Měla opravdový dar, který i bez opory zůstal pevný. Prsa se vyvalila ven a celý hostinec si je prohlížel, ale jen Taribald se jich dotýkal. Její dvorce byly velké a bradavky naběhnuté vzrušením. Přejížděl přes ně prsty. ňadra byla tak objemná, že je ani z třetiny nedokázal zakrýt svými dlaněmi.

Slyšel, jak mu Alyska mělce oddechuje u ucha a cítil své vlastní vzrušení.

Hostinský se mírně nadzvedl na židli a naklonil se blíže k Taribaldovi. „Vezmi si ji na pokoj,“ řekl tiše a s lehkým úsměvem. „Je dobrá, věř mi.“

Taribald na něj pohlédl a pak se podíval do Alysčiny tváře. Se zasněným výrazem a přivřenýma očima si skousla dolní ret.

Prudce ji odstrčil ze svého klína. Dívka překvapeně vykřikla, srazila vedle stojící židli a spadla na zem.

„Ne,“ řekl rozhodně Taribald a vstal. Dívku, která se na podlaze rozplakala, překročil. „Jdu spát.“

Opilým krokem odešel do svého pokoje a uleh do postele.

~

K bolesti těla se přidala i bolest hlavy. Chytl se za třesťící čelo a mnul si spánky.

Potřeboval chvíli, aby se dal dohromady, ale alespoň se mu podařilo vstát časně.

Oblékl se a opustil svoji místnost. V hospodě zůstali všichni její včerejší návštěvníci krom jediného. Taribald si ale stejně ani nepamatoval, jak vypadal.

„Nachystej mi koně, ihned vyrazím,“ řekl hostinskému.

„Nezdržíš se na snídani? Nebo jedno další pivečko?“

„Ne. Sám jsi řekl, že do Hvozdu se musí časně, aby člověk stihl dojet do jeho středu.“

„To je pravda, můj pane. To je pravda.“

„Ještě něco, co bych měl o té cestě vědět?“

Hostinský se zamyslel a prsty si promnul licousy.

„Prostě se drž cesty, dojeď do středu, nikde jinde se nezastavuj a rozhodně se nikde jinde nepokoušej přečkat noc. Ignoruj vše, co uslyšíš. A modli se k *Plamenu*, ať tě provede skrz.“

„To zvládnou, nezní to moc komplikovaně.“

„Není to komplikované, můj pane. To ale neznamená, že to není obtížné.“

„Nepoučuj mě. Raději dojdi pro toho koně.“

Hostinský se uklonil a odešel ven. Štamgasti ho zdravili, ale on je ignoroval. Ani do těch jejich ubohých obličejů nepohlédl a raději se zavřel zpět ve svém pokoji. Netrvalo dlouho, než mu na dveře zaklepal hostinský.

„Tvůj kůň je připraven, pane. Čeká na tebe venku.“

Taribald si přehodil vak se svými věcmi přes rameno a vyšel před hospodu, kde jej připevnil Démonovi k sedlu.

Hostinský i štamgasti vyšli za ním a pozorovali ho. Alysčina ošklivá tvář jej sledovala skrze špinavé okno.

Taribald si připnul na záda štít a ohlédl se na své obecenstvo. Páry očí na něj pohlížely, jako kdyby před nimi stál sám král. Zhrozila ho představa, že mu snad budou při odjezdu mávat.

Vyhoupł se do sedla. Démon lehce poskočil a nespokojeně přešlápl na místě.

„Můj pane,“ zarazil ho hostinský, když už se chystal pobídnout Démona k pohybu, „ještě je tu záležitost tvé útraty.“

„Mýlíš se. Ta záležitost byla uzavřena ve chvíli, kdy jsi zjistil, že jsem Strážce Arorbonu.“

„Ale můj pane. Sdílel jsi naše pivo a jedl naše jídlo. Takové věci nejsou zdarma. Nemůžu za ně zaplatit pouze historkou o tvém prstenu.“

„To je tvůj problém, ne můj,“ odtušil Taribald.

„Můj pane.“ hostinský popošel blíž. Úslušný tón z jeho hlasu zmizel. Nahradil jej úsečný a naléhavý. „Myslím, že ty peníze budu skutečně potřebovat.“

„Tak nech svoji dceru, ať ti je vyšuká, anebo si okrad' dalšího chudáka, který tudy projede. Je mi to jedno.“

„Rád bych tě upozornil, můj pane,“ zvýšil hlas, „že nás je sedm a ty jsi sám.“

Taribald klidně rozepnul přezku na pochvě meče. „A kolik vás bude, až zabiju prvního? Kolik vás bude, až zabiju druhého? Víte, nebo to jsou na vás příliš složité počty?“

„Karmile, možná bychom pána měli nechat být,“ zavolal na hostinského jeden z mužů, kteří se drželi u hospody.

„Ano, Karmile. Poslechni svého přítele. Mám totiž pocit, že jsi sice poznal, kdo jsem, ale přesto si to ve skutečnosti neuvědomuješ a považuješ mě jen za dalšího z pocestných.“

Hostinský popošel ještě blíž. „Pil jsi mé pivo, jedl mé jídlo, spal pod mojí střechou, osahával moji dceru. Náleží mi kompenzace,“ napřáhl ruku a pokusil se jí chytnout Démona za uzdu.

Prostorem zahučel svist. Půda pod jejich nohama byla po včerejší bouři rozblácená a nyní ještě začala rudnout.

Taribald otřel krev z čepele o oblečení na hostinského rameni a zasunul meč zpět do pochvy.

„Včera jsi na mne bez dovolení sáhl. Bylo mi to odporné a chtěl jsem ti tu ruku useknout,“ řekl, zatímco se pod hostinským podlomila kolena a sklátil se. „Mrzí mě, že jsem ti usekl tu druhou. Tou jsi mi nosil pivo. To se mi líbilo.“

Ruka, čistě oddělená pod zápěstím, ležela vedle hostinského. Začal rychle blednout a ztrácet vědomí.

„Postarejte se o něj,“ poručil Taribald ohromeným mužům. „Pokud vykrvácí,

převezměte po něm někdo tuto hospodu. Široko daleko žádná jiná není. Byla by škoda, kdyby zavřela.“

Pobídl koně a odjel vstříc k nebi se drápajícím stromům.

Kapitola IV

Od hostince k Hvozdu to byly pouhé minuty. Cesta jej dovedla až k ústí Augerionovy stezky. Prales se tyčil vysoko nad jeho hlavu a zakrýval celou oblohu. Vysoké prastromy s kmeny širokými jako hradní věže zpívaly píseň dřeva, které praskalo pod svou vlastní vahou. Vzduchem se nesl pach smůly a jehličí. Prastromy vytvářely neprostupnou stěnu, skrz kterou nebylo vidět dál než na pár kroků.

A přeci jen, jako puklina ve zdi, se mezi nimi táhla stezka proražená za neskonaleho úsilí a obětí tisíců mužů.

Před ní stála socha. Král Augerion v nadživotní velikosti byl k Taribaldovi otočen zády a hleděl do lesa na cestu, která vznikla jeho rozkazem a v jeho jméně.

Taribald dávného krále objel. Panovník měl jednu ruku namířenou před sebe v gestu vyzývajícím poutníky k cestě. Bylo to gesto snad až příliš optimistické. Augerion chtěl otevřít novou cestu, obchodní stezku, která by sblížila dva sousedící národy a přivedla je k sobě jako bratry. Vytvořil ale jen mýty opředenou noční můru, které se každý, kdo jen trochu mohl, vyhnul.

V druhé ruce král držel rozbalený svitek. Taribald pobídl Démona, aby popojel blíže.

*Zde poutníče odlož svůj strach.
Zde zanech své pochyby.
Na cestě nikdy nejsi sám,
neb celou ti ji ozáří Plamen.*

Taribald se ušklíbl. Krásná průpovídka, ale možná by mohla zmínit, jak nebezpečná cesta je a že zastavit se kdekoliv jinde než v hradu v jejím středu se rovná jisté smrti.

Naklonil se k Démonovi. „Doufám, že mě nezradíš. V tomhle jsme společně.“
Kůň potřásl hlavou.

„Budu to brát jako přitakání,“ poplácal jej a pobídl do kroku.

Taribald pohlédl na dávno mrtvého vladaře a pak směrem, kterým ukazoval jeho napřažený prst. Pobídl Démona a vstoupili do Hvozdu. Rázem je obklopily

prastromy a ihned cítil, že opustili království. Hvozď mohl být na mapách součástí Arorbonu, ale pravidla lidí zde neplatila.

Křik ptáků nesoucí se kilometry daleko, mírný vítr opírající se do jeho boku, ohromná, ničím nenarušovaná prázdnota plochých polí. Vše zůstalo už po pár krocích náhle mimo jeho dosah, jako by někdo za ním zabouchl mohutné dveře.

Těžké ticho pohltilo všechny zvuky a bylo narušováno jen občasným zapraskáním vycházejícím z útrob mohutných prastromů.

Učenci jim říkali Aeldur, rostly po celém známém světě, ale vždy osamoceně, výjimečně v páru. Hluchý Hvozď byl jediné místo, kde se spojily v mohutný les. Jejich kmeny byly tu rovné a nekonečně vysoké, jindy zase deformované a pokroucené, ovíjející se jeden kolem druhého jak tančící hadi. Vždy ale široké, širší než věže Arn Duren.

Stromy a hustá křoviska na každé straně je svíraly jako dvě stěny zužující se ulice, jejíhož konce nebylo vidno. Stezka vedla neustále rovně, bez náznaku, že by se stáčela jedním či druhým směrem. Přes ni se líně povalovaly oblaka hustých, nemocně nazelenalých výparů z okolních bažin. Když je Démon vyrušil svými kopyty, mlha se stáhla jako raněné zvíře a pomalu, ale odhodlaně ovíjela okolní kůru kmenů prastromů jako liány plevle plazící se za světlem. Taribald měl pocit, že v obtočených prastromech začalo praskat mnohem více. Jako by skučely bolesti.

Taribaldovi přejel mráz po zádech. Přivřel oči, zhluboka se nadechl a chytl Démonovy otěže pevněji. Kůň zařehotal a trhl nespokojeně hlavou. Jeho krok byl opatrný a bázlivý. Mlha se za nimi opět uzavřela jako vodní hladina, beze spěchu putující z jednoho břehu nekonečných močálů na druhý.

Taribald se otočil. Za ním byla stále ještě vidět Augerionova socha v posledních zbytcích světla, které pronikalo do Hvozdu. Jeho gesto, které zblízka působilo odhodlaně a povzbudivě, jako by jím král říkal *vpřed, poutníče*, mělo najednou zcela jiný nádech. Jeho napřážený prst mířil kamsi za Taribalda.

Pozor, za tebou...

O nemnoho kroků dále se ocitli zcela mimo dosah světla. Sluneční svit už nenašel jedinou skulinku a den se změnil v noc. Taribald musel popohnat démona, bál se, že kdyby kůň zpomalil ještě trochu, zastavil by se úplně a Taribald by ho už nedokázal přimět k pohybu. Cesta před nimi byla osvětlena pouze převalující se mlhou, ale i to stačilo k tomu, aby Taribald začal vnímat stíny mezi prastromy.

Zadíval se mezi ně do hlubin lesa, který jej obklopoval. Do stínů, do falešné noci, do tmy, která vše pohlcovala. Díval se tam, kde nic nebylo, kam snad nikdy

lidská noha nevkročila. A přesto cítil, jako by ho něco k sobě volalo. Nebyla to slova vyřčená nahlas. Nebyly to ani myšlenky vsugerované nějakou nestvůrou. Byl to jen pocit. Neutuchající pocit, že musí strhnout svému koni uzdu a vydat se mezi prastromy, skrze bažiny, které je obklopovaly . Vydat se vstříc té nicotě, navštívit ji, naplnit ji, nasytit ji.

“Bojíš se, Taribalde?” zeptal se jej jeho jemný, ale zároveň pevný hlas.

“Princi,” trhl sebou a otočil se. “Ne, samozřejmě že ne,” snažil se přesvědčit nejen jeho, ale i sám sebe.

Hlas ho ale zradil.

Daliver se usmál dokonalým úsměvem a poplácal Taribalda po rameni. Desítky těžkých bot a tucty podkov koní dopadaly do rozbředlé půdy. Tisíce vojáků prošly touto cestou v posledních týdnech, aby zasadily poslední úder Teirvinu v této nesmyslně dlouhé válce.

“Nemusíš se bát, není čeho, podívej se na prastromy, podívej se pořádně,” řekl p rinc a ukázal prstem na nejbližšího dřevěného titána, kterého mījeli.

“Dívej. Ztrácí se v záři loučí, ale když je hledáš, tak je uvidíš.“

Taribald se naklonil a zadíval se na kůru prastrumu. Byla pokrytá rudou barvou, kterou ji zaplavovaly plameny loučí v rukou dvou stovek vojáků, ale skrze plápolavé vlny prosvítala slabá namodralá záře podivuhodných obrazců.

“Runy,” řekl tichým hlasem princ Daliver. “Stejně staré jako sama Augerionova stezka. Prastromy nikdy nepřestanou růst, runy tak za ta staletí zarostly do jejich kůry, ale stále tam jsou. Mágů tu muselo být stejně jako dřevorubců, když stezka vznikala. Jsou všude kolem nás, okolí stezky je jimi poseto. Naše přítomnost některé z nich probudila, ale většina jich stále spí. To je dobře, znamená to, že se na nás nic nechystá zaútočit. Dokud prastromy nezáří jako lampy ve městech, tak jsme v bezpečí.”

Taribald se rozhlédl i po ostatních prastromech a hledal na nich náznaky jiných barev než jen plamenné rudé.

Žádné nenacházel.

“Dalivere,” řekl šeptem. “Ale co když nesvítí, protože se vyčerpaly, co když tu už dlouho nejel mág, aby je přečaroval?”

Daliver se na něj podíval a nadechl se k odpovědi. Pak si to ale rozmyslel a odvrátil tvář.

“Taribaldě, víš co? Prostě nebud’ srab. To snad zvládneš sám,” řekl a pobídl svého koně.

Stezka byla úzká, se štěstím po ní projel vagon s proviantem, ale přesto vojáci uskočili do stran, aby uvolnili cestu princi, když popohnal svého sněhově bílého

koně do klusu a dojel Vorna, jednoho ze svých stejně starých přátel.

Taribald tehdy nechápal, čím Dalivera naštvál, ale dnes už mu to bylo jasné. Tisíce vojáků prošlo tehdy Hvozdem pod stejnou vlajkou jako oni. Mnoho z nich neslo dokonce i stejnou standartu, Harpyji, znak jejich brigády. Kvůli nikomu z nich však nebyla runám věnována pozornost. Značnou část z nich to stálo život. Až teprve kvůli princovu bezpečí byla vyslána jednotka mágů, aby cestu Hvozdem řádně zabezpečila.

Od té doby uplynulo patnáct let. Z Dalivera se mezitím stal král, zatímco Taribald se rozhlížel po těch samých prastromech jako tehdy a opět se snažil nalézt záblesky ochranných kouzel runovým písmem vetkaných přímo do kůry okolního lesa. Opět neviděl nic. Kdy naposledy tudy projel nějaký mág, aby runy přečaroval? Došlo k tomu vůbec od té doby, co tudy projížděl Daliver?

Taribald zaklel a kopl Démona do slabin. Kůň hrábl kopyty v provlhlé půdě, nabral rychlost a přešel do cvalu.

Taribaldovi kolem hlavy svištěl vzduch, jako by mu někdo začal šeptat do uší. Pozorně hleděl před sebe. Cesta se mohla náhle stočit, mohla na ní být nějaká překážka nebo si její kus pro sebe mohly opět přivlastnit okolní...

Démon sebou náhle trhl a změnil směr. Taribald nestihl zareagovat a přidržet se.

Přelétl svému koni přes hlavu a při dopadu zasykl bolestí. Navlhlá zemina se mu otřela o tvář a čpavý pach plynů mu naplnil nozdry.

Převalil se na záda a posadil se. Démon k němu přišel a starostlivě do něj strčil čumákem. Taribald jej chytl za uzdu dříve, než se kůň mohl rozhodnout utéct a ponechat ho jisté smrti.

Démon si jen hlasitě odfrkl a počkal, až se Taribald postaví na nohy.

Mlha vyrušená jejich přítomností se začala stahovat mezi prastromy a odhalila větev padlou přes polovinu stezky. Jaké štěstí, že si jí Démon všiml a nezakopl o ni. Mohl by si tak zlomit nohu a odsoudit k jisté smrti je oba.

Taribald se postavil, otřel si bláto z obličeje a protočil naraženou ruku. Nepříjemně mu v ní zabolelo. Přidržel si ji u hrudi a obešel Démona z jiné strany, než byl zvyklý. S obtížemi se vydrápal zpět do sedla.

“Vezmeme to raději pomalu,” zašeptal mu do ucha. Jeho slova se nesla okolím a neztratila se v tichu temného lesa. Naopak se mu vrátila jako ozvěna přicházející ze všech směrů, vyslovována klidným, ale zcela cizím hlasem.

Taribald se rozhlédl. Prastromy v jeho blízkosti začaly zářit. Zpod kůry se začala prodírat narudlá záře run.

“Anebo radši ne,” vykřikl Taribald a opět pobídl Démona do cvalu. Ohlédl se.

Prastromy za ním zářily, jako kdyby Hluchý Hvozď zachvátil požár.

Trvalo dlouho, než se Taribald odvážil opět zpomalit. Stále slyšel šepot z okolních lesů. Ojediněle a nahodile, až začal pochybovat, jestli se mu jen nezdá. Runy na stromech byly klidné. Ať už tam přilákali cokoliv, nepronásledovalo je to.

Taribald se odvážil seskočit z unaveného Démona a chvíli jej pouze vedl, aby si kůň odpočinul od jeho váhy. Zdálo se mu, že mezi stromy vidí pohyby. Spíše stíny postav než postavy samotné, ale nemohl se zbavit dojmu, že je pozorován. Runy ale nezářily. Byl v bezpečí. Doufal.

Nezastavoval... Cesta byla unavující, ale odpočinku se bál.

~

“Augerionův hrad. Jeden z největších zázraků Starého Království.”

“Tohle není žádný hrad,” ohradil se Taribald, ale ihned se lekl, jestli se Daliver opět nenaštve, když mu bude odporovat.

Ten ale jen plácl Taribalda do zad a zasmál se.

“Rozhodně tak nevypadá, ale nezapomínej, kde jsme.” Taribald celou jízdu Hvozdem nedokázal myslet na nic jiného, než že nechtěně urazil svého prince a nejlepšího přítele. Daliver ale na tu urážku z dnešního rána už musel zapomenout.

“Taribaldě. Ty si snad neuvědomuješ, kolik lidí muselo zahynout, aby vybudovali tohle místo?” řekl Vorn. Idiot. “Nemáš snad žádný respekt?”

Máš snad ty? chtěl ho okřiknout Taribald. V přítomnosti prince by mu Vorn nic neudělal. Možná později, ale za to by to stálo. Než ale stihl sebrat odvalu, princ Daliver promluvil sám.

“Taribald má pravdu. Vždyť se tomu říká hrad jen proto, že je to uprostřed Hvozdu. Nikde jinde by takováhle tvrz nedostala ani jméno, natož aby se jí říkalo hrad.”

Augerionův hrad byla pouhá dvě patra ošklivé hranaté budovy z neopracovaného kamene pokrytého vyrytými runami. Prostor kolem nich byl jimi ozařován, jako by byl den.

Vojáci kolem nich si odkládali ze zad těžkou výstroj a hledali si místo k přespaní. Co nejdál od okolních prastromů. Malý plácek se rychle zaplnil. Spousta jejich spolubojovníků zůstala postávat na kraji prostranství bez místa pro složení hlavy. Zoufale se otáčeli k té hlásce, která nesla vznešené označení hrad, ale jejich naděje byla marná. To místo bylo vyhrazeno pro jejich generála

a jeho důstojníky. A samozřejmě pro prince a jeho přátele.

Taribald se zatřásl a přelil ho horký pot. Hrad byla skutečně malá budova. Kolik se jich tam vejde? S princem putovalo několik jeho přátel. Taribald byl jedním z nich, považoval Dalivera za svého nejlepšího přítele na světě, ale byl mladší než Daliverovi vrstevníci. Co když na něj místo nezbude?

Rozhlédl se kolem sebe. Vojáci si rozhodili spacáky všude kolem něj, i nepříjemně blízko prastrůmů Hvozdu. Další a další vojáci navíc stále na malý palouček přicházeli. I oni se bázlivě dívali na ubývající místo ve středu ochranných run.

Taribald se zatřásl a popohnal svého koně. Ten opatrně našlapoval přímo mezi těla pěších vojáků. Rychle dohnal Dalivera a připojil se k jeho boku. Princ se na něj podíval a pak se ohlédl za sebe. Usmál se a podrbal Taribalda ve vlasech. “Neboj se. Nejsi ještě tak velký, aby pro tebe nezbylo v Hradu místo.”

Taribald se zadíval do té vlídné tváře a ulevilo se mu. Daliver byl vždy spravedlivý. Samozřejmě, že by Taribalda nenechal pozadu. Na to si byli příliš blízcí. Jako bratři. Víc než bratři.

Plac kolem Augerionova Hradu, nyní nezaplněný vojskem, vypadal skoro až prostorně. Démon radostně popoběhl od jedné stěny z prastrůmů k druhé a radostně skákal na místě. Taribalda překvapilo, jak je stále čilý po celodenní stresující cestě. Démonovi musela vadit mnohem víc než všechen ten šepot, tajemné stíny a neustálá tma ta stísněnost a jednotvárnost úzké stezky. Chytl koně za uzdu a chtěl ho zavést přímo do hradu, nad kterým lekle visela vlajka s černou růží s rudým stonkem a trny.

Démon protestoval a vzpouzel se.

„Tak si klidně spi venku, ty dutá hlavo,“ křikl na něj a pustil uzdu. Ta přistála koni u nohou.

Démon hrábl v hlíně předním kopytem a pak do místnosti bez pobízení a bez problémů vešel sám. Taribald zakroutil hlavou a Démon si posměšně odfrkl.

Taribald za nimi zavřel dveře a zabezpečil je těžkou petlicí. Kuň opět naštvanež zaržál a začal poskakovat, jak mu jen nízké stropy dovolily.

Taribald jej jen obešel a začal stoupat po schodech. Démon, který si nejspíše uvědomil, že jeho hloupé protesty jsou marné, se uklidnil a přešel k úzkému oknu. Skrze mříž hleděl ven na prostorný palouk.

“Neboj, na Vrších se dočkáš prostoru až až,” řekl mu Taribald. Démon se na něj podíval, zatřásl hlavou a lehl si na podlahu uprostřed místnosti.

Augerionův Hrad působil, i vylidněný, stále stísněně. Podlaha i postele byly pokryty vrstvou prachu. Když stoupal do patra, stále na schodech mohl vidět

otisky bot posledního člověka, který po nich šel před ním.

Štěrbínou ve zdi, zdráhal se ji nazvat oknem, pronikalo dovnitř světlo. Střídaly se v něm barvy jako v pohyblivé duze. Zrnka zvířeného prachu prolétající úzkým pruhem světla byla tu rudá, tu zlatá, tu zase bledě modrá. Runy na hradě a kolem něj žily vlastním životem, dýchaly a pulzovaly magií. Přišlo mu to celé naopak. Celý den strávil ve tmě a nyní, když měla být noc, je okolí více osvětlené než pod poledním sluncem.

Lehl si na postel, ze které trčela sláma a která zatuchle smrděla. Nebyla pohodlná, ale bylo to stále lepší, než když musel minule spát na zemi.

~

Démon neposedně přešlapoval po spodní místnosti hradu. Cvakání jeho kopyt o kamennou podlahu vytáhlo Taribalda z postele. Vrátil Snílka do pochvy, přes noc ho nechal položeného vedle sebe, a sešel schody.

Černý hřebec předním kopytem hrabal do dřevěných dveří a snažil se z nich shodit dřevěnou petlici. Taribald ji odsunul a otevřel dveře. Nadšený kůň vyběhl ven a začal pobíhat před hradem. Taribald ho chytl za uzdu a osedlal. Opět se vydali do hlubin Hvozdu.

Stezka na této straně od hradu nebyla dokonale přímá jako předešlého dne, kroutila se a hledala si tu nejlepší cestu skrz a kolem velmi členitého terénu. Démon si s přírodními překážkami a stoupáním hravě poradil. Taribald přemítal, jak tento úsek může vůbec někdo zdolat s povozem. Odpovědi se mu dostalo, když minul první opuštěný vozík, zcela zarostlý vrstvou mechu. Někdy to prostě zdolat nejde. Vozíků, povozů a drožek potkal při stoupání ještě několik. Relikty neúspěšných výprav ponechané svému osudu i s veškerým zbožím, které v nich bylo převáženo.

Z myšlenek jej vytrhl úzký proužek vody, do kterého nepozorně vjel.

Pohlédl nad sebe. Kolem něj stékaly hubené vodopády dešťové vody. Pršelo právě nad Hvozdem, nebo si déšť ze včerejší bouře teprve teď našel cestu skrze husté propletence korun prastrůmů?

Všude kolem něj se ozývalo šplouchání kapek, které propadaly skrze mlhu na netečné hladiny okolních močálů. Vůně deště okořenila těžkou vůní stromů.

Taribald si všiml, že les kolem něj změnil svoji podobu. Prastaré stromy s ohromnými kmeny nyní rostly řidčeji. Země byla posetá obnaženými ostrými skalisky, skrze které ani tito titáni lesa nedokázali vyrašit. Kde nebyla skaliska, byla pevná půda. Bažiny se zcela vytratily. Kolem prastrůmů rostly

v nepočetných hloučcích stromy obyčejného vzrůstu. Malé lesíky uprostřed lesa. Korunami prastrůmů místy pronikaly úzké paprsky světla.

Z Vrchů foukal prudký vítr a hravě rozhýbal hubené kmeny menších stromů. Pohyb tak byl všude kolem něj. Stromy mávaly větvemi jak rozpaženými rukama, vrážely jeden do druhého. Každý ten pohyb mohl patřit nějakému monstru, každá větev mohla být parátem s ostrými drápy připravenými k útoku.

Najednou si připadal, jako by byl pozorován tisíci páry očí. Všímal si stínů tam, kde je nemělo co vrhat, a tajemných obrysů, ne zcela lidských, ne zcela nelidských, vždy na samém okraji jeho zorného pole.

Potřeboval něčím zaměstnat svoji mysl, aby nevytvářela monstra tam, kde jich je už tak dost. Něco energického, plného života, co mu odvede myšlenky jinam. Začal si broukat. Nebyla to žádná konkrétní písnička, tu teprve v těch tónech hledal. Zkoušel je skládat jeden za druhým, jak padnou k sobě, jestli mu nějakou skladbu nepřipomenou. A skutečně se tam jedna našla. Stará odrhovačka, vhodná možná někam do stodoly na vesnickou tancovačku. Jak přesně zněla? Něco jako *tadá, tata dada* ? Ne, to nebylo ono. *Tatáta, tata dadá* ? Taký ne. *Tadáta, tata dadáda* , zabroukal. Ano to byla ona. *Tadáta, tata dadáda* , zanotoval znovu.

Tadáta, tata dadáda , ozvalo se z lesa.

Taribald zatřásl hlavou. Zdálo se mu to nebo to skutečně slyšel? Zastavil Démona na místě a zaposlouchal se. Dusot kopyt utichl a byl slyšet jen zvuk praskajících stromů, skučení větru a cákání dešťových kapek, jinak nic. Ticho. Zlověstné ticho.

Tadáta, tata dadáda , zaskřípal smyčec na struny. Taribald sebou trhl a ohlédl se přes rameno směrem, ze kterého zvuk přišel. Neviděl nic než obrysy stromů. Bylo opět ticho. Větší ticho. I nárek praskajících stromů umlkl.

Tadáta, tata dadáda , ozvalo se přímo před ním a ihned poté opět za ním, tentokrát ale mnohem blíže.

Démon vyplašeně zaržál a vzepjal se na zadní. Taribald se jen tak tak udržel v sedle.

Nehodlal zjišťovat, kdo mu hraje do kroku, a kopnutím do slabin pobídl svého koně k trysku. Démon neodporoval. Uháněl vpřed a za ním odletovaly kusy zeminy.

Hudba je ale pronásledovala. Těch několik tónů prolétávalo Taribaldovi kolem hlavy ze všech stran. Pak se k nim přidaly další nástroje. Hlasitá trubka, cinkavý klavír, tklivé flétny i dunivé bubny. Každý nový člen neviditelného orchestru začal hru tou samou melodií, která byla Taribaldovi ukradena z mysli. Skladba

se ale prodlužovala a komplikovala a nástroje, které z lesa zprvu zaznívaly náhodně, se začaly sjednocovat.

Démon stále uháněl před neviditelnou hrozbou s Taribaldem na zádech. Skrytí hudebníci dosáhli společné harmonie a roztržitá skladba se slila v jednu jedinou, pompézní a výpravnou.

Taribald si připadal, jako by projížděl přímo středem koncertní haly. Přísahal by, že na zátylku cítil vzduch vycházející z dechových nástrojů.

Orchestr hrál a píseň sílila a gradovala. Nakonec dosáhla velkolepého finále, po němž by měl následovat bouřlivý potlesk. Namísto toho ale bylo opět ticho.

Hnán strachem ujel ještě několik desítek kroků, než se odvážil zastavit. Pohlédl zvědavě za sebe. Neviděl nic. Mlhy se stále líně rozvalovaly po zemi, stromy stály bez hnutí, jen se svým praskavým šepotem, a cesta pod ním stále vedla z jednoho vzdáleného temného bodu k druhému. Připadal si, jako by se mu tou náhlou obyčejností a nečinností Hvozdu vysmíval.

Nezbylo mu než pokračovat v jízdě.

Vždy, když se ocitl na začátku dostatečně dlouhé rovinky, popohnal Démona do klusu. Nedbal na členitou vegetaci. Její výhonky a větvičky jej bolestivě švihaly do obličeje.

Včera cítil nebezpečí kdesi v koutku oka, nyní ho viděl všude kolem sebe. Démon uháněl lesem lesů, hlasitě funěl. Sám schytil nejeden šrám od zbloudilé větve, ale nezastavoval, nezpomaloval. Chtěl být pryč.

Celé Taribaldovo tělo protestovalo bolestí, svaly mu skučely nářkem. Ale sedlo neopustil, nedopřál sobě ani koni odpočinku.

Nebe se rozsvítilo. Zničehonic se v korunách stromů objevily bílé tečky. Shlížely na něj jako uzly sítě, která byla připravená spadnout a polapit jej.

Instinktivně sáhl po meči a tasil jej z pouzdra. Meteoritická ocel tiše prořala okolní vzduch a Taribald se rozesmál.

Stál pod hvězdami.

Z Hluchého Hvozdu byl venku.

Kapitola V

Na druhém konci Augerionovy stezky byla opět jeho socha. Identická jako ta na začátku, jen nápis na svitku byl vyveden v Teirvinštině. Než se na Augerionův rozkaz zakously sekery do prastromů Hluchého Hvozdu, aby skrze něj prorazily cestu, byl Hvozď skutečně neproniknutelný a Stinné Vrchy tak byly od Arorbonu odříznuty. Od Teirvinu je dělily Berenické hory. Cesta průsmyky mezi nimi byla náročná, ale zdaleka ne nemožná. Teirvinští tak Vrchy osídlili dávno před tím, než se král Augerion vůbec narodil.

Taribald odjel z dosahu Hvozdu dostatečně daleko a zastavil se až u malého remízku. Přivázal Démona ke stromu a sám si lehl pod jiný, aby v zaslouženém spánku vyčkal nového dne.

Když vstal, zjistil, že mu došly zásoby vody. Nepříjemné, naštěstí teď už to nevádí. Od cíle jej dělilo sotva pár hodin.

Podíval se směrem k Hluchému Hvozdu. Vysoké prastromy se drápaly k nebesům a takhle z dálky opět splývaly v jednu neprostupnou hnědozelenou stěnu. Na východ od místa, kde z Hvozdu vyjel, na něj plynule navazovaly rozlehlé, ale zcela obyčejné lesy.

Otočil se na místě. Druhá zeď, tentokrát tvořena zuby hor, jejichž špičky byly pokryté bílými čepicemi, se táhla od východu kam až dohlédl, a pak dále na západ. Tam se stočila, zaryla přímo do Hvozdu a vymezila tak jednu jeho hranici. Poté pokračovala až daleko za obzor, kde ji o mnoho dní jízdy dále konečně zastavil až rozlehlý oceán.

Taribald nechal geografii geografii, vyskočil Démonovi do sedla a pobídl jej k jízdě. Cesta pod jeho nohama byla spíše jen naznačená. Nebyla ničím víc než mírně vyšlapanou pěšinou uprostřed divokých travin a obnažených skalisek, ale Taribaldovi stačila k určení správného směru.

Vítr, nezkrocen silnými stromy, se proháněl krajinou. Taribald si přes hlavu přehodil kapuci a otřásl se zimou.

Netrvalo ani hodinu jízdy, než narazil na první obydlí. Ve vesničce byla necelá desítka něčeho, co se Taribald zdráhal nazvat domy. Vyrovnané větve zapuštěné do země, poslepované ztuhlým blátem a přikryté slámou. Uprostřed na návsi stál na kůlu připevněný slaměný panák, který měl místo hlavy bílou lebku Taribaldovi neznámého zvířete. Z protáhlého bledého obličeje s dlouhými tesáky trčela do stran dvě rovná a široká paroží.

Mezi dvěma staveními si hrála skupinka dětí. Hned, jak Taribalda uzřely, zanechaly své hry a rozběhly se za ním.

Kdo to stihl, vyběhl ze dveří příbytků a díval se za uhánějícím tajemným jezdcem.

Taribald nezastavil a zanechal za sebou na tučet zvědavých dětských i dospělých obličejů.

Podobná scéna se odehrála i v další vesnici, kterou projížděl. Tato byla větší, vystavěná na úpatí malého kopce, a jejím středem protékala říčka. Pár zdejších domů bylo řádně postavených z opracovaných prken a vypadaly jako domky, na které byl zvyklý z vesnic zpět v Arorbonu. Většinu ale i tady tvořily chýše splácané dohromady z bláta a roští.

Démonovy podkovy tupě zaduněly na mostě vedoucím přes říčku. V jeho dřevěné kostře pod koňskou vahou nebezpečně zapraskalo. Ženy i muži, které ve vesnici míjel, byli neupravení v oblečeních plných záplat, s dlouhými rozcuchanými vlasy. Muži měli všichni husté plnovousy. Děcka měla špinavé obličeje a některá i v podzimním chladu pobíhala kolem polonahá nebo bosá.

Ani tady nezastavil a jel stále dál.

Cesta začínala cestu připomínat stále více. Ne, že by snad byla udržovaná, zpevněná nebo snad vyspravovaná. Byla prostě jen více vyježděná a v krajině tak více vynikala.

Po půldni klidné jízdy dojel na křižovatku. Pod korunou širokého dubu byla k jeho kmeni silnými lany přivázána dvě těla. Taribald poznal, že jde o muže a ženu jen podle jejich potřhaného oblečení. Seděli vedle sebe na zemi se zády opřenými o strom a provazy zakousnutými do zápěstí. Přes hlavy měli přetažené černé pytle s pevnou smyčkou kolem krku. Šířil se kolem nich odporný zápach. Zbytky hniјícího masa byly ohlodány vranami a krkavci až na kost. Mlčící ornament vyříznutý do kůry stromu nad hlavami mrtvol odpuzoval jen nestvůrné mrchožrouty, černým opeřencům, kteří líně posedávali v koruně stromu blízko své potravy, nijak nevadil.

Taribald se znovu zhluboka nadechl, až když vyjel do kopce a projel skrze město. Tvořily ho domy, které byly jak poctivě, tak ledabyly postavené. Dojel až k palisádě ze statných zašpičatělých kůlů. Mezi ním a obranou stěnou byl hluboký, ale nenapuštěný příkop, jehož dno vystlaly odpadky.

Nerozhodně popojel na obě strany, vlevo, pak vpravo, než se otočil opět vlevo a jel podél okraje dřevěné hradby.

I tady jeho přítomnost budila zvědavost a lidé se za ním ohlíželi. Slyšel je něco si mezi sebou povídat, ukazovat jeho směrem, ale ne všechna slova

pochytil.

Most přes příkop byl spuštěný a nikdo jej nehlídal, strážnice v bráně na jeho druhé straně byla prázdná.

Normálně bylo zvykem se v takové věži ohlásit a vyčkat, až velitel stráže udělí povolení k vjezdu. Taribald se podíval po vnitřku opevnění a bylo mu jasné, že tady už dávno pravidla a zvyklosti pevností a vojáků neplatí.

Vojáci zbořili své stany a odešli. Zůstalo po nich jen opevnění a pár budov. V samotném středu bývalé vojenské základny pak vyrostlo město, vyplnilo ji až po okraj a převalilo se i přes její stěny do nejbližšího okolí.

Taribald se podíval nad sebe. Z vršku brány visel dřevěný štít, do kterého byla žhavým železem vypálená podobizna spící okřídlené bestie.

Naklonil se k Démonovi a podrbl jej na krku. „Tak jsme tady. Vítej v Dračím Pelechu.“

~

Stáje našel bez problémů. Velká budova byla hned na okraji města. Z větší části byly předělané na obydlí pro lidi, ale stání pro koně bylo stále dostatek.

Žádný stájník v nich nebyl, ale Taribald si poradil i bez něj. Uvedl Démona do jedné z prázdných kójí, nasypal mu dostatek ovsa a do koryta dolil vodu.

Své věci nechal položené stranou a s sebou si vzal pouze svůj rudý štít a Snílka.

Zvědavé oči jej opět sledovaly, když procházel nezvykle úzkými uličkami města. Bývalá základna byla rozlehlá, nicméně domy v ní byly rozestavěny ledabyly, bez hlubšího rozmyšlení, jak se obyvatelé postupně přesouvali do bezpečí poskytovaného palisádou. Cesty vedoucí mezi domy se daly sotva nazývat ulicemi. Nezřídka končily slepě, když na cestě vyrostl nový dům a zcela je přehradil. Představil si, jak musela vypadat mapa města a jeho ulic, a v hlavě se mu upletla síť zhotovená opilým pavoukem.

Z rozložení města bylo zřejmé, že je mladé, postavené neukázněně. Hustě umístěné dřevěné budovy byly jen jednu převrnutou lucernu od katastrofy. Byla to jen otázka času, než celé město pozře nezastavitelný požár a dá přeživším příležitost postavit ho znovu a lépe. Nebude to první město, které potká takovýto osud, ale pokud by býval na jeho růst pohlížel už od začátku někdo zkušenější, mohl to být osud, kterému by se snadno dalo vyhnout.

Odehnal od sebe skupinku zvědavých dětí. Jednoho chlapce musel nakopnout těžkou botou, aby zastavil jeho drzé dotírání. Hoch se na něj zašklebil

umolousaným obličejem. Vycenil by zuby, kdyby nějaké měl, takhle jen Taribaldovi ukázal holé dásně a následně utekl za roh za ostatními dětmi.

Opět jej pozoroval bezpočet obličejů. Někteří otevřeně, na ulicích před svými domy, jiní potajmu, zpoza závěsů v oknech. Dospělí si drželi uctivou vzdálenost, ustupovali Taribaldovi z cesty nebo alespoň uhýbali pohledem.

Zkoumal všechny ty obličeje, které míjel a začala mu docházet jedna znepokojivá věc.

Někteří lidé působili už od pohledu hloupě, zaostale. Nepřítomné pohledy jako by nesledovaly Taribalda, ale něco za ním, něco, co se mu drží na zádech. Jiní naopak pod nedostatečnou čistotou skrývaly běžnou přirozenost, na kterou byl zvyklý. Viděl mezi nimi i pár opravdu krásných lidí.

Záhy si uvědomil, jak snadné bylo rozeznat, čí matce prošla klínem maršující vojska a která naopak zůstala příliš blízko teplu domova.

Bylo mu z tohohle zaostalého místa mizerně.

Pět mělo dobrý důvod, proč jej ze všech stran obehnovalo neprostupnými bariérami.

Nejradši by vyskočil na Démona a odjel odsud. Zpět za Sabrielou na Arn Duren. Nebo někam jinam. Někam, kde by jeho služba měla smysl. Ale kolikrát už měl tyhle myšlenky. Kolikrát ho Savorro rozčílil natolik, že zvažoval odjezd pod rouškou noci?

Nikdy to neudělal. Měl prsten, který mu připomínal jeho přísahu. Jeho lásku ke království. Jeho lásku ke králi.

Taribald se zapléтал hlouběji do bludiště budov. Přišel k ženě, která právě věšela prádlo na šňůru nataženou přímo skrze ulici. Měla silné paže a tmavě blondaté vlasy stažené do dlouhého copu. Přistoupil k ní zezadu, zastavil se a odkašlal si, aby upoutal její pozornost.

„Sabrah,“ vykřikla leknutím a otočila se.

V tváři nebyla nepěkná, ale hyzdilo ji několik zčernalých zubů a hluboké kruhy pod očima. Přes prsa měla v bílém šátku přilnuté novorozeně a sukně se jí drželo další děcko, které sotva začalo stát na nohou. Menší dítě se ženíným leknutím probudilo a začalo brečet.

„Veur cir digmasel ame...“

„Nemluvím teirvinsky,“ utnul ji Taribald.

„Sabrah, samozřejmě,“ přešla žena plynule do arorbonštiny. „Říkám, že jsi mi málem vytrkal duši z těla, prevíte. Copak se plíží jeden takhle zezadu?“

„Hledám sídlo renina.“

„To se ženské ani neomluvíš?“

„Ne,“ odvětil suše. „Kde najdu to sídlo?“

„Arema ame datakul.“

„Arorbonsky,“ zamračil se.

„Vyskoč a rozhlédni se. Je to nejvyšší barák ve městě.“

„Děkuji,“ odtušil Taribald a mírně přikývl.

Pak podlezl šňůru s prádlem, které žena věšela, a ušel několik kroků. Rozhlížel se kolem sebe a hledal vhodný dům. Když takový našel, rozběhl se a vyskočil. Střecha domu byla dostatečně rovná a velmi nízko země, a tak pro něj nebyl problém se na ni dostat. Dřevěné latě pod jeho vahou zanaříkaly, ale unesly ho.

Rozhlédl se po městě. V bezvětrí stoupal z mnoha komínů v šedobílých sloupcích kouř přímo k nebi. Sídlo renina mezi nimi našel snadno. Byla to skutečně nejvyšší budova města, k čemuž ale stačilo to, že byla dvoupatrová.

Taribald seskočil zpět na pevnou zem a vydal se k reninovu sídlu. Budovy mu stále hradily cestu a sváděly jej ze směru, ale nakonec se nepřehledným městem prodral a došel ke svému cíli.

Nad budovou sklesle visela vlajka krále Arorbonu s jeho černorudou růží. Byla opravdu rozměrná, nad většími městy přímo v srdci království nevlály vlajky tak okázalé jako byla tato. Snad aby zdejšími obyvatelům, kteří mezi sebou mluvili nesmyslnou teirvinštinou, připomněla, kdo jim vládne.

Taribald otevřel jedno křídlo velkých pevných dveří a vstoupil do vstupní haly.

Na budově bylo poznat, že vyrostla spolu se základnou. Kvalitní práce vojenských ženistů. Stejně tak bylo vidět, že budova hostila důstojníky, kteří byli členy šlechty, anebo se pyšnili kvalitním příjmením. Takové, kteří byli přivyknuti luxusu ze svých zámků a vil a nehodlali se jej vzdát ani poté, co navlékli uniformu. Ač byla vojenská budova vybudována v době války, postrádala pravou vojenskou střídmost. Tu nahradil světský luxus. Taribald si byl jistý, že někdo si zde na Stinných Vrších nechal postavit vlastní vilu. Jen místo mramoru byla ze dřeva.

Vstupní hala byla prostornější než většina domů ve městě. Do druhého patra z ní vedla dvě točitá schodiště s bohatě vyřezávaným zábradlím. Na zemi ležel velký a kvalitní koberec, byť se do něj podepsala léta pod špinavými botami. Přešel po vyšlapané cestičce v koberci a vešel do dveří mezi schodišti na protější straně haly.

Místnost, ve které se ocitl, působila jako zmenšená kopie hodovní síně na Arn Duren. Stoly byly stejně rozmístěné, většina stála po stranách místnosti a mezi

nimi ulička vedoucí ke stolu v jejím čele. Jen bylo stolů pouze pět a nebyly obložené jídlem.

U jednoho z těch postranních, dále ode dveří, seděl muž a stařec. Muž ke starci tiše promlouval. Ten poslouchal s pohledem zabořeným do podlahy a pokyvoval hlavou.

Muž si všiml Taribaldova příchodu a rozhovor se starcem zakončil. „S Kanernem promluvím, nemusíš se bát,“ řekl a poplácal jej po rameni. „Když to nevyjde, vždy se tu pro tebe najde místo, to víš. Draci se kvůli něčemu takovému přeci nevylíhnou.“

Stařec přikývl a potřásl muži rukou. Cestou z místnosti prošel kolem Taribalda, aniž by na něj pohlédl.

„Smutný příběh. Zemřela mu žena. Druhá žena, byli oba už vdovci, když se vzali. Její syn jej nyní chce pryč z domu, je mezi nimi zlá krev.“

„Smutný příběh,“ zopakoval Taribald, „ale nezajímá mě. Kvůli němu tu nejsem.“

„Samozřejmě,“ řekl muž a promnul si oči. „Vím, že to zní cynicky, ale s tím vším, co se tu teď děje, jsem byl rád za obyčejnou rodinou tragédii.“

Muž pokrčil rameny, chytl se berle a s její pomocí se postavil. Levou nohavicí měl uvázanou těsně pod kolenem. Opřel si hůl pod ramenem a volnou ruku nabídl Taribaldovi. Ten sundal jezdeckou rukavici a potřásl si s ním.

„Já jsem Nikorai Karek. Zdejší renin.“

Měl zastřižené, ale zcuhané vlasy. Tvář mu halilo několikadenní strniště. Obojí měl značně prolezlé šedými pramínky. Jeho nos byl velký a hákovitý, měl ostře řezanou bradu, na které se mu vousy rozestupovaly kolem staré jizvy, a bodavý pohled vráskami ohraničených očí.

Taribald mu hádal přes pět dekad života.

„Taribald Rac Karahann. Beorn Savorro mě sem vyslal kvůli té vyvražděné vesnici.“

„Já vím. Už vás netrpělivě vyčkáváme. Sern vás doprovázel?“

„Kdo?“

„Sern. Posel, kterého jsem poslal k beornovi. Nepřijel s vámi? Kde tedy je?“

Taribald si vybavil tělo houpající se na laně půl dne cesty od Arn Duren. „Nevím.“

„Ah. Co se dá dělat. Snad se objeví. Dáte si čaj nebo medovinu? Pivo?“

„Čaj. Jsem z cesty promrzlý.“

„Hned jej přinesu. Zatím se, prosím, posaďte,“ ukázal na místo, kde před chvílí seděl stařec. Jeho hůl dunivě tloukla o dřevěnou podlahu, zatímco vešel do

malých postranních dveří. Zakrátko se vrátil s kouřícím hrnkem a sedl si naproti Taribaldovi.

„Povězte pane, kolik jste s sebou přivedl mužů?“

„Žádného, přijel jsem sám.“

„Sám?“ zarazil se renin. Překvapení v jeho tváři hbitě nahradilo rozčarování. „Žádal jsem beorna o vojáky.“

Taribald s tím mužem souhlasil, na Stinné Vrchy měl vyrazit vojenský oddíl. To ho ale rozhodně neopravňovalo na Taribalda zvyšovat hlas.

„Žádal jste o vojáky, ale dostal jste mě,“ řekl klidně, ale důrazně. Pak pozvedl ruku se svým prstenem a ukázal jej reninovi. „Jsem Strážce Arorbonu. Takže jste dostal víc, než o co jste žádal.“

„Já potřebuju vojáky, aby pročesali lesy a našli cokoliv, co ty nebohé lidi zabilo. Jenže skoro žádné nemám a ty co mám, jsem musel poslat uzavřít průsmyky v horách. Co zmůže při hledání jeden člověk? Takže jestli ten prsten není kouzelný, aby vám pomohl se rozmnožit, tak mi moc nepomůžete.“

Taribald se zamračil. „Kareku. Buďte se svými slovy opatrný. Možná jste si navykl, že váš titul renina vás povznáší nad všechny ty zdejší drny, se kterými můžete jednat jako s blbci, ale já jsem Strážce Arorbonu. V království je jen málo lidí, kteří se mnou mohou jednat z patra. Vy jste jen renin, obyčejný správce zapadlého kusu beornátu, vy mezi ně rozhodně nepatříte. Radím vám, abyste se podle toho choval.“

Karek na něj chvíli tiše zíral a pak se nahlas rozesmál.

„Co je tu k smíchu?“

„Vaše představa, že tady tituly něco znamenají. Věřte mi, pro zdejší mají hodnotu krysího hovna. Velká část zdejších se narodila, když tu vládl Teirvin. Jsou tu i tací, kterým se království pod nohama změnilo čtyřikrát. Jsou to prostí lidé a nezajímá je, jestli je jejich pole v Arorbonu nebo Teirvinu. Je jim jedno, jestli výběrčí daní přijede ze severu jménem hraběte, anebo z jihu z pověření beorna. Kdo to je renin jsem jim za ta léta vysvětlil a Rudé Štíty někteří budou znát z příběhů, ale ani jedno jim úrodu nesklidí a dříví do ohně jim nenaštípe.“

„To je dobrá výmluva pro ně, ale ne pro vás. Vy moc dobře víte, co jsem zač a koho reprezentuji.“

Karek se přestal smát. Pokynul úslužně hlavou.

„Máte pravdu. Omlouvám se. Takhle daleko za Hvozdem je jednoduché zapomenout, že existují trůny a králové. Je dobré vědět, že koruně stojíme za to, aby nám poslala jednoho ze svých nejlepších.“

Taribald přešel ten jízlivý tón.

Karek si povzdechl. „Na Stinných Vrších jste ještě nikdy nebyl, nemám pravdu?“

Taribald přikývl. „Nemáte, byl jsem tu během války.“

„V jaké základně? Z Dračího Pelechu si vás nevybavuji. Harpyjina Pomsta nebo Lví Řev?“

„Harpyjina Pomsta.“

„Bojoval jste v Koboldím průsmyku?“

„Ne. Přišli jsme sem na samém konci války. Těsně před kapitulací Teirvinu. Záleží snad na tom?“

„Takže jste se žádných bojů nezúčastnil? To je dobře, ušetří to starosti s místními. Teirvinští měli ve svých řadách spoustu zdejších. Já jsem vedl své muže skrz Široký průsmyk ve stejný čas, kdy vojáci z vaší brigády Harpyjí postupovali průsmykem Koboldím. Nenarazili jsme na takový odpor jako oni, ale ten, na který jsme narazili, tvořili skoro sami místní. Nikdo z nich neměl výcvik a většina se vzdala dřív, než boj začal. Ale pár bláznů mělo prostě moc pomatené hrdosti. Dodnes mě někteří místní viní ze smrti jejich synů nebo manželů.“

„To je další smutná historka, která mě nezajímá. Přijel jsem sem vyšetřit vraždy, ne si získávat srdce místních.“

„Dobrá, vraťme se tedy k tématu. Máte alespoň nějaké zkušenosti s lovením monster?“

„Ne, nemám.“

„To je výborné,“ uchechtl se renin. „Z lesa něco vylezlo a vraždí to mé lidi. Potřebuji někoho, kdo to vystopuje a zabije. Lovec monster ale nejste. Nebo potřebuji vojáky, spoustu mečů, kteří les prohledají. I kdybyste měl meče nakrásně dva, tak to taky nejste.“

„Možná nejsem ten, koho byste si představoval, a skutečně jsem sám, ale stále jsem Strážce Arorbonu. Tenhle prsten je důkazem, že jsem složil přísahu králi a království pomoci tam, kde je potřeba. A to je nyní tady. Udělám vše, co je v mých silách, abych ty vraždy objasnil a pomstil.“

Renin pokýval hlavou. „Pěkná řeč. Ale já byl v armádě. Já velel v armádě. Sám vím, jak dokážou být podobné řeči prázdné, však jsem taky několik takových pronesl. Takže omluvte mé pochyby, můj pane. Nicméně, jestli splníte, co jste nyní řekl, máte můj obdiv. Jestli odjedete a pošlete místo sebe jednotku vojáků, budete mít moje pochopení a poděkování.“

Taribald se mu zadíval do očí. Na okamžik jeho radu zvážil. „Dostal jsem úkol a hodlám ho splnit. Raději mi připravte pokoj, protože nikam nejedu.“

Kapitola VI

Musel se natočit, aby prošel mezi postelí a malou skříňkou, která stála v opačném rohu místnosti hned vedle dveří. I tak ale o skříňku zavadil. Na hladině vody v umyvadle, které na ní bylo položené, se zavlnilo několik kruhů.

Taribald roztáhl ruce a oběma se dokázal dotknout dřevěných stěn.

„Tohle je pokoj pro služebnou.“

„Byl. Ted' je to pokoj pro hosty.“

„Ale já jsem...“

„Host. Ostatní pokoje jsou obsazené.“

„Jistě se dá zařídit výměna.“

„Vedle vás bydlí rodina se třemi dětmi,“ řekl renin, který stál před pokojem v prvním patře budovy. „Vám by jejich místnost jistě stačila, ale oni by se do té vaší nevešli. Buďte rád, že máte nad hlavou střechu, kterou neteče. To tu není úplně pravidlem.“

Taribald povzdechl. „Dobrá. Na tom nezáleží. Ať služební přinesou ze stáje mé věci.“

Karek se pousmál.

Taribald si povzdechl znovu, silněji. „Vy tu nemáme žádné služebnictvo, že?“

„Nevím, jestli jsem vás tu už přivítal, nicméně: Vítejte na Stinných Vrších,“ řekl a usmál se.

Taribald na něj tiše upřel pohled a neuhnul jím, dokud úsměv z reninovi tváře nevyprchal.

„Musíme si pořádně promluvit o těch vraždách,“ řekl Taribald. „Chci si vyslechnout lidi, kteří v té vesnici byli.“

„Samozřejmě. Nejvíce vám řeknou Samuel a Elbera. Zavolám je. A taky stařešiny, samozřejmě. Uděláme poradu.“

„Stařešiny?“

„Na Vrších se nic velkého neodehraje bez vědomí stařešinů. Každá vesnice má svého, jsou to víceméně zdejší starostové.“

„To budeme čekat, až se sjedou z celé oblasti?“

„Oni už jsou tady. Měli jsme soud a popravu, jistě jste ty nebožáky viděl cestou sem. Zprávy o Větrné nás zastihly druhý den. Kdo ze stařešinů stihl odjet, pro ty jsem ihned poslal, aby se otočili a jeli zpět. Všichni stále čekají ve městě.“

„To tu čekají kvůli jedné vesnici?“

„Můj pane. Samozřejmě, že čekají,“ zamračil se Karek. „Stinné Vrchy nejsou příliš velké. Rozlehlé možná, ale je tu sotva třicet vesnic, pár samot. Když jedna z nich, navíc jedna z těch větších, zmizí z mapy, tak to pocítíme. Jak by asi reagoval král, kdyby přišel o polovinu beornátu?“

„Máte pravdu,“ přitakal Taribald, otočil se a špičkou prstu rozvřil vodu v misce.

„Měl jste v té vesnici někoho?“

„Žena tam měla sestru, neteře a synovce.“

Taribald přešel k posteli a sedl si na ni, aby vyzkoušel, nakolik je pohodlná.

„To bude vše. Já se teď pokusím na téhle tvrdé matraci trochu prospat. Vzbudte mě navečer a probereme, co se stalo.“

Karek tiše přikývl, otočil se ve dveřích a odešel. I léta poté, co naposledy oblékl uniformu, se jeho tělo neslo s pevností a přesností vycvičeného vojáka a dřevěná berle, jejíž ťukání ohlašovalo každý jeho krok, na tom nic nezměnila.

Taribald se svlékl a vyčerpaný ulehl do postele. Natočil se na bok a podíval se na protější stěnu. Na provázku tam byl nakřivo pověšený malý obrázek. Dvoustěžňovou fregatu bez zřejmých znaků jakéhokoliv loďstva objímal ve smrtícím stisku svými dlouhými namodralými chapadly leviatan. Část jeho trupu byla skryta za vrstvou prachu, která se usadila na spodní hraně rámu.

Copak tu mají zapotřebí připomínat si stvůry z hlubin oceánu? Nestačí jim ty v hlubinách Hluchého Hvozdu?

Přetočil se na záda a zavřel oči. Po dlouhé a nepohodlné cestě i postel pro služebnictvo připomínala lože králů.

~

Ocitl se v sedle. Princ jel po jeho pravici a tvář mu skrýval stín, který vrhala standarta v ruku vojáka před nimi. Plála na ní královská vlajka. Růže, celá černá, na zeleném poli a pod ní prapor s harpyjí. Na kopci před nimi stála základna. Zubatá palisáda ji objímala ze všech stran. Nevěděli, jaké měla jméno. Jejich předchůdci, vojáci, kteří ji vyrvali z Teirvinských spárů, jistě vymysleli něco originálního. *Let Harpyje ? Harpyjiny tesáky ?* Kmeny v palisádě tak vypadaly. *Stín Harpyje ?* Na tom nezáleželo.

Můžou to změnit. Je s princem.

Ten může vše.

~

Probudilo jej zatřesení za rameno. Ospalé oči mu oslňovalo ostré světlo lucerny. Když záři přivykl, uviděl za ní mladou dívku.

„Všichni jsou tady, pane,“ řekl renin Karek, který stál vedle ní. „Čekali jsme, abyste se mohl prospat, ale už je pozdě, museli jsme vás vzbudit.“

„Všichni jsou dole?“ Taribald si promnul oči. „Dobrá. Dejte mi chvíli. Obléknu se a přijdu.“

Karek pokývl dívce. Ta položila lucernu na skříň vedle umyvadla a pak oba nechali Taribalda o samotě. Reninova hůl klepala po schodech.

Vstal a protáhl ztuhlé tělo a opláchl obličej ve studené vodě.

Oblékl se do čistého oblečení. Z dlouhého pobytu v sedlové tašce bylo zmačkané, ale s tím se nyní nedalo nic dělat. Nasadil si prsten, k opasku připnul Snílka a na záda svůj rudý štít. Za okamžik jej opět sundá, ale bylo to nejzřetelnější poznávací znamení jeho řádu a on chtěl udělat dojem. Prstenu si ne každý všimne, ne každý dokonce zná jeho význam. Ale rudý štít, to je pojem, o kterém se vypráví i v dětských říkankách.

*Neboj se maličký ničeho nic,
za tvoji bezpečnost bude se bít
každý hrdina, co nosí rudý štít.*

Sestoupal schody a vešel do jídelní síně. Přimhouřil oči přivyklé tmě, kterým ale netrvalo dlouho zvyknout si na slabou načervenalou záři svícňů a loučí. Podlaha pod jeho vahou s každým krokem vrzala. Na dva tucty párů očí jej němě pozorovaly zvědavými pohledy s až posvátným zájmem. Probíhal-li v místnosti nějaký rozhovor, Taribaldův příchod jej utnul. Renin Karek sedící v čele stolu mu ukázal k prázdnému místu po své pravici. Taribald se posadil naproti dívce, která jej spolu s reninem probudila. Na místě vedle něj se krčil mladý chlapec v uniformě, jako by se chtěl skrýt před zraky ostatních pod stolem.

Rozhlédl se po ostatních. Stařešina byl pouhý titul, protože viděl jak tváře staré, okořeněné vráskami a tvrdými pohledy, tak i tváře mladší, ale neméně zkušené. Ženy i muži byli zastoupeni rovným dílem.

Mihotající se odrazy plamenů svíček tajuplně tančily lidem po obličejích.

Renin povstal. Pěstmi se opřel o stůl a promluvil. „Toto je Taribald Rac Karahann. Náš host, kterého k nám vyslal beorn Savorro, aby nám pomohl vyřešit ten hanebný čin. Pan Karahann není to, v co jsme doufali, ale jak mi sám shovívavě připomněl, je Strážce Arorbonu. Je to nejváženější rytířský řád

v celém království, jeden z nejstarších na kontinentu. Říká se jim i Rudé Štíty, jistě jste to jméno slyšeli v příbězích. Musíme si vážit cti, jakou nám tím král a beorn prokázali...”

Jeden ze starců udeřil pěstí do stolu. Svíce pod tou ranou nadskočily. „Přestaň s těma hovnama, Kareku. Je úplně jedno, jestli má rudý štít, na hlavě korunu nebo třeba ptáka ze zlata. Na to všechno mu Hvozd bude srát. My potřebujeme někoho, kdo umí lovit monstra.“

Taribald se naklonil a chtěl se postavit, ale Karek jej chytl za rameno a zadržel.

„Baltazare, všichni víme, co se stalo. Není to první napadení, které jsme tu na Vrších zažili. Poprali jsme se s tím předtím, popereme se s tím i teď.“

„Popereme? A jak? Tady nejde o nějakého čeledína, kterého svedla z cesty bludnička. Tohle bylo pravé monstrum, něco dávného z hlubin Hvozdu. Co tak zmůžeme? Vezmeme zbraně do vlastních rukou a pročešeme lesy? Na to potřebujeme vojáky a ty teď žádné nemáme. Všechny jsi je poslal pryč.“

„Protože jsem musel. Poslouchej, vím, že jsi ve Větrné měl dceru a chceš, aby její smrt byla pomstěna. Všichni jsme v té vesnici měli příbuzné nebo známé. A všichni z nich pomstěni budou, to ti slibuju. Nemáme vojáky. Nové nedostaneme. Místo nich nám král poslal svého hrdinu. To je to, co máme. A to je to, s čím si vystačíme. Tohle jsou Stinné Vrchy. Copak jsme si někdy nevystačili s málem?“

„Měl bys poslat všechny ty své lidi z průsmyků do lesů, Kareku. To bys měl udělat.“

„Moc dobře víš, že to není možné. V Teirvinu řadí válka. Spousta uprchlíků si usmyslí, že na Vrších budou v bezpečí. Jenže zima je za dveřmi a úroda byla slabá. Nemáme dost jídla pro vlastní lidi, natož pro cizí. Musíme hlídat hranice, jinak bychom místo jedné prázdné vesnice jich na jaře měli půl tuctu.“

„To jsou jen tvé domněnky,“ ušklíbl se stařec.

„Dost! Přišli jsme sem prodiskutovat plán, ne se hádat. Jestli s tím máš problém, Baltazare, tak se klidně můžeš sebrat a vypadnout zpět do své vesnice. Poradíme si i bez tebe.“

Stařec sepnul ruce v pěst, ale pak se opřel o opěradlo židle. „Dobrá. Spřádejte si své plány. To vám arorbonským jde nejlépe. Zigrat kniez Dalivera. Zigrat Savorro aretu.“

„Výborně. Ještě někdo má potřebu se vybouřit, anebo můžeme konečně začít?“

Ozvalo mumrání, ale nahlas nikdo nepromluvil.

„Dobrá. Dokončím tedy představování,“ pokračoval Karek a ukázal na dívku sedící vedle něj. „Tohle je Elbera Saren Tiadur. Naše zdejší učenkyně.“

Dívka Taribaldovi pokynula hlavou a mírně se pousmála. Měla bledý štíhlý obličej s ještě štíhlejším ostrým nosem, temně zelené oči a krátké černé vlasy, kterými v záři svíček probleskoval tmavě modrý odstín.

„Vedle vás sedí Samuel Rac Kavern, vojín.“

„Můj pane,“ pozdravil ho voják.

„Ty patříš k armádě?“ zeptal se jej Taribald a prohlédl si jeho hubenou postavu bez svalů.

„An... ano, můj pane.“

„Zdejší posádka musí značně zanedbávat svůj pravidelný kondiční trénink.“

„Pane?“ Chlapec se zatvářil nechápavě a očima hledal vysvětlení u renina.

„Můžu pokračovat?“ zeptal se Karek.

„Prosím, nenechte se vyrušovat, renine,“ pobídl ho Taribald a dal si ruce křížem přes hrud’.

Karek vyslovoval další a další jména. Jména, která Taribaldovi rychle začala splývat. Alespoň tři z nich se jmenovali Mihloš.

„Učenkyně čeho?“ vrátil se Taribald dotazem zpět k mladé dívce sedící naproti němu, když představování konečně skončilo.

Dívka se naklonila na své židli a ruce položila na stůl.

„Od všeho trochu. Ovládám základy běžné magie, ale mám i encyklopedický přehled o kletbách, monstrech a bůzcích. Vidím i do alchymie a nyní se zabývám především herbalistikou.“

„To je dost široký záběr. S takovými znalostmi byste mohla být u jakéhokoliv dvora.“

„Kdybych byla v něčem z toho expert. Ale to já nejsem. Obávám se, že ve všem jsem pouze začátečník. Zjistila jsem, že lidé mají jen několik problémů, stále dokola se opakujících. Došla jsem k závěru, že je zbytečné strávit léta zavřená v knihovně, abych poznala všechny možné lektvary, co kdy kdo objevil, když po mně lidé stejně stále budou chtít jen tři. Proti kocovině, proti početí a proti impotenci,“ pousmála se.

„Jinými slovy, neznáte nic, co by nám mohlo pomoci.“

Její úsměv na okamžik poklesl, ale rychle se vrátil. „Možná ne, možná ano. Tak jako tak, jsem odhodlána pomoci, jak nejlépe bude v mých silách.“

„Jak myslíte, paní Tiadur.“

„Prosím, říkejte mi Elbo. Paní nejsem a své příjmení s radostí ponechám rodičům.“

Karek si odkašlal. „Ehm. Samuel je jediný, kdo na vlastní oči viděl, co se tam stalo.“

„Ty jsi tam byl během útoku?“ otočil se Taribald k vojínovi.

„Ne, to ne, můj pane. Nebyl. Ale jel jsem tam na pravidelnou obhlídku. Našel jsem je tam. Bylo to strašné, můj pane. Opravdový masakr. Pořád se třesu, když na to myslím.“ Jako důkaz pozvedl svoji ruku. Skutečně se třásla. Vojín se odmlčel a přejel si dlaní přes obličej.

„Už z dálky jsem věděl, že se stala nějaká pohroma. Všechny stromy kolem vesnice byly spálené. Myslel jsem, že tam vypukl požár. Ale domy byly v pořádku, s těmi nic nebylo. Jenže pak na návsi...“ Polkl a ztěžka oddechl. „Všichni tam leželi na návsi na hromadě. Byla vysoká jako dům a všichni byli mrtví. Bylo tam tolik krve, že rozmočila zem na bláto, úplné potoky.“ Samuel se zadíval do plamene svíčky před sebou, pozoroval jeho těkavé pohyby a opět se odmlčel.

„To bylo vše, co si viděl?“

„Ano, můj pane. Hned jsem odtamtud odjel.“

„To ses ani nepodíval po přeživších?“

„Ne, můj pane,“ popotáhl a otřel si tvář, „nepodíval.“

„To je opravdu skvělé. Výborná práce, vojáku,“ řekl Taribald výsměšně a rozhodil rukama.

„Myslel jsem, že to musím nahlásit. Renin o tom musel vědět,“ omlouval se mladý vojín.

Taribald se otočil na Kareka. „To jste se tam ihned nevydali?“

„Vydali. Dojeli jsme až před vesnici. Bylo tam příliš silné pole zbytkové magické energie,“ odpověděla mu Elba. „Reninovi jsem doporučila, abychom dále nepokračovali.“

„Magické pole? Někdo tam čaroval?“

„Ne, pane. To si nemyslím. Lidé magii využívají koncentrovaně, použijí tolik, kolik jí potřebují. Aby vzniklo takhle silné reziduum, musel by někdo seslat opravdu mocné kouzlo.“

„Takové, co by zabilo celou vesnici?“

„Takové, co by zabilo armádu čítající desetitisíce.“

„Kde se tam tedy ta magie vzala?“

„Z nějakého zvířete, pravděpodobně.“

„Zvířete? Copak zvířata umí čarovat?“

„Ano, samozřejmě. Ta, která řadíme mezi nestvůry. Jde o pro ně přirozené magické procesy, které řídí instinkty, nevědomě. Jako dýchání.“ Elbera rámovala

svá slova rozmáchlými gesty. „Vlkodlačí transformace je velká magická událost. Raraši využívají magii, aby mohli létat, jejich malá křídla by je sama neunesla. Bludničky díky ní vytvářejí iluze. Drakům, když dojde k jejich vylíhnutí, magie nahrazuje mnohé životní funkce. Jsou příliš neskuteční, než aby dokázali žít bez její pomoci.“

„A tyhle potvory po sobě dokážou zanechat silnější magii než nejsilnější kouzla?“

„Ano, dokážou. Důležité je, že jde o magii syrovou a nekontrolovanou. Nesoustředěnou je lepší slovo. Vráť se k mému předchozímu příkladu. Vzduch, který nasajeme při nádechu, následně takřka všechen vydechneme. U nestvůr je to stejné s magií. Jen strašně malý zlomek jí je využit pro výsledný efekt. Zbytek se rozprostře po okolí.“

„To mi stále nevysvětluje, proč jste do vesnice nevstoupili.“

„Nemohla jsem zaručit, že to bude bezpečné. Magické pole syrové energie slábne velmi rychle, ale tohle bylo stále silné. Cokoliv jej zanechalo, mohlo být poblíž. Navíc jsme dorazili s nástupem noci. V kombinaci s násilnou povahou události, která se ve Větrné stala, byla velká šance, že se vesnicí budou pohybovat přízraky. Mstivé duše, neschopné poznat své přátele.“

„Prostě nás bylo málo,“ vzal si zpět slovo Karek, „a nehodlal jsem zbytečně riskovat další životy.“

„Viděli jste alespoň před vesnicí něco jiného, než on?“ ukázal přes rameno palcem na Samuela.

„Ne. Zčernalé zbytky stromů, sežehlou trávu v okolí. Domy vypadaly v pořádku.“

„Co okolní vesnice? Nezaznamenali v nich něco podivného?“

„Ptali jsme se ve vedlejších vesnicích. Nad Větrnou prý čtyři dny předtím panovala silná bouře, ale to teď na podzim není nijak výjimečné. Žádná z vesnic není dostatečně blízko, aby lidé mohli něco slyšet. Řekli jsme jim, ať se mají na pozoru a v noci nevycházejí a k Větrné se nepřibližují. A ať mají připraveného koně, kdyby bylo potřeba nás kontaktovat.“

Taribald se zamyslel. „Kdy k tomu vůbec došlo?“

„Zítra to bude čtrnáct dní, co to Samuel objevil.“

„Čtrnáct dní, kdy nic neděláme,“ ozval se opět hlučný stařec, jehož jméno Taribald už stihl zapomenout. Karek i Taribald jeho výkřik ignorovali.

„Čtrnáct dní, kdy je našel. Víte ale, kdy k tomu masakru skutečně došlo?“

„Nevíme. Snažili jsme se zjistit, kdy někdo viděl naposledy někoho z Větrných na živu. Ale nepovedlo se nám to zúžit na méně než šest dnů před

tím, než tam dorazil Samuel.“

„Takže mi říkáte, že ta těla tam můžou ležet téměř tři týdny?“

Renin se odmlčel a mírně sklopil zrak. „Je to možné, ano.“

„To je úžasné. Takže se můžeme připravit na boj s mrchožrouty hned, jak tam dorazíme.“

Elba se naklonila dopředu a propletla si prsty na rukou. „Problémy s mrchožrouty tu nemáme. Pro jistotu všechny vesnice dvakrát ročně osobně ochraňuji runami. V té vesnici se nyní může nacházet cokoliv, ano, ale mrchožroutů bych se bála jako posledních.“

„S mrchožrouty nikdy nikdo problémy nemá, dokud je mít nezačne . To jistě musí být jedna z těch instinktivních magických vlastností. Nikdy nejsou vidět volně v přírodě, ale pokud na farmě pojde kráva, tak se vyrojí v hejnech.“

„Jistě máte pravdu v tom, že opatrnost je na místě. Připravím nějaké lektvary, které je odpuzují. Mohly by pomoci při případném souboji.“

„Nejde mi o to, že s nimi budeme muset bojovat. Jde mi o to, že jakékoliv stopy, které tam ta nestvůra mohla zanechat, tihle parchanti jistě už dávno poničili.“

„Budeme věřit v sílu Elbiných run a doufat, že všechny stopy zůstaly zachované,“ odvětil Karek. „Větrná je den jízdy odsud. Den a půl, pokud počasí nepřeje. Je nedaleko Harpyjiny Pomsty, vaší bývalé základny.“

„Kdo pojede s námi?“

„Já s vámi nepojedu. Doprovodí vás Elba a Samuel.“

„Jeho s sebou nechci,“ ukázal Taribald na Samuela, aniž by se na něj podíval.

„Prosím?“ pozvedl Karek obočí.

„Nechci po svém boku někoho, kdo při prvním náznaku problémů uteče.“

„Samuel je dobrý voják. Slušný chlapec z dobré rodiny...“

Taribald se od renina odvrátil a podíval se Samuelovi do jeho vystrašených očí.

„Já vím, že je z dobré rodiny. Rac Kavern, máte v erbu třeshňový strom, že?“

„N -ne, můj pane. Višňový.“

„Na tom nezáleží. Není těžké uhodnout, že tvoje rodina má dostatečný vliv na to, aby ti zařídila službu na tomto místě, kde se běžně nic moc neděje. Uklidila tě stranou od jakéhokoliv skutečného nebezpečí.“

„To není pravda, můj pane.“

„To si můžeš myslet, ale nic to nemění. Není těžké poznat, že jsi neschopný hejsek, kterému cestičku ušlapal jeho otec nebo někdo podobný.“

„Ne, pane, tak to není.“

„Kolik ti je?“

„Devatenáct, pane.“

„Základní výcvik trvá pět let, než jsou rekruti umisťováni k jednotlivým útvarům. Pokud není válka. Jsme snad ve válce?“

„Ne, pane.“

„A začal jsi s výcvikem ve čtrnácti?“

„Ne, pane.“

„Tak vidíš. Zůstaneš tady, tvoji rodiče mi jistě poděkují, že jsem tě zbytečně nezatáhl do nebezpečí. Tvému meči nevěřím, že jsi srab jsi už prokázal.“

Chlapec vstal od stolu. V očích se mu lesklo.

„Pane,“ podíval se na renina, „můžu odejít?“

Renin Karek tiše přikývl.

Samuel se nemotorně vymotal zpoza židle a rychlým krokem s hlasitým dupáním opustil místnost.

„To nebylo nutné, Karahanne,“ oslovil renin Taribalda. „Je to dobrý voják.“

Taribald protočil oči v sloup. „Byl jste v armádě, tak víte, jak to chodí s protekčními dětmi. Neříkejte mi, že on je výjimka, která výcvik skončila dříve díky svému umu.“

„Neříkám, že na tom, co jste řekl, není něco pravdy. Ale stojím si za tím, že Samuel je dobrý člověk a dobrý voják.“

„Kdyby byl dobrý voják, tak byste ho poslal do průsmyků, ne hlídat vesničany.“

„Je více druhů dobrého vojáka. Někteří vládnu mečem, jiní, jako Samuel, zase dokážou situaci zklidnit pomocí domluvy.“

„To je ta nejstupidnější vlastnost, jakou může voják mít. Ale ano, až si s tím monstrem budeme potřebovat promluvit, tak určitě zalituju, že toho cucáka nemám po boku.“

„Nemusel jste ho ale přede všemi tak ztrapnit.“

„Dost. Nemá cenu o něm více mluvit. Řešíme tu masakr, ne osud nějakého vojína. Pojd'me se vrátit k důležitějším věcem.“

„Jako?“

„Obvyklí podezřelí. S čím máte v tomhle kraji běžně problémy? Jaká monstra tu běžně vraždí?“

„V dolech na severu horníci občas narazí na kamenožrouty,“ ujala se slova Elba. „Z hor se dolů občas zatoulají trollové anebo koboldi, kteří se vydají mimo svá teritoria.“

„Co se děje na severu mě nezajímá. Držme se v okolí Větrné.“

„To je stejné jako jinde v království. Krtnice a vodanojové. V menších lesích bludničky, lešijové a nutoni. Nic výjimečného a nic vyloženě nebezpečného.“

„A co Hluchý Hvozdu?“

„Cokoliv by mohlo vylézt z Hluchého Hvozdu.“

„Co z něho vylezlo naposledy?“

Lidé u stolu si navzájem vyměnili dlouhé pohledy, ale tomu Taribaldovu uhýbali.

„Ti mrtví, musel jste je potkat cestou,“ řekla tiše Elbera.

„Ti nevypadali jako monstra.“

„Báli se, že nezvládnou přes zimu nakrmit všechny své děti,“ řekl Karek, „tak dali syna nějakému stvoření z Hvozdu. Lidem ve vesnici řekli, že se zaběhl do lesů, ale prasklo to na ně. Proto jsme původně svolali stařešiny. Museli jsme rozhodnout, jaký bude jejich trest. Sám jste viděl, k čemu jsme došli.“

Taribald se rozhlédl po místnosti. Pohledy ztěžkly soudem, který přítomní učinili. Nyní upínali zrak k podlaze nebo do stolu.

Rudá, žlutá a oranžová se jim mihotavě proplétaly na tvářích, zatímco se oheň hladově prožíral ubývajícím voskem na krátících se svíčkách.

„Byli z Větrné?“

„Ne, z vesnice v lesích daleko na východě. Nemyslíme, že tyto dvě události spolu souvisí.“

„Nemyslíte? Dva nadpřirozené útoky krátce po sobě nemůžou být náhoda.“

„Stinné Vrchy nedělí od Hvozdu hradba z ohňů. Neznámé věci tu nejsou neobvyklé. Tohle navíc nebyl útok. Rodiče to stvoření sami přivolali a hocha mu předali. Lidé z jejich vesnice jej pak našli v lesích, ale už to nebyl člověk, byl proměněný. Ta stvůra ho pak vzala a odvedla do Hluchého Hvozdu. Ať už byla mezi ní a rodiči dohoda jakákoliv, nebyla porušena.“

„Když to nebyla děti unášející nestvůra, co tedy?“

„Pokud bych měla tipovat,“ řekla Elba a poposedla si na židli, „řekla bych, že vlkodlak. Během těch šesti dnů, kdy k tomu muselo dojít, byl úplněk. Po vlkodlačí přeměně vždy zůstane v okolí velmi silné magické pole. Není to jen iluze, vlkodlakům se skutečně změní každá kost a každý orgán. I malé dítě, je-li kousnuté, se změní ve dvoumetrovou bestii. To vyžaduje spoustu magie. Dále, vlkodlaci mohou být velmi agresivní. Když zaútočí, nepřestanou, dokud kolem nich cokoli dýchá.“

„To mi moc nesedí. Ten, jak se jmenoval...“

„Samuel?“

„Ano. Ten řekl, že těla byla na jedné hromadě. Je to něco, co by vlkodlak

provedl?“

„Ne, to si nemyslím. Ale mohl se proměnit zpět v člověka. Co by udělal potom, kdo ví?“

„A co ta spálená zem kolem vesnice?“

„To vysvětlit nedokážu. Možná vesničané přicházející útok viděli a bránili se ohnivou stěnou?“

„Kdy jste tu měli naposled případ vlkodlaka?“

„To bude deset, jedenáct let,“ řekl jeden ze stařešinů. „Bylo to u nás ve vesnici. Nebohý Biern. Měl štěstí, nebo spíš my jsme měli štěstí, že to byl vlkodlak, který nebyl divoký. Jak se tomu říká?“

„Lucidní,“ doplnila jej Elba.

„Ano, přesně tak. Změnil se přímo před svojou ženou, ale nenapadl ji. Ona ale i tak křičela a kdo byl v okolí, ten se k nim seběhl. Biern dokázal mluvit, i když z té vlčí tlamy mu nebylo moc rozumět. Pak utekl do lesů. Druhý den jsme ho v nich našli, nahýho jak nemluvně a špinavýho.“

„Co se s ním stalo?“

„Dali jsme mu čas do dalšího úplňku, aby byl se svojí rodinou. Ale když nadešel, jeho hlava musela pryč z krku,“ stařešina švihnul otevřenou dlaní. „Smutná záležitost. Byl to dobrý chlap a zůstala po něm žena a dvě dcerky.“

„Od té doby nic?“

„Co se týče vlkodlaků, tak ne,“ odtušila Elba.

„Takže vlkodlak,“ ušklíbl se Taribald. „Lepší nějaká teorie než žádná. Na místě jistě budeme moudřejší. Máte ve zbrojnici nějaké stříbro?“

„Takový luxus si tu dovolit nemůžeme,“ řekl Karek.

„To mě nepřekvapuje. Elbero, můj meč je z meteoritické oceli, bude proti vlkodlakům účinný?“

„Vlkodlaky nezajímá, čím je seknete,“ odpověděla mu. „Stříbrné zbraně je zraňují víc, protože na ně mají alergickou reakci, ale pokud jim probodnete střeva, bude jedno, jakou zbraní to uděláte. To, že by šli zabít jen stříbrem, je pouhopouhá pověra.“

„Jedině dobře. Myslím, že jsem slyšel dost. Kareku, doufám, že máte po ruce i někoho jiného, kdo by nás mohl doprovodit. Ráno vyrazíme. Teď jdu zpět do postele.“

Taribald sotva vyšel ze dveří místnosti, když za sebou uslyšel kroky. Ten hlučný stařešina, Baltazar, za sebou přivíral dveře. Kdyby se narovnal, byl by mnohem vyšší než Taribald, ale i takhle, se stářím ohnutými zády, mohl s Taribaldem mluvit z očí do očí. Vzal jej kolem ramen a odvedl dále z doslechu.

„Líbíš se mi, hochu,“ řekl Taribaldovi. Z úst mu nepříjemně zavánělo. „Je v tobě zápal a jak jsi zatočil s tím cucákem... Nemáme tu rádi, když nám království dává polovičaté věci nebo neschopné lidi. Království si taky nebere jen polovinu daní. To jsem ti chtěl říct. Měl jsem pochyby, co k nám z království přijede. Jsi sám, ale já ti věřím.“

Taribald mu pohlédl do očí. Byly zažloutlé a to levé snad muselo být slepé.

„To mě nezajímá. Sundejte ze mě tu ruku.“

Stařec poslechl, ale nebyl uražený. Naopak, rozesmál se a plácl se do vetších kolen.

Kapitola VII

Kráčel probouzejícím se městem směrem ke stájím. Nervózně si mnul prsteníček přes kůži jezdeckých rukavic. Prsten Strážce Arorbonu nechal ve skřínce ve svém pokoji, na cestě nebo snad v boji by mu akorát překážel. Cítil se ale bez něj nesvůj, jako by část jeho těla chyběla.

Renin Karek jej vyčkával u stájí. Držel za uzdu Démona, osedlaného a připraveného k jízdě. Kůň škubal hlavou a frkal, vzpouzel se tomu být přidržován na místě. Vedle renina seděl v koňském sedle mladý voják. Měl na sobě zelenou uniformu s černorudou růží na hrudi.

„Tohle je kdo?“ zeptal se Taribald, když přišel blíže.

Voják seskočil z hnědého koně a postavil se do pozoru.

„Verun Skála,“ představil jej renin. Taribald pohledem sjel jeho křečovitě ztuhlé tělo a obličej upřený kamsi do dále.

„Z jakého jsi beornátu?“ zeptal se ho.

Taribald mu odhadoval lehce pod dvacet. Měl kulatou a brunátnou tvář a svalnaté tělo. Byl ale drobný, Taribaldovi sahal jen lehce nad ramena.

„Beornátu pane? Já jsem z Vysoké Hůrky.“

„Nevěděl jsem, že do armády přijímáme i lidi ze Stinných Vrchů. Pod jakým praporem ses cvičil?“

„Verun necvičil pod žádným,“ odpověděl Karek za vojína, který se ani nestihl nadechnout k odpovědi. „Uděлил jsem mu hodnost sám za jeho obětavost, s jakou nám po dlouhou dobu pomáhal při našich úkolech.“

„Takže když odmítnu jednoho vojáka, kterému byla cestička prošlapaná, tak mi dáte jiného?“

„Věřte mi, Verun si tu uniformu opravdu zasloužil.“

Přilba se chlapci na jeho kulaté hlavě klimbala. Obličej mu škaredil výrazný předkus a titěrný nos. Velké uši mu odstávaly.

Typický drn, pomyslel si Taribald.

„Jiné vojáky tu nemáte?“ otočil se na Kareka.

„Jak jste slyšel, všichni hlídají průsmyky.“

„Hlídají průsmyky? Čekáte snad, že nás Teirvin napadne a přijde si zpět pro Vrchy? Ti mají starosti s Kalimarrem na opačném konci království.“

„Válka nevypadá pro Teirvin dobře. Lidé opouštějí své domovy po tisících a někteří se chtěli uchýlit sem na Stinné Vrchy. Věří, že tady budou v bezpečí.“

Ale nemůžeme je přijmout, letos byla slabá úroda. Už takhle nemáme dostatek jídla. Slyšel jste, k čemu se odhodlali ti zoufalí rodiče. Obávám se, že ne všichni místní přežijí zimu. Nemůžeme se dělit. Proto jsem nechal uzavřít brány v průsmycích dřív, než přijdou další teirviňané.“

„Kolik jste tam poslal mužů?“

„Patnáct.“

„Patnáct? To v patnácti ubrání průsmyk?“

„Všechny tři průsmuky. Devět mužů do Koboldího průsmyku, čtyři do Širokého a dva pro jistotu do Průsmyku Dýk. Brání je před civilisty, ne před vojskem. Samozřejmě bych jich poslal více, ale další muže prostě nemám. Nechal jsem tři, ať patrolují kraj.“

„Měl jste krále požádat o posily.“

„Vždyť to jsem přesně udělal, ale objevil jste se tu jen vy!“

„Protože jste požádal beorna. Savorro je idiot a slaboch, který se stará jen o sebe, o nikoho jiného. Měl jste posla vyslat přímo ke královskému dvoru.“

„Taková cesta by trvala déle než měsíc. Arndar Aror je příliš daleko. Více než měsíc tam, stejně tak dlouho zpět. Než by sem dorazili, tak by průsmuky byly už dávno zapadané sněhem a pro vojáky bych neměl využití.“

Taribald si povzdechl.

Otočil se zpět k vojínovi a udělal před ním několik kroků na obě strany. Držel ruce za zády a stále jej pozoroval. Pak se zastavil a podíval se na něj zpříma.

„Tobě samotnému to asi nedojde, tak ti řeknu malé tajemství. Jsem Strážce Arorbonu. To je starodávný rytířský řád. Rytířský. Ne vojenský. Nejsem voják. Takže stání v pozoru si nech pro někoho jiného.“

Vojín se nervózně ohlédl na Kareka.

„To mělo znamenat, že si máš dát pohov,“ objasnil mu Taribald a protočil oči v sloup.

Ze stájí vyšla Elba a vedla si strakatou kobylu. Drbala ji pod bradou a něco jí šeptem povídala.

„Nezdržujte, ihned vyrážíme,“ křikl na ní Taribald, zatímco se vyhoupnul na svého koně.

~

Taribald opustil Dračí Pelech jako první. Elba jej na své strakaté kobyle záhy dojela a připojila se vedle něj.

„Dnes je krásné počasí na jízdu.“

Jeli na západ. Do zad jim měla svítit narudlá záře vycházejícího slunce. Obloha ale byla temná a šedivá. Husté bouřkové mraky se nad nimi zlovlně plížily, tlumily svit slunce a utápěly tak svět v přitmě.

„Bude pršet,“ odtušil suše Taribald.

„Bude,“ přitakala Elba. „V tuhle roční dobu na Stinných Vrších to, že pršet teprve bude, značí, že máme krásné počasí.“

Taribald se rozhlédl po krajině před sebou. Dračí Pelech byl původně základna, a proto byl postaven na strategickém místě na kopci, ze kterého byl skvělý výhled. Nepřátelská vojska se nemohla přiblížit nezpozorována. Stinné Vrchy měly členitou krajinu. Kopce se střídaly s nížinami, údolími protékaly vodní toky, od potůčků až po řeky. Pastviny a orná půda si ukusovaly svůj díl prostoru, ale stále svou rozlohou nemohly konkurovat lesům. Čím dále se Taribald podíval na západ, tím více se menší lesy shlukovaly do větších, až přešly v jeden rozsáhlý, který na jihu prorůstal až do útrob Hluchého Hvozdu.

Nad krajem se líně převalovala bílá pokrývka ranní mlhy, nevzrušeně pod sebou zahalovala lesy i celá údolí. Pozdní podzim vysál z okolí veškeré nádechy zelené. Stromy, které ještě neshodily své listí, se oblékly do odstínů žluté a červené, traviny se přebarvily na hnědo.

Jediný pohyb, který před sebou viděli, byla poletující hejna vran. Jejich krákání se neslo na kilometry daleko.

„Mám ráda tenhle pohled,“ řekla Elba. „Doslova klid před bouří. Když se nadechnete, můžete ji cítit. Elektrizující vzduch je všude kolem nás, varuje nás, že zmokneme. Ale jak se tu v kraji říká, proč se trápit deštěm, který na mne neprší?“

„Kdo se řídí tímto pořekadlem, ten pak musí postrádat plášť, když se mraky protrhnou.“

„Netrápit se nevyhnutelným a nebýt na to připravený jsou dvě rozdílné věci, můj pane.“

„Když se připravujete, tak se tím musíte trápit.“

„Nemyslím si. To je stejné, jako mít u pasu meč pro boj, ale nemít neustále ruku připravenou na jílci nebo mít armádu v době míru, ale nenutit obyvatele žít z přídělů.“

„Elbo?“

„Ano, můj pane?“

„Buď zticha.“

Taribald pobídl Démona a skupince se vzdálil.

Neměl náladu na filozofování. Byl unavený a chtělo se mu vrátit se zpět do

postele. Nesnášel Stinné Vrchy, jejich ponurou atmosféru i všechny jejich obyvatele se zaostalými výrazy. Chtěl být zpět v Arn Duren, v posteli, ve které nemusel ležet sám. Ne, chtěl být zpět v Arndar Aror, v sídle krále.

~

Cesta se svažovala z kopce až ke křižovatce osazené rozcestníkem. Vedle něj postával kůň, který nesl v sedle vojáka v uniformě s růží. Voják se rozjel vstříc Taribaldovi. Ten záhy poznal, že na koni sedí Samuel Rac Kavern.

„Můj pane,“ oslovil Taribalda jako první. Jeho hlas měl znít odhodlaně, ale nedokázal zakrýt, jak se mu přitom třásl. „Dovol mi, abych se přidal k tvojí družině.“

„Ani náhodou,“ odpověděl mu Taribald bez přemýšlení a projel kolem něj, aniž by mu věnoval další pohled.

„Vše, co jste řekl včerejšího večera, byla pravda, můj pane,“ nenechal se vojín odbýt. „Skrze výcvik jsem se dostal a na toto místo byl umístěn jen díky přímlově mého strýce, který jednal na popud mé matky. Proto tě snažně prosím, dovol mi dokázat, že jsem dobrý voják.“

„Nejsi dobrý voják, jsi obyčejný srab.“

„Můj pane, toho dne ve vesnici jsem se zachoval zbaběle, ale kdybys mi dal šanci...“

„Dost, mlč. Nehodlám ti asistovat u nějakého tvého osobního příběhu o vykoupení a překonání svého strachu. Nezajímáš mě, táhni zpět.“

„Můj pane. Splním jakýkoliv tvůj příkaz. Udělám cokoliv. Dej mi šanci. Prosím.“

„Jakýkoliv?“ přitáhl uzdu a Démon zpomalil.

„Ano, můj pane. Cokoliv mi přikážeš.“

Taribald se pousmál. „Dobrá. Slez z koně.“

Samuel hbitě sesedl ze sedla. Taribald učinil to samé.

„Pojď blíž.“

Vojín na okamžik zaváhal, ale pak udělal, co mu bylo přikázáno. Přišel až k Taribaldovi. Ten k němu musel vzhlížet, vojín byl vyšší než on.

„Sundej si helmu,“ rozkázal Taribald a udělal krok blíže.

„Můj pane?“

„Sundej si helmu, ti říkám. Chystám se ti zlomit nos, nechci si o ni pochroumat ruku.“

Samuel znejistěl, ale helmu si pomalu sundal. Taribald se napřáhl a vší silou

jej uhodil sevřenou pěstí v pokované rukavici. Bylo slyšet zakřupnutí.

Vojín vyjekl bolestí a svalil se do vyschlé trávy vedle cesty. Oběma rukama si držel tvář a zpod dlaní se mu řinula krev.

Taribald opakovaně rozevřel a sevřel dlaň a promnul si prsty. I jej rána bolela.

„Vstávej,“ řekl vojínovi. Ten se postavil do jakéhosi zkřiveného pozoru a jednou rukou si držel nos. Krev mu stékala na uniformu. Růže byla najednou rudá celá.

„Vrať se do Dračího Pelechu a nech si to ošetřit. Ať tě ani nenapadne za námi opět jet. Svoji šanci jsi ztratil dlouho předtím, než jsem vůbec do tohohle *Pěti* zapomenutého kraje přijel. Jestli tě opět uvidím, jak se pokoušíš o něco podobného, tak tě popravím jako dezertéra. Teď vypadni. To je rozkaz.“

Na vojínově tváři se do krve mísily slzy. Beze slova se vyškrábal zpět do sedla a vydal se k městu. Z opačného směru jej minuli dva jezdci, kteří Taribalda doprovázeli.

„Můj pane,“ řekla Elba. „To byl Sam? Co se stalo, byl od krve.“

„Skřípl si nos v knížce o hrdinech, co překonají vlastní strach a získají půl království a princeznu.“

Elba se ohlédla na postavu na koni stoupajícím k pevnosti.

„Neměl byste na něj být tak tvrdý, pane. Skutečně je to hodný a poctivý kluk.“

„Jestli chcete, tak ho můžete doprovodit zpět a nechat ho, ať se vám vypláče na rameno,“ odsekl Taribald.

~

Dál jeli v tichosti. Elba jela v čele, Taribald ji následoval a Verun jejich skupinku uzavíral.

Počasí dostalo svého slibu a začalo pršet. Byl to mírný déšť, spíš jen přeháňka. Ale přeháňka vytrvalá a chladná. Doprovázela je na cestě několik hodin, pomalu, ale důsledně jim prosakujíc pod oblečení. Taribaldovi stoupal od úst teplý vzduch v hustých obláčkách jak z dobře roztopených kamen. Vlasý se mu přilepily k čelu a proudily z nich pramínky vody. Obočí už ji nedokázalo zachytávat, a tak ho nutila na cestu mžourat.

Viděli, jak se mlha v okolní krajině roztančila v divokých spirálách, než se potrhala a rozplynula. Vítr zvedal lehké dešťové kapky a metal jim je do obličejů ze všech směrů v náhlých poryvech. Stále ještě pořádně nepršelo a oni už byli nuceni cestovat takřka poslepu, s přimhouřenýma očima.

„Vypadá to, že se budeme muset namočit,“ řekla Elba, když zastavili před

brodem potoka. Dlouhé období dešťů jeho hladinu rozvodnilo a vyhnalo z koryta.

„Není tu někde v okolí most?“ zeptal se jí Taribald a pohlédl i na vojáka. Verun jen pokrčil rameny a zakroutil hlavou.

Elba si začala pohrávat s lalůčkem ucha. Její do ztracena zahleděný pohled dával tušit, že v mysli projíždí celé okolí a hledá pro ně jinou cestu.

„Jeden je nedaleko Stohlavova.“

„Ten je pryč, Elbo. Strhnul ho kmen stromu,“ řekl Verun.

„Nesmysl, kdy k tomu došlo?“

„Je to přes tři týdne, jel jsem tam tehdy na obhlídku.“

„Tři týdny? To by mohl být už opravený.“

„Není možno, Elbo. Starý Alfons říká, že chlapi se na to vrhnou až s járem.“

Elba se podívala na Taribalda. „V tom případě máme smůlu. Další most je příliš daleko. To bychom si hodně zajeli. Všude jinde jsou brody jako je tento a ty nebudou o nic schůdnější.“

Taribald našťavaně zamručel a vytřel si vodu z očí. „Dobrá, sesedněte, přebrodíme se tady.“

Všichni tři opustili sedla svých koní. Rozblácená půda pod jejich nohama začvachtala a polkla jejich boty.

Verun se přebrodil jako první. Voda mu vystoupala těsně nad pas a nejedna z větších vln mu šplouchla do obličeje. Proudem unesené větve vrážely do jeho těla a těla jeho koně, ale ani jeden jim nevěnoval větší pozornost. Pro chlapce to nebyla první rozbouřená říčka, kterou musel zdolat. Vylezl na druhé straně a začal si dlaněmi ždímat vodu z uniformy.

„Má dýka! Zatraceně, uplavala mi dýka,“ rozhodil našťavaně rukama a díval se po pěníci hladině, jako by snad svoji zbraň mohl ještě zahlédnout. Jeho kůň vedle něj zaržál a rozklepal se, aby ze sebe střepal vodu.

Elba šla pomalu, svoji klisnu si držela blízko těla a uklidňovala ji. „Dávejte pozor, pane, dno klouže,“ zavolala na Taribalda z půlky brodu, aniž by se otočila.

Když byla řada na Taribaldovi, začal Démon protestovat. Představa noření se do ledové vody v temperamentním koni probudila odpor a on se začal vzpouzet a poskakovat na místě. Taribald jej držel pevně za uzdu a silou ho táhl za sebou. Démon bojoval o každý krok, ale postupoval, a nakonec se nechal odvést až do potoka.

Taribald se zachvěl, když se mu ledová voda převalila přes okraj vysokých kožených bot. Dával nohu před nohu se stejnou neochotou jako jeho kůň. Voda

se vlnila a pěnila, poskakovala kolem něj a chladnými dotečky jej objímala. Dno bylo hladké, plné vyleštěných kamenů. Podrážky se mu na oblázcích smýkaly. Jestli je předtím zakrývala vrstva bláta, dešti zesílený proud ji strhal a odnesl pryč. Proud vody i silné poryvy větru se ho snažily převrátit. Pobídl Démona vedle sebe, aby mu jeho bok poskytl oporu. Překonali více než polovinu potoka.

Pak Taribald ucítil na lýtku tupý úder. Zbloudilá větev mu podrazila nohu a on se skácel stejně jako most u Stohlavova. Spadl do vody a proud ho strhl mezi Démonovy nohy. Taribald stále držel v rukou uzdu. Váha jeho těla tak prudce trhla Démonovou hlavou tak, že kůň vyplašeně kopl nohama zrovna, když byl Taribald pod ním. Rána kopytem ho udeřila do ruky těsně pod ramenem a uzda mu z ní vyklouzla.

Vodní hladina se nad ním zavřela.

Kalná voda jej oslepila. Začal rukama mávat kolem sebe a hledal oporu. Proud ho začal unášet, cítil, jak zády klouže po dně. Narazil na vystouplý kámen a tělem mu projela další vlna bolesti. Vykřikl němým křikem a do úst se mu vedrala voda. Proud a náraz jej nadzvedly a v tu chvíli ho za ramena chytly něčí ruce a táhly ho ke břehu.

S každým zátahem se jeho tělo vzdalovalo vodní hladině. Cítil pod zády měkké podloží bahna a ostré stonky, které se pod jeho vahou lámaly. Ležel sotva pár kroků od brodu mezi stébly rákosu. Rozkašlal se a začal plivat vodu.

Přetočil se na bok. Vedle něj klečel Verun a silně se třásl. I Taribaldovo tělo se začalo nepoddajně zmítat zimou, když odezněl prvotní šok. Zuby mu bolestivě drkotaly o sebe, až musel sevřít pevně čelist.

Verun se postavil na nohy. Pomohl vstát i Taribaldovi a podepřel jej ramenem. Skrze dešťové kapky, zmítanými poryvy větru, viděl Elberu. Po pás namočená vyváděla z říčky Démona.

Sešli se na druhé straně brodu. Všichni tři byli promrzlí, Taribald stále odkašlával nalokanou vodu.

„Musíme rozdělat oheň, jinak promrznete,“ vykřikla Elba. Vítr zesílil a trhal jí slova od úst.

Nedaleko od brodu byl les. Zamířili k němu a vstoupili do něj. Verun vytáhl od pasu meč a začal prosekávat cestu hustým roštím, které rostlo mezi řídkými stromy, na malý palouček vystlaný tlejícím popadaným listím.

Elba přivázala koně a začala sbírat volně ležící větve. Vytvořila malé ohniště a Verun přinesl ze své brašny křesadlo.

Vlhké dřevo odmítalo vzplanout, jiskry na něm usínaly bez jakéhokoliv účinku. Elba chytla Veruna za ruku, nad ohniště se naklonila sama a větve

přikryla dlaněmi. Přivřela oči a začala němě pohybovat ústy. Recitovala ve své mysli zaklínadlo, stále dokola. Tvář se jí zkřivila vypětím a na čele jí vyrašil pot. Ale v dřevě pod jejími prsty se rudě zažehlo a po chvílce z něj vykvetly první plameny.

Verun rychle přiložil silnější větve a oheň se rozhořel.

Taribald, který se celou dobu klepal zimou schoulený na promočeném listí, se k ohni přišoural blíže a natáhl k němu promrzlé ruce. Žár mu z nich začal vyhánět bodavý pocit chladu.

Verun opět odběhl ke své brašně na koňském sedle a vytáhl z ní plachtu. Napnul ji mezi dvěma stromy a pevnými uzly zajistil na místě. Vítr se o její stěnu lámal, hlasitě do ní bušil, ale na jejich palouček pronikal jen lehce. Oheň se v závětrří rozhořel. Dešťové kapky umíraly se zasyčením v plamenech, ale jejich žhavý tanec byl neutuchající.

„Půl hodiny odsud je další vesnice, Dlouhé Vlasce,“ řekla Elba a stále hluboce oddechovala vyčerpáním. „Měli bychom se tam co nejdříve vydat. Déšť sílí a až se opravdu rozprší, oheň uhasne.“

Taribald měl v puse stále pachut' bláta a cítil zápach zkalené vody. Prohmátl si rameno po koňském kopnutí i bok po nárazu do ponořeného balvanu. Těkala mu v nich pulzující bolest, ale naštěstí necítil, že by měl něco zlomené. Jediným následkem budou pouhé modřiny.

„Dobrá, vyrazíme za deset minut,“ řekl skrze drkotající zuby.

Všichni tři měli ruce napřažené před sebe a nechávali jimi prostupovat teplo ohně. Jejich těžké a mokré oblečení se jim lepilo na kůži a nedovolilo jim ohřát se více.

Taribald procvičil prsty na klepající se ruce. Sevřel je v pěst a opět rozevřel. „Do sedel,“ zavelel nakonec, když si byl jistý, že v nich dokáže udržet otěže.

Verun narychlo sbalil plachtu a nasoukal ji zpět do brašny. Pak se vrátil na palouk a zadupal oheň. Poslední doutnající uhlíky uhasil déšť.

Vyvedli koně z lesa a na cestě se vyhoupli do sedel. Se ztuhlými a promrzlými těly to bylo náročné.

Elba opět skupinku vedla, ostatní jeli v řadě za ní.

Déšť zhoustl. Už nedovolil větru, aby si pohrával s jeho kapkami. Oblouhu proklál první záblesk. Hrom si dal načas, ale i tak jim bylo jasné, že opustit úkryt lesa byla dobrá volba.

Postupovali vpřed pomalu, i koně byli z přechodu potoka promrzlí a vyčerpaní.

Les, do kterého se předtím ukryli, měli neustále po své pravici, dokud se cesta

nepropletla mezi jeho stromy. Ty jim poskytly vítanou clonu před větrem a částečně i před deštěm.

Když na druhé straně lesa vyjeli opět ven, Elba na ostatní něco zakřičela. V silném rachotu větru jí nerozuměli, ale i tak pochopili. Slunce muselo být vysoko na obloze, ale černé bouřkové mraky proměnily den v noc. Elbina napřažená ruka ukazovala na pole žlutých plamínků, které svítily do tmy nad nimi. Louče, vzdorovitě odolávající větru i dešti, objímaly vesnici na kopci.

S obnoveným elánem přidali do kroku a po strmém stoupání do vesnice vjeli. Minuli dva muže v pláštěnkách s velkými sekýrami v rukou.

Elba na ně křikla pozdrav a pak zamířila k jednomu z domů. Seskočila z koně a zabušila na dveře. Taribald neviděl, kdo jí otevřel a s kým mluvila, ale po chvíli je pobídla, ať ji následují. Z domu vyšel muž ukrytý před deštěm pod širokým pláštěm, který mu skrýval stínem obličej, a převzal od nich jejich koně.

Všichni tři vešli do domu. Byla to poctivá chalupa, která byla příjemně vytopená z velkého krbu. Prostorná a vybavená nábytkem, ze kterého byla znát kvalitní truhlářská práce, byť postrádala okázalost a ozdobnost, jak bylo běžné v Arorbonu.

„U Pěti, vy jste úplně modří,“ pronesla žena, která přišla z jednoho z vedlejších pokojů, a zalomila rukama. „Honem pojd'te ke krbu nebo umrznete. Akorát jsem dala vodu na čaj, to abych ještě nějakou dolila.“

Posadili se kolem ohniště a žena odběhla do další z místností, aby se vzápětí vrátila s dekami.

„Svlékněte to mokré oblečení, dám ho sušit.“

S prokřehlými prsty jim uzle a knoflíky dělaly problémy, ale postupně se z oblečení promočeného deštěm a říčkou vysoukali. Žena mezitím běhala kolem nich a jejich svršky vyrovnávala ke krbu a jeho plamenům.

Olízl je chladný průvan, když do domu vešel muž, který převzal jejich koně. Sundal si kápi. Taribaldovi byl lehce povědomý, ale zařadit si jej nedokázal. Měl hustý plnovous a plešatou hlavu. Byl přibližně stejně starý jako žena, oběma jim mohlo být kolem čtyřiceti let.

„Tohle jsou Anězka a Zigmund. Anězky manžel a Zigmundův starší bratr, Alberd, je stařešina Dlouhých Vlasců. Byl včera na poradě,“ řekla Elba, stále ještě lehce třesoucím se hlasem, zatímco se svlékala.

Nakonec skončili ve spodním prádle, skrytí pod teplými dekami, které jim žena půjčila. Deky nepříjemně kousaly do holé kůže, ale alespoň hřály.

Do těl se jim vracel cit.

„O koně je postaráno,“ řekl Zigmund. „Jsou v teple, ovsy mají. Nic jim

nechybí.“

„Děkujeme,“ odpověděla Elba. „Jistě bychom umrzli, kdybyste nebyli doma.“

„Kdyby ne my, tak by vám otevřel někdo jiný. Přece nenecháme poutníky v nouzi,“ odtušil Zigmund a vyhlédl z okna.

Bouře se přiblížila a nabrala na síle. Než k nim stihl dolehnout hrom jednoho blesku, už se obloha opět projasnila dalším.

„Nevybrali jste si nejlepší čas na vymáchání se, jen co je pravda, Elbo.“

„Ne, že bychom o to stáli. *Stín* občas padne i na opatrné.“

„Na tom nezáleží, teď jste už v bezpečí a v teple.“

Z vedlejší místnosti se ozval pištivý zvuk. Anězka odběhla a po chvílce se vrátila s tácem s pěti hrnků.

„Čaj zahřeje tělo i duši,“ řekla a začal hrnků rozdávat.

„Děkujeme, Anězko,“ řekla Elba a hrnek si od ní vzala.

Žena podala další hrnek i Taribaldovi. Kouřilo se z něj. Nechal jeho teplo prostupovat skrze své ruce tak dlouho, jak v nich horký nápoj udržel. Pak si jej odložil na stůl.

„Elbo, nás jsi představila, ale na něco jsi zapomněla,“ řekla žena naoko káravým tónem.

„Máš pravdu. Úplně jsem zapomněla. Tohle je Verun...“

„Však Veruna známe už od plenek, Elbo. Představ nám svého nového přítele.“

„Ano, samozřejmě, bude mi ctí. Toto je Taribald Rac Karahann, Strážce Arorbonu.“

Zkoumaný jejich pohledy si Taribald ani vzdáleně nepřipadal jako někdo, kdo se jako jeden z mála lidí v království honosí starodávným rytířským titulem a významným rodovým jménem. Pod tou dekou byl polonahý člověk, třesoucí se zimou a s rozbolavělým tělem, který by se zoufale chtěl vyspat.

Přesto jej ale zarazilo, že v pohledech vesničanů postrádal tu často až posvátnou úctu, která vpluje do tváře lidem, kterým je představen nebo kterým se prokáže jedním ze symbolů svého prastarého řádu.

Drni, pomyslel si.

„Byl vyslán samotným králem Arorbonu, aby nám pomohl s vyřešením těch nešťastných událostí.“

To není pravda, opravil ji v duchu Taribald. Byl vyslán jménem krále, ne králem samotným. Král Daliver nevěděl, kde se Taribald nachází, už roky spolu nemluvili. I když po tom Taribald tak toužil. Jeho jmenování mezi Rudé Štíty bylo jen formou milosrdného exilu, způsobem, jak ho dostat co nejdále z dosahu královského paláce.

„Tak strašné, co se tam stalo,“ Aněžka si přikryla ústa prsty a mluvila skrze ně. „*Temnota* toho dne řádila. Nepamatuji si větší tragédii, která by se na Vrších stala.“

„Nemusíš se bát, Aněžko,“ řekla jí Elba. „Spravedlnosti bude učiněno za dost.“

Ženě se v očích zalesklo a záhy neudržela pláč. Její švagr ji pevně objal kolem ramen a utěšoval ji. „Nezapomeň, *Záře* vždy porazí *Temnotu*.“

„Všemi to tu otráslo, když jsme se to dozvěděli,“ řekl Zigmund svým hostům. Hleděl na ně přes její rameno. „Měli jsme mít oslavy. Výročí založení vesnice. Ale komu by se chtělo slavit. Každý ve Větrné někoho znal. Chlapi se tam chtěli vydat. Pohřbít mrtvé. To si zaslouží. Ale bratr jim to rozmluvil. Renin řekl, ať počkáme na královské vojáky. Je to strašná představa, že tam jen tak leží. Jsem strašně rád, že se konečně něco děje.“

„I já, Zigmunde, i já. V téhle bouři ale nemůžeme pokračovat. Nebude ti snad vadit, když ji tu přechkáme?“

„Samozřejmě, že ne. Ani mi to vadit nemůže, toto je dům mého bratra.“

„Vyrazíme hned, jak se počasí uklidní,“ promluvil Taribald. „Nechci tu ztrácet čas.“

Aněžka si setřela slzy ze zarudlých očí a odtáhla se od Zigmunda. „Bouře snad přejde rychle, ale musíte počkat, až vám uschne oblečení.“

Mlčky popíjeli horký čaj. Jejich myšlenky halila tíže nedávných událostí.

Když dopili, Aněžka je obsloužila novou rundou čaje.

„Přilila jsem do něj pálenku, na zahřátí.“

Pálenka byla silná, i skrytá v čaji ostře řezala na jazyku a propalovala si cestu hrdlem. Taribald se přistihl, jak mu rychle stoupá do hlavy.

„Vy jste z království,“ oslovila jej po chvíli Aněžka. Byla to napůl otázka, napůl konstatování.

Taribald jen mírně přikývl.

„Odkud přesně?“

„Z Arndar Aror, hlavního města. Ale už dlouho pobývám na hradu v Arn Duren.“

„Aha,“ přitakala žena. Taribald zapochyboval, jestli ví, že Arn Duren je sídlem jejího beorna. I když to, že beorna Savorra nemusela znát, jí mohl jediné závidět.

„Nikdy jsem nebyla v království. Myslím v Arorbonu. Alberd mě vzal dvakrát do Teirvinu. Bylo to úžasné. Nikdy jsem nevěděla, že města mohou být tak velká. A v každém z nich žilo více lidí než na celých Stinných Vrších. A to jsme

nebyli v těch skutečně rozlehlých, Valora je prý ještě desetkrát tak velká,“ oddechla s pohledem upřeným do vzpomínek. Její prosté oči se nadšeně rozzářily.

„Chtěla bych navštívit i Arorbon, ale Alberd se bojí cesty Hluchým Hvozdem. Vy jste jím projel?“

„Ano,“ přitakal.

„Jaké to bylo? Strašidelné?“

Taribald se zamyslel. „Nepříjemné. Ale čekal jsem to horší.“

„Co jste viděl?“ zeptala se ho Elba.

Taribald její zvědavost zpražil pohledem. Nakonec ale pokrčil rameny. „Nevím. Stíny a postavy mezi stromy. A když jsem pomyslel na hudbu, začal mě pronásledovat zvuk orchestru.“

Zigmund se tomu zasmál.

„V ten moment mi to nepřišlo vtipné,“ upozornil jej příkře Taribald a Zigmund úsměv spolkl.

„To musely být bludničky nebo něco podobného,“ řekla Elba. „Lákají pocestné do svých pastí tím, že jim ukáží to, po čem zrovna touží. Žíznivému studánku, hladovému koš s jídlem, mladým jinochům... však víte.“ Stůl se tomu vtipu tiše zasmál. Do oken bičoval déšť a falešnou noc protnul svit blesku.

„U nás v Mělkém Rybníku přišel před lety o život jeden chlap,“ řekl Verun. „Pracoval v lesích, byl to dřevorubec. Měl rád společnost, pít fakt uměl, ale jednoho dne prostě přestal chodit do hospody. Když si toho lidi všimli, tak se ho začali vyptávat, co se jako děje. On ale všem řekl, že ať se nestaraj, že je šťastný. A opravdu šťastný byl, kdo ho potkal, ten to potvrdil. No ale pak ho pár dní nikdo neviděl. Nakonec se rozhodlo, že se musíme dostat k němu domů. Chlapi vyrazili dveře. Kdo do místnosti vpadl mezi prvníma, tak přísahá, že viděl tu nejkrásnější holku v životě.“

„A přitom ju každý popisuje jinak. Podle jednoho byla hubená a blond, podle druhého zrzka při těle.“

Verun vytáhl zpod deky ruku a poškrábal se na nose.

„My ostatní, co jsme stáli venku, jsme viděli jen její pravou podobu. Vyzáblý hnusný tělo, kozy prověšený až po pás a šedá kůže. Obrovský bílý očiska a huba samej tesák. Vyletěla ven a prorazila si cestu skrze všechny, kdo jí v ní stáli. Místo nohou měla jen nějakou mlhu nebo co. Nějakej dým a vznášela se nad zemí. Vyletěla z vesnice a rozletěla se směrem k Hvozdu. Kam jinam taky. Toho chlapa jsme našli mrtvýho vevnitř. Půlku těla měl ohlodanou na kost. Ta zrůda ho musela žrát celé ty dny, co ho nikdo neviděl.“

„Nevíme ani, co to bylo zač,“ doplnila Elba. „Zkoumala jsem to, mluvila s lidmi, kteří byli svědky události. Prošla jsem knihy, ale nic jsem nenašla. Huldry svádí muže v lesích, ale ty nemění podobu, nelétají a nejsou vyložené zlé. Leanensky jsou také svůdnice, svádí muže i ženy a přetvářejí se, aby vypadaly jako ideál své oběti. Ostatní je ale vidí stejně jako jejich oběti. Navíc parazitují na emocích, nejdou po lidském mase. Větší knihovna by mohla nabídnout lepší poznatek než moje zdejší skromná, ale obávám se, že se nikdy nedozvíme, co toho mladíka sežralo. Bude to jen další záhada z hlubin Hvozdu.“

Taribald vyhlédl z deštěm bičovaného okna.

„Co může unést takřka dvě desítky vojáků a způsobit, že si nikdo ze zbylých dvou stovek během cesty Hvozdem nevzpomene na to, že existovali?“

Elba se zatvářila zmateně. „Obávám se, že ani to není mezi mými znalostmi. O ničem takovém jsem neslyšela.“

„Kdy se vám to stalo?“ zeptala se žena. Předklonila se na židli a víčka se jí zúžila.

„Anězko,“ podíval se na ní Zigmund a chytl ji za zápěstí.

„Když jsme pochodovali Hvozdem s mojí jednotkou během války s Teirvinem.“

„Připadal jste mi příliš mladý, než abyste tu byl tehdy.“

„Bylo mi tehdy šestnáct. Pro válku starý dost. Proč?“

Rusovlasá žena na něj hleděla. Její jantarové oči jej tiše zkoumaly, soudily.

„Na tom nezáleží,“ řekla nakonec a odvrátila pohled do krbu. „Každý máme na válku nějaké vzpomínky.“ Řádně si přihnula ze svého hrnku. „Prosím, omluvte mě,“ řekla a vstala od stolu.

„Co se stalo?“ zeptala se Elba Zigmunda, když žena tak náhle opustila místnost.

Ten jen zavrtěl hlavou. „To neřešte. Povězte mi raději, jaký je váš plán?“

„Plán?“ zamyslela se Elba. „Nejprve musíme vědět, s čím máme co dočinění. Podle toho se pak zařídíme. Sám jsi lovec, Zigmunde. Víš přeci, že nevyrazíš se stejnou zbraní jak na medvěda, tak na lišku.“

„To je pravda. Doufám, že se to celé brzy uzavře. Nikdo ve vesnici nespí. Každý má u postele meč nebo sekyru. Větrná je jen den odsud. Ať to udělalo cokoli, může to klidně zamířit sem.“

„Stejně tak to může být už dávno hluboko v Hvozdu. Je to přeci jen už čtrnáct dnů a za tu dobu se nic dalšího nepříhodilo.“

„Ne, ale spal bych jistěji, kdyby ta stvůra měla břicho rozseknutý vedví a topila se ve vlastní krvi než jenom s myšlenkou, že pouze zmizela.“

„Věřím panu,“ pokývla hlavou Taribaldovým směrem, „že tvé obavy rychle uklidní.“

„Nejsem voják, pane,“ promluvil Zigmund k Taribaldovi, „ale umím lovit. Když na to přijde, jsem připravený jakkoliv pomoci.“

Taribald se natáhl pro svůj hrnek a dlouze usrkl. Zkřivil tvář nad silou pálenky a hrnek opět položil. „Budu si to pamatovat,“ odpověděl a vstal od stolu. „Kde tu máte záchody?“

Vesničan mu prstem ukázal směr. Taribald se otočil a odešel z místnosti. Krok měl nejistý. Pálenka jeho unavené tělo ovlivnila i v malém množství.

Záchody mu opět připomněly, jak daleko od civilizace se nachází. Byla to jen obyčejná díra v podlaze, kterou dovnitř vanul chladný vzduch.

Vykonal potřebu a vracel se zpět.

Cestou nahlédl do jedněch pootevřených dveří. Uviděl Aněžku, jak tiše sedí na prázdné posteli. Zvědavost ho přemohla.

Opřel se mírně do dveří. Rezavé panty sklíčeně zaskřípaly. Když se otočila za zvukem, blesk vykrojil ženinu siluetu.

„To jste vy, vylekal jste mě,“ řekla a upřela pohled z okna.

Kapky bubnovaly do skel okenních tabulek a zvenčí doléhal orchestr hromů. Prkna podlahy vrzala pod Taribaldovými kroky. Vítr duněl nárazy do stěn domu. Ticho bylo hlučné.

„Proč jste odešla? Co jsem řekl?“

Aněžka otočila hlavu, vzhlédla na Taribalda a smutně se usmála. „Vlastně nic. Jen jste mi připomněl, že se tudy kdysi prohnala válka.“

Taribald stál v polovině pokoje a mlčel.

„Posaďte se na chvíli,“ poklepala dlaní na kraj postele.

Přešel místnost a sedl si vedle ní. Oblečen jen do spodního prádla a s dekou přehozenou přes ramena si připadal trapně.

„Od války se v domě sama bojím. I po tolika letech. Proto jsem požádala Zigmunda, ať je tu se mnou, když Alberd odjel do Dračího Pelechu. Nemám ráda vojáky. Ty, co tu byli za války. Mladí mi nevadí. Myslela jsem si o vás... to je jedno. Vaši tvář si nepamatuju. Máte takovou smutnou tvář, vůbec se neusmíváte.“

„K tomu jsem neměl důvod od té doby, co jsem si nasadil tento prsten,“ zvedl ruku, ale na prstu měl pouze bledý kroužek. Prsten ležel v bezpečí v Dračím Pelechu. „Od té doby, co jsem vstoupil mezi Strážce Arorbonu,“ opravil se.

„Ale ne?! Jak vám může váš rád zakazovat úsměv?“

„Můj rád nic takového nezakazuje.“

„V tom případě si myslím si, že byste se měl usmívat. Já se v lidech vyznám. Vy máte vlídnou tvář, i když ji schováváte za nepřístupnou maskou.“

„Já si zase myslím, že byste se měla starat především o sebe,“ odsekl a vstal z postele.

Anězka se usmála. „Nebojte, však i nad vámi bdí *Záře*.“

„*Pět* má jistě lepší věci na práci než starat se o můj život. Jim jsme u jejich nadpozemských zadků.“

„Pokud vás zklamalo *Pět*, zastavte se někdy u svatyně Hielny, tady v kraji jich je stále několik. Ta má pro nás smrtelníky pochopení, však byla kdysi jednou z nás.“

„V Arorbonu nejsou jiní bohové než *Pět*.“

„Možná tu nejsou jiní bohové, ale jejich svatyně tu stále stojí.“

Taribald přešel ke dveřím. „Přišel jsem sem vyřešit vraždy, ne najít smysl života,“ řekl Anězce, než opustil místnost a vrátil se zpět za ostatními.

Přišel do místnosti vyplněné šepotem v cizím jazyce, který umlkl, když si jej ostatní všimli. O čem byl jejich rozhovor, to Taribald nezjišťoval. Bylo mu to jedno.

Přišel ke stolu a z konvice si dolil čaj. S hrnkem v ruce přešel k oblečení. Stisknul jej a vymáčkl několik drobných kapek.

„Příliš brzy, můj pane,“ řekl mu od stolu Zigmund. „Musíte oblečení dopřát čas, aby uschnulo.“

„Jak dlouho ta bouře potrvá?“

„Těžko říct. Podobné bouře bývají většinou krátké, během dvou tří hodin se vyčerpají. Ale taky můžou vydržet celý den i déle. Na Stinných Vrších je počasí vždy nevyzpytatelné.“

„Oblékněte se,“ zavelel Taribald. „Pokud stejně zmokneme, tak nemá cenu se tu zdržovat. Vyrážíme.“

„Ale pane,“ Zigmund se postavil ze své židle, „to je nebezpečné. Může vás zasáhnout blesk.“

„To jsem ochoten risknout. Tady zbytečně ztrácíme čas.“

Elba s Verunem se po sobě podívali.

„Copak? Čekáte, že si to rozmyslím? Vstávat a oblékat. Do patnácti minut chci být z téhle vesnice pryč.“

Poslechli ho. Jejich oblečení bylo pomíchané a museli si jej povyměňovat. V jiné atmosféře by se u toho snad i nasmáli.

Taribald si utáhl přezky na botách a zkontroloval štít na svých zádech, meč v pochvě u pasu a svůj prsten, poslední věc, kterou si vždy nasadil. Okamžik mu

trvalo, než si uvědomil, že je v pořádku, že jej nemůže nahmatat.

„Jistě byste neodjeli bez rozloučení,“ řekla Anězka, kterou musel zpět přilákat jejich nezvyklý rámus.

„Odjeli,“ opravil ji Taribald.

„Děkujeme za čaj a za střechu nad hlavou. Byli jste nám opravdu nápomocni,“ řekla rychle Elba. Anězku lehce objala, Zigmundovi podala ruku.

Stále vlhké šaty se jim nepříjemně lepily na těla. Během minuty, kdy vystoupili zpod bezpečí střechy, jim opět ztěžkly nasáklou vodou. Veškerý čas, který oblečení strávilo v teple před krbem, byl rázem smazán.

Vyjeli ze stáje. Koně pod přívalem deště zaprotestovali, ale nakonec se nechali osedlat a pobídnout do cvalu a vyvezli je z Dlouhých Vlasců.

Taribald se ohlédl po své levici. Stébla trávy tam náhle končila v černé propasti pouhých pár kroků od vyšlapané cesty. Vesnice byla na kraji srázu do hluboké rokle, kterou protékala řeka. Jeli po cestě, která se svažovala z kopce dolů a stále kopírovala zákruty vodního toku.

„To je Samuda,“ řekla Elba, když si všimla, že je Taribaldův pohled přitahován temnotou propasti, „druhá největší řeka na Stinných Vrších. Na okraji stráně tu sedí rybáři a loví ryby takhle z výšky. Proto se vesnici říká Dlouhé Vlasce.“

„To mě nezajímá,“ řekl přes silný vítr Taribald. „Radši mi řekněte, jak se dostaneme na druhou stranu.“

„Dole pod kopcem, kus proti proudu, je most.“

„Je tam skutečně? Nebudeme se muset zase brodit?“

„Tenhle je kamenný. Ten přečká i stoleté povodně. Věřte mi, pane. Tentokrát přejdeme suchou nohou.“

Taribald přidržel Démonovi uzdu. Kůň zpomalil a nechal Elbu na její kobyle poodjet.

Vzápětí jej dostihl voják, který jel dvojici v závěsu.

Taribald srovnal s Verunovým koněm krok.

„Nemysli si,“ promluvil k vojínovi, aniž by se mu podíval do očí, „že si neuvědomuji, že jsi mi u toho brodu zachránil život a že za to nejsem vděčný.“

„Můj pane?“ voják ze Stinných Vrchů byl zaskočen tím, co slyší. „Můj pane, to je přece samozřejmá, to by udělal každý.“

„Já vím, proto ti za to nehodlám děkovat. Jen ti říkám, že si to uvědomuju. To je vše. Můžeš zase popojet.“

Verun přikývl a pobídl svého koně. Po několika krocích se na úzké cestě zařadil za Elbu.

Cesta byla zrádná, koňům při sestupu na mokré trávě podkluzovala kopýta, a tak postupovali opatrně a pomalu.

~

„Elbo, neříkala jste, že přejdeme suchou nohou?“ zeptal se Taribald rozčarovane.

Elbera pokrčila rameny. „Když neslezeme z koní, tak stále ještě můžeme.“

Most se v mírném oblouku klenul nad celým korytem řeky. Jenže ani Samuda nezůstala dnes ve svém korytě. Voda vystoupala na břehy a most tak na obou koncích trčel z vodní hladiny.

Taribald hlasitě vydechl. Tentokrát jel první.

Musel vyndat nohy z třmenů a nadzvednout je, protože hladina byla Démonovi těsně pod břicho, ale skutečně se nenamočil.

Démonovy podkovy zacinkaly o opracované kameny, z nichž byl most postaven.

„Tohle není práce drnů z téhle díry, že ne?“

„Ne, pane,“ řekla Elba, když i její kobyla vystoupala z vody. „Tenhle most vyrostl za války. Teirvinští jej vybudovali, aby mohli rychle přesouvat jednotky. Jak se ale nakonec ukázalo, byl jim dobrý hlavně při ústupu.“

„Přijde mi, že válka tu nechala spoustu dobrého. Dračí Pelech, tento most...“

Elba se ušklíbla. „Místní by to tak neviděli. Vyrostlo tu několik staveb, ale také během té doby přišly o život stovky lidí. A na oplátku za každého jednoho mrtvého nechali vojáci jednu ženu s dítětem v břiše. Ne, že by o to ty ženy stály...“

S každým krokem, který je vzdaloval od Dlouhých Vlasců, se počasí nad jejich hlavami lepšilo. Déšť neustával, ale výrazně zmírnil. Stalo se z něj opět pouhé mrholení. Vítr se jim začal jemně otírat o záda a hustá mračna se místy roztrhla a začala propouštět skrz paprsky světla.

„Jako by ta vesnice byla prokletá,“ podotkl Verun. „Nad ní stále řádí bouřka.“

Všichni ve skupince se ohlédli. Bouře za nimi stále pokračovala a blesky prolétávaly nad kopcem, který opustili.

„Dobrý nápad odtama odjet i přes déšť, pane. Jinak bychom tam stále trčili.“

„Já vím, Verune. Já vím.“

~

Utábořili se na stříbrném svitem Měsíce ozářeném kraji dalšího z mnoha místních lesů. Verun roztáhl svou plachtu a natáhl ji mezi stromy. Poslední zbytky deště zachytávaly koruny stromů nad jejich hlavami, takže to bylo opatření čistě pro jistotu, kdyby se snad nocí prohnala bouře nová.

Pod Elbinými prsty vzplanul toho dne už druhý oheň, tentokrát jej ale vykřesala křesadlem.

Verun přinesl ze své brašny housle a smyčec.

„Neříkejte mi Verune, že na tohle umíte skřípat.“

„Můj pane,“ řekl hlasem pevným tak, jak u něj dosud Taribald neslyšel, „já na to umím hrát.“

„Kdo tě to tady naučil?“ zeptal se Taribald pochybovačně.

„Kdo? No já. A dlouhá série pokusů a mejlek. Když dovolíte, rád předvedu.“

„Akorát tím přilákáte nějakou bestii.“

„Pane,“ vložila se do rozhovoru Elba, „jestli jsme mohli něco přilákat, tak už jsme to stejně dávno přilákali. Hudba na tom nic nezmění. Naopak, některé stvůry by mohla odstrašit.“

„Elbo, tak strašně snad nehraju, ne?“

Elba se zasmála a podívala na Taribalda. „Pane, kdo ví, co připraví zítřek. Máme nyní klidnou noc, měli bychom z toho štěstí vytěžit co nejvíce.“

„Dobrá,“ rezignoval Taribald. „Něco krátkého.“

Verun se usmál a mnul struny prsty, zatímco housle dolad'oval. Pak na ně přiložil smyčec a jeho nástroj promluvil. První tóny byly pomalé a tklivé. Píseň působila smutně.

Verun začal hudbu doprovázet zpěvem.

Chlapec měl křivé a zkažené zuby a tvář posetou nezhojenými jizvami po neštovicích, ale hlas měl krásný.

*Chlapec byl tak sám,
a tak lesem bloudil,
se svým žalem oddán
a hledal, kde lano by si hodil.*

*A když se tam tak houpal,
pěkně ze strany tam a sem,
a nohama přitom kopal,
tu najednou skutálel se na zem.*

Verun najednou začal smyčcem švihat jako mečem v lité bitvě a tklivý tón byl ta tam.

*Vlasy z jehličí a listoví,
místo kůže kůra dohněda,
no a tělo fajnový,
prostě povedená dryáda.*

*Od ucha k uchu se usmíval
a jeho tvář se červenala,
když s dryádou tancoval
a ona ho při tom líbala.*

*A do roští ho pak zatáhla,
hnedka byli oba nazí
a dryáda svý nohy roztáhla
a chlapec jí ho tam vrazil.*

*To si chlapec ale naběh',
za rozkrok se drží, au au au.
Mezi nohama měkký mech,
ale ji má dryáda dřevatou.*

*A teďka tu poskakuje s pinzetou,
za rozkrok se drží, au au au,
protože dryáda ji má dřevatou.
jó, vždyť ona ji má dřevatou.*

Poslední sloku zpíval dvojhlas. Elba Veruna nadšeně doprovodila. Taribald jen tiše zíral, kroutil hlavou a potlačoval úsměv.

Dozpívali potřetí poslední sloku a při zvolání *au au au* se Verun i Elba chytli za rozkroky.

Chvíli trvalo, než smích odezněl.

„Je to pravda, Elbo?“ zeptal se poté Verun.

„Pravda? Co je pravda?“

„No, ta písnička. Zpívám tu písničku už léta, ale nikdá jsem nevěděl. Opravdu jsou dryády tam dole, no, ze dřeva?“

„To já netuším, nikdy jsem žádnou nahou neviděla,“ odpověděla mu Elba skrze chichot.

„Ale jistě jsi nějakou potkala.“

„Neměla jsem to štěstí. Ale i kdybych přeci jen s nějakou mluvila, tak věř, že na povrch její vagíny bych se jí neptala.“

Verun se rozesmál.

„Vše, co o dryádách vím, je pouze teorie z knih.“ Elba se předklonila a objala svá kolena. „Vyšší magické bytosti, jedny z mála, které jsou schopné a ochotné být v kontaktu s lidmi. Není mnoho známo o jejich mládí, ani o jejich stárí. Jejich pozdní léta jsou strávená takzvanou dendrifikací neboli laicky řečeno přeměnou ve strom.“ Elba pustila svá kolena a postavila se.

„Nikdo neví,“ začala přecházet ze strany na stranu, „nakolik je toto označení přesné, protože v pozdějších fázích tohoto procesu dryády přicházejí o schopnost komunikace a zároveň jsou hnány pudovou touhou k návratu do svého rodného lesa. A není na světě vězení nebo kouzlo, které by jim v tom zabránilo. Dle folklóru se dryády změní ve strom,“ řekla a naznačila korunu stromu spřaženými rukama nad hlavou.

„Je pravda, že jejich tělo stromovinu začne připomínat, ale jestli je finální fáze jejich života skutečně přeměna ve strom, tím si není nikdo jistý. Víme, že k tomuto procesu dochází s věkem, ovšem lidová slovesnost jej přisuzuje i zlomenému srdci. Tak jako tak, jde o proces dlouhý, trvající desetiletí, a prý velmi bolestivý. Ve své podstatě silně magický. Zbytková magie stárnoucí dryády je natolik potentní, že pouhá její přítomnost dokáže narušit uvalené kletby a zabránit seslání mnoha kouzel. Jsou proto pokládány za zdroj štěstí a všechny vznešené rody se předhánějí, aby je mohly hostit u svých dvorů.“

Elba si jazykem navlhčila rty.

„Rané mládí je zcela záhadou a nevíme o něm vůbec nic. Dryády se neodhodlají opustit svůj les dříve, než jsou ve věku, kdy jejich těla připomínají lidské dívky v pozdní pubertě nebo mladé ženy. Samozřejmě se zjevnými rozdíly, jako je hnědý či zelený odstín kůže, zcela černé oči a části pokožky, které už v této fázi života připomínají kůru. Jde o kůži na loktech, kolenou a patách,“ ukázala na dané části těla sama na sobě.

„Nikde se ale nemluví o ochlupení připomínajícím mech nebo vlasech tvořených listím a jehličím, byť to může být pověra vycházející z tendencí dryád vplétat si do vlasů listy z estetických a kulturních důvodů, podobně jako si

vesnické dívky vplétají do vlasů sedmikrásky.“

Elba se odmlčela a opět se posadila.

„Nicméně, abych to uzavřela. Z mne známých informací dokáži vydedukovat pouze následující: Má-li se píseň zakládat na pravdě a chlapec si skutečně zarazil třísku do přirození během soulože s dryádou, jejíž pohlavní orgány jsou ze dřeva, pak mi nezbývá než dojít k závěru, že dotyčný chlapec skončil v tom roští se staletou stařenkou.“

Kolem ohniště se rozprostřel hlasitý smích. Verun se smál zhluboka a hrdelně, až mu z očí ukápla slza. Ani Taribald se smíchu neubráníl, ale snažil se jej krotit.

Mladá učenkyně se usmívala, potěšena, že své publikum dokázala pobavit, a jen pokrčila rameny.

Smích odezněl a všichni utichli.

Oheň tiše praskal a prskal jiskry.

Mírný vítr se proplétal mezi stromy a opíral o plachtu.

V dálce se stále blýskalo a hřmělo, ale bouře si držela odstup a nepřibližovala se.

„To stačí,“ rozhodl nakonec Taribald. „Uhaste oheň, jdeme spát. Zítra nás čeká dlouhý den.“

Kapitola VIII

Probudil se. U nohou měl doutnající ohniště a nad hlavou hvězdy plující po černém nočním nebi ve svém každonočním tanci kolem Měsíce a Pěti.

Z vedlejší místnosti se ozýval ruch. Otočil se na zádech. Palanda vedle něj byla opuštěná. „Princi? Dalivere?“ zašeptal k prázdnému lůžku. Rozhlédl se po zbytku místnosti. I ostatní postele byly prázdné. Neustlané, opuštěné narychlo.

Ruch se blížil. Někdo otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Všech *Pět* se shromáždilo, když se narodil, aby mu dalo ty nejlepší dary do života.

Stín mu dal dar charisma. Nebude události, kterou by svou přítomností nezastínil.

Záře mu dala dar bystrosti. Nebude problému, který by svým důvtipem nevyřešil.

Odras mu dal dar krásy. Nebude srdce, které by nezlomil.

Plamen mu dal dar odhodlání. Nebude úkolu, který by se svým zápallem nesplnil.

Temnota mu dala dar tajemství. Nebude události, nebude problému, nebude zlomeného srdce, nebude úkolu, o kterém by se dozvěděl někdo, kdo by neměl.

„Princi!“

„Měl bys spát, Tare.“

„Kde jsou všichni? Kde jsi byl, Dalivere?“

Princ prošel mezi rozloženými lůžky. Ani ve tmě do žádného nevrazil. Jeho pohyb byl ladný. Sedl si vedle Taribalda a položil mu ruku na rameno.

„To bys nepochopil, Tare. Jsi příliš hodný a čestný. Některé věci nejsou pro takové, jako jsi ty.“

Usmál se na Taribalda širokým a zářivým úsměvem a pohlédl na něj hlubokýma a pronikavýma očima. Z jeho dechu byl cítit alkohol a na tváři měl čerstvý škrábanec.

Dveře se rozletěly a se zaduněním vrazily do stěny. Do místnosti se vevalil zbytek. Šest mužů, či spíše stále chlapců. Všichni s černou růží na hrudi svých uniforem. Všichni opilí.

„Taribaldě je vzhůru?“

„Bodejť by nebyl, když tak hulákáš, Vorne.“

„Já že hulákám? Já nehulákám. Ty hulákáš, Kalebe.“

Začali se hádat a pokřikovat jeden přes druhého.

Princ si stoupl a přiložil si prst k ústům.

Okamžitě bylo ticho.

„Pánové. Dnešní noc byla povedená. Nicméně nyní je čas uložit se v klidu ke spánku.“

A všichni skutečně našli své postele, beze slova se svlékli z uniforem a složili hlavy na polštáře.

Jen hlas jarní krajiny k nim pronikal otevřenými okny. Taribald usínal s pohledem upřeným do princových očí a princ se díval do očí jemu.

Taribald natáhl ruku do uličky mezi lehátka, ale zůstala tam viset osamocená.

Princ totiž ujížděl na koni.

Krásný statný bílý hřebec ho unášel lesem. Uháněl vstříc mléčnému Měsíci, jenž zakrýval celý obzor.

Taribald běžel za nimi.

Les mu v tom bránil. Stavěl mu do cesty překážky. Spadlé stromy, hustá křoviska. Taribald se jim vyhýbal, přeskakoval je, odhrnoval a pronásledoval koně. Drobné větve, ve tmě neviditelné, jej šlehaly do obličeje a vrývaly mu do tváře krvavé rány. Nedbal bolesti a běžel stále vpřed, vstříc Měsíci.

Jeho bosé nohy zaúpěly, když proběhl ledovým potokem. Plíce ho pálily od neustávajícího pronásledování.

Kůň byl stále před ním, takřka na dosah a stejně stále daleko.

Ostré předměty se mu začaly zarývat do chodidel. S každým krokem se ozvalo zapraskání. Pod svýma nohama drtil drobná mrtvá tělíčka koboldů.

V cestě mu bránila oběšená těla visící ze stromů. Většina z nich v modrobílých Teirvinských uniformách, ale občas se mezi nimi zhouplo i tělo posla s hloupým výrazem a zkaženými křivými zuby, kterými se na Taribalda usmíval.

Puch mrtvol mu zvedal žaludek, z jejich mokvajících těl odpadávalo maso po kusech a stékalo po obnažujících se kostech jako voda po tajícím ledu.

Běžel dál, nedbal ničeho, pronásledoval koně. Z každé větve v každé oprátce viselo jen jedno tělo. Na hrudi mělo růži, černou s červeným stonkem.

Běžel stále dál. Už nebylo více stromů, z kterých by mohla viset oběšená těla. Byla tam jen velká tuň, menší rybníček, a Měsíc se skryl v odrazu její klidné hladiny.

Na břehu ležel princ.

Taribald k němu přiběhl a padl na kolena.

Objal jej a zvedl si jeho bezvládné tělo do klína. Byl těžký a chladný, jeho

pokožka byla bledá a popraskaná, z úst mu byl cítit alkohol a přes modré rty se převaloval proud krve.

Taribald plakal při pohledu do té tváře, tváře, která byla ušetřena i té nejmenší chybičky.

Zavřel princi prázdné oči a plakal s jeho chladným tělem v náruči. Slzy padaly z jeho obličeje do bledé tváře prince.

Usnul vyčerpáním a zoufalstvím a věděl, že ráno bude temnější než tato noc, protože na nebi přibude nová hvězda.

Zářivější než všechny ostatní a mrštnější. Avšak příliš mladá.

~

„Pane! Pane Karahanne!“

Otevřel oči. Vystrašeně sevřel náruč, ale byla prázdná. Začal prohmatávat ranní rosou smáčená stébla trávy kolem sebe. Nic. Žádné tělo.

„Pane!“ Na kraj palouku vyběhla Elba a mávla rukou. „Tady je!“ zavolala za sebe kamsi do lesa.

Přiběhla k Taribaldovi a pomohla mu vstát. Jeho nohy byly ztuhlé. Každý pohyb mu v nich působil křeč a mravenčení.

„Kde to jsem?“ zeptal se Elby, zatímco ho podpírala.

„Někde v lese, vedle kterého jsme se utábořili. Utekl jste mezi stromy. Když jsme se vzbudili, byl jste už pryč. Obávám se, že jste zažil strašichrtů útok.“

Stáli na břehu malého jezírka. Vítr na jeho hladině vytvářel malé poklidné vlnky.

„Co že jsem zažil?“

Z lesa vyšel Verun. Námahou oddechoval a z úst vypouštěl nadávky. Za sebou táhl podivného tvora. Stvůra krvácela z břicha, ale stále nevzdávala boj o svůj život a vzpurně sebou trhala.

Verun ji držel za jeden z jejích parohů. Byly rovné a široké a vyrůstaly z protáhlé hubené lebky. Ta nebyla pokryta žádným masem nebo kůží, byla zcela obnažená, s prázdnými očními důlky. Stvůra kolem sebe naprázdno kousala dlouhou hubou plnou krátkých, ale ostrých zubů. Stvoření mělo psí tělo. Hubené torzo na štíhlých, vysokých nohách, pokryté krátkou světle hnědou srstí s dlouhým úzkým ocasem.

„Co to sakra je?“ Taribaldovi třesla hlava a motal se před ním svět, jako kdyby se vracel z bohaté hostiny.

„Strašichrt, můj pane,“ odpověděl mu Verun tónem, jako kdyby mu

oznamoval, že voda je mokrá.

„Jeden z darů, které nám poskytují hlubiny prastromů Hluchého Hvozdu,“ doplnila Elba. „Měl jste štěstí, že tento byl osamocený, jinak byste skončil hůře.“

„Chcete ho skončit, pane?“ Verun přidržel bestii za parohy a tiskl ji k zemi. Tvor sípal a vrčel. Pod jeho kostěnými nozdrami se zvedaly obláčky prachu.

„Nechci. Zabij ho sám, Verune.“

„Zabít strašichrta přináší štěstí, pane,“ upozornila ho Elba. „Navíc získáte právo na jeho lebku. Ta chrání před útoky ostatních strašichrtů.“

„Pověry mě nezajímají a v Arorbonu mi taková ochrana bude k ničemu. Zabij si ho sám, Verune, ty jsi ho chytil.“

„Můj pane, ale já ho nechytíl. Ten blboun se zaklíhnul parohama mezi dvěma stromama.“

„To je mi jedno. Zabij tu potvoru.“

Verun strašichrta přizemnil podrážkou boty. Stvůra se stále snažila chňapat tlamou, ale nemohla pohnout hlavou.

Vojín vytasil svůj meč. Bylo potřeba dvou ran, než se hlava oddělila od těla. Po první zvíře zaskučelo. Nebyl to hlasitý zvuk, ale ťal hluboko. Na krátký zlomek sekundy se před Taribaldem zjevila těla jeho rodičů. Přesně v té poloze, v jaké je našel mrtvé. Z lesa se zvedlo hejno ptáků. Co viděli oni?

Verun odhodil meč stranou, sehnul se a odtrhl hlavu bestie od posledních vazů, které ji ještě s tělem pojily.

Vítězoslavně lebku s parohy zvedl do výše.

„Vážně si ji můžu nechat, pane?“

„Je mi to fuk, dělej si s ní, co chceš.“

„Nastotísíckrát vám děkuju, pane. Moje sukně bude fakt šťastná, až jí tohle ukážu. Ta se normálně posere, to mi věřte pane. Fakt vám děkuju.“

„Tvoje sukně?“

„Nikolea, má žena.“

„Ty jsi ženatý?“

„Ano, pane. Už dvě jara.“

„Dva roky? Kolik ti vlastně je?“

„Devatenáct, pane. Praštili jsme do toho s Nikoleou, když se ukázalo, že se bude kulatit.“

„No tak snad se jí bude ten dárek líbit,“ řekl Taribald a vysmekl se Elbě. První kroky byly nejisté, ale jít zvládl sám.

„Pane, Verunova žena bude jistě nadšená. Zabít strašichrta je opravdu něco výjimečného. Vždy totiž loví ve smečkách a to...“

„Povíte mi to později, Elbo,“ přerušil ji Taribald. „Teď chci odsud vypadnout. Je mi z tohoto místa na blití.“

Bezhlavé osamocené tělo strašichrta sebou stále ještě cukalo v posmrtných křečích v trávě a z jeho krku vytékala hustá černá krev. Verun nesl lebku pyšně v náručí. Dokonale čistá a bílá působila jako lebka zvířete, které zemřelo už před dávnou dobou.

Taribald se ohlédl za sebe, na místo, kde usnul s princovým tělem v náručí. Bodlo ho u srdce.

Koně na ně nevzrušeně čekali na kraji lesa, kde předešlé noci rozbili tábor. Taribald si myslel, že nocí běžel hodiny a musel uběhnout desítky kilometrů, ale přitom byli ne více než pět minut chůze daleko.

Zbořili tábor. Verun použil svoji plachtu, aby do ní zabalil nově nabytou trofej, a připnul ji popruhy k sedlové brašně. Nepoddajné paroží trčelo ven.

~

„Dobrá. Vysvětlujte,“ řekl Elbě, když se vydali opět na cestu a v jejím obličejí viděl touhu zaplavit jej informacemi.

Elba se pousmála. „V podstatě je to jednoduché. Strašichrt není nějak silné zvíře, ale jako spousta jiných nižších magických tvorů využívá pro útok sílu sugesce a iluze. Když to zjednoduším, nechá vás prožít vaše nejhorší noční můry.“

„Proč mne? Vás neovlivnil?“

„Když žijete na Stinných Vrších, tak se dřív nebo později kolem vaší vesnice prožene strašichrtí smečka. Čím vícekrát to zažijete, tím více se tomu vaše tělo naučí bránit. Navíc tento exemplář byl osamocený a nejspíše po dlouhém uvěznění zesláblý. Já jsem měla nepříjemný sen. Verun, který tu prožil celý život, si asi ani neuvědomil, že na něj strašichrt útočí. Strašichrti běžně útočí ve smečkách. Jsou jich desítky, ne-li stovky. S množstvím se jejich síla násobí. Vystraší své oběti, ukáží jim jejich nejhorší obavy a zcela je tak paralyzují. Pak přijde druhá fáze jejich útoku, fáze fyzická. Jejich oběť, neschopná obrany, se klidně nechá zardousit a strašichrti pak hodují.“

„Lidé zde jsou už zvyklí. Jakmile se začnou cítit nesví a propukají u nich první noční můry, celá vesnice se zavře ve svých domovech a snaží se strašichrtí teror přečkat.“

„Jediné, co jim hrozí za zavřenými dveřmi, je sebevražda nebo to, že se lidé pobijí navzájem. Ale to je opravdu vzácné, jejich mysli jsou už obrněné.“

„Povídá se strašidelná zkazka o vesnici, Vysoké Duby se jmenovala, která byla napadena nesmírně velkou smečkou. Tisíce strašichrtů prý v kruzích obíhaly tu nebohou ves. Šest dní a šest nocí v kuse. Lidé je pozorovali z okolních kopců, z dostatečné vzdálenosti. Jedna nepřetržitá šmouha lebek se točila kolem vesnice během dne a v noci ji vystřídal tisíce žhnoucích očí v prázdných důlcích.

„Když strašichrti konečně vzdali svoji snahu a vrátili se do Hluchého Hvozdu, zůstala vesnice bez duše. Všichni spáchali sebevraždu. Ženy, muži, děti, na tom nezáleželo. V každém domě byla těla. Oběšená, s podřezanými žilami, nikdo z nich nevydržel neustávající psychický nápor. I když věděli, co se děje a jak podobnou situaci přežít. Vesnice pak byla srovnána se zemí. Dnes už nikdo neví, kde vesnice stála, nikdy už nebyla obnovena. Jsou tací, kteří říkají, že vesničané udělali něco strašného a tajili to před okolním světem. Strašichrti přišli, aby jim připomněli jejich hříchy a potrestali je.“

„*Pět* má občas zvláštní smysl pro spravedlnost.“

„Tohle nebyla práce *Pěti*. Toto je stará lidová slovesnost. Starší ještě než zjevení *Pěti* na obloze. Pokud tedy nesouhlasíte s tezí, že *Pět* existovalo vždy, ale to je můj problém debata na jiný čas.“

„Máte pravdu, Elbo. To máte pravdu. Nejlépe na nikdy.“

Odmlčeli se. Bílé mraky osamoceně pluly po modré hladině oblohy. Rudé, pozdně podzimní slunce jim svítilo do očí a slabě, ale příjemně hrálo do obličejů.

„Omluvte moji smělost, pane. Ale to, co jste viděl... někdy pomáhá si o těchto věcech promluvit. Staré rány bolí o to více, jsou-li znenadání obnaženy.“

Taribald mlčel. Projel si ty události v hlavě od začátku do konce. Vybavoval si je do nejmenšího detailu. „Viděl jsem zemřít někoho, kdo mi byl velmi drahý.“

„To mě mrzí. Vzpomínka na ztrátu bližního vždy zasáhne příliš blízko srdce.“

„Já ho neztratil, on...“ Taribald polkl. Ta slova byla bolestivě nepravdivá. Na moment se odmlčel. „Tím myslím, že je stále velmi naživu...“

„Můj pane, ale...“

„Dost Elbo. Nebudeme o tom mluvit.“

~

„Jako by se změnilo roční období,“ podotkla Elba a dala ruku mezi sebe a zářící slunce, které jim svítilo do očí.

„Že tě zdejší počasí ještě nepřestalo překvapovat,“ zakroutil hlavou Verun.

„To mě asi nepřestane překvapovat nikdy. Včera touhle dobou byla prakticky noc.“

„A dneska není. A zítra třeba bude, nebo nebude. Nenaděláš nic, Elbo. Se s tím smiř.“

„Však já si nestěžuju.“

Verun byl šťastný ze svého úlovku. Svojí radostí nakazil i Elbu, když jí vyprávěl, jak nadšená bude jeho žena a celá ves mu bude závidět. Jedinou jeho starostí bylo, na kterou stěnu si svoji trofej pověsí.

Taribald jel kus za nimi, ani je pořádně nevnímal. Mysl mu stále tížila včerejší noční můra.

Jeli lesy i po mezích. Cestou přebrodivili ještě jeden potok, naštěstí bez komplikací.

Ale cíl jejich cesty se blížil a svou nevyhnutelností vyplnil atmosféru ve skupině.

Dobrá nálada postupně vymizela jako tající sníh kolem hořícího ohniště. Hovory se stávaly tiššími a skoupějšími na slova, až nakonec umlkly úplně.

Kapitola IX

Vyjeli ze stínu stromů do svitu poledního slunce. Cesta vedla z mírného kopečka, mezi poli, která ležela ladem a končila mezi staveními v údolí. I z dálky bylo vidět, že zem před vesnicí je spálená na čern.

U uší jim svištěl slabý vánek. V údolí nebylo ničeho, co by jej přehlušilo. Vesnice mlčela, jako kdyby byla přikrytá hlubokou nocí a nad hlavami jim nekroužila jediná vrána, která by svým zakrákáním to ticho protrhla. I na koně dolehlo napětí. Žádný z nich nezaržál nebo si neodfrkl.

Zastavili se těsně před spálenou půdou. Po obou stranách cesty stála zuhelnatělá torza stromů. Pach popela se stále nesl okolním vzduchem.

„Tohle bejvávaly vysoký třešně,“ řekl Verun tiše.

Taribald očima přešel domy na kraji vesnice. Byly neporušené, spáleniště až k nim nesahalo. Skoro působily, jako by se tu nic nestalo. U jednoho z nich viselo na prádelní šňůře netknuté oblečení, jen čekající, až ho někdo sebere. Pohrával si s ním jen slabý podzimní vítr.

„Co cítíš, Elbo?“

Elba přivřela oči a prsty se dotkla spánků. Hýbala hlavou, jako by se rozhlížela. Svým nadpřirozeným smyslem se snažila vnímat svět netvořený barvami nebo tvary.

„Zvláštní, to není možné,“ řekla a zmateně se po nich ohlédla. „Zbytková magie. Stále ji cítím. Je slabá, ale zřetelná.“

„To jsme přeci věděli, že je tu zbytková magie.“

„Pane, to bylo před dvěma týdny. Během té doby se musela dávno rozplynout.“

„Co z toho vyvozuješ?“

Elba pevně stiskla uzdu ve svých rukou a podívala se do opuštěné ulice mezi domy.

„Dvě věci jsou možné. Buď stojíme na místě, kde proběhla magie neuvěřitelně mocná, nebo na místě, kde nějaká proběhla nedávno. A tím myslím méně než dva týdny zpět. Nedávno. Ne déle než tři čtyři dny.“

„Takže pachatel se vrátil na místo činu?“

„Přijde mi to pravděpodobné.“

„Nemůže to být něco jiného? Přízraky třeba?“

„Ne během dne.“

Taribald seskočil z Démona a přešel na samý okraj zčernalé země. Poklekl, dlaní přejel po spáleništi a nabral plnou hrst vychladlého popele. Pohlédl do ulice před sebou. Byla tak hluboká jako jáma beze dna a stejně tak prázdná, tichá a opuštěná.

Co dělá Rudý Štít na samém okraji království? pomyslel si.

Zavřel oči a stiskl dlaň s popelem. Jemný poprašek se mu sypal k nohám.

Svoji povinnost.

Povstal a otočil se k ostatním. Třesoucí se dlaň opřel o jílec Snílka. „Dobrá, sesednout. Přivažte koně ke stromům. Pořádně, ať neutečou. Meče do rukou. Držte se pohromadě. Je nás málo, nemůžeme pokrýt celou vesnici, takže buďte ostražití, nechci žádné překvapení.“

Všichni tři vytasili z pochev své meče, vykročili přes spálenou zem a vstoupili do vesnice. Postupovali pomalu a našlapovali tiše, se zbraněmi připravenými k obraně.

Ulice byla široká. Vesnice vyrostla v prostorném údolí, nebylo nutné, aby se domy tísnily, a ves tak mohla růst všemi směry. Spousta uliček se rozbíhala do stran jako větve na košatém stromu.

Taribald měl nepříjemný pocit, že je pozorován. Rozhlížel se po prázdných okenicích i do uliček. Hledal sebemenší nenápadný pohyb nebo cizí pohled. Nenašel ani jedno z toho.

Nahlíželi do stavení okny, anebo opatrně pootevřeli nedovřené dveře. Místnosti byly němými svědky masakru. Nebylo pokoje, který by nenesl stopy zápasu. Poházené nádoby, rozsypané jídlo, zpřevrhaný nábytek. Cákance krve na stěnách a rudé kaluže na podlahách. Jinak prázdné. Opuštěné. Přikryté silnou vrstvou prachu.

Postupovali stále hlouběji. Vesnice jako by je polykala. Mezi domy byla stále spousta prostoru, ale s každým krokem působila Větrná stísněněji.

Taribaldovi se zvedl žaludek, když jeho čich zachytil nasládlý zápach. Nepříjemný pocit mu vystoupal až do jícnu. Přiložil si ruku pod nos.

„Dýchejte pusou, ne nosem,“ předal tiše radu, kterou se dozvěděl od zkušenějších vojáků, když kdysi projížděl Koboldím průsmykem. Dvě početné a silou vyrovnané jednotky se tam střetly a téměř se navzájem vyhladily. Mrtvé neměl kdo pohřbít. Myslel si, že horší zápach už nikdy nezažije. Dnes poznal, že se tehdy mýlil.

Hlavní ulice, po které šli, se stáčela. Všichni tři věděli, co za rohem najdou. Přesto je to šokovalo.

Široká mohyla těl jim čněla až nad hlavy.

Elba se zajíkla a v rukou se jí roztrásl meč. Verun zíral netečně před sebe. Taribald poklesl na kolena a několika dávivými zvuky se vyzvracel před sebe. Ostatní se na něj ani neohlédli.

Postavil se a otřel si ústa do rukávu.

„Verune, prohlédni prvně okolí, musíme si být jisti, že jsme sami. Elbo, vy zjistěte, co můžete. Čím dříve budeme hotoví, tím dříve odsud budeme moci vypadnout.“

Zem jim křúpala pod nohama. Zaslá krev na ní vytvořila pevnou krustu, která odolala i dvěma týdnům dešťů. Vzduchem se neslo bzúčení much.

„Co je to za zvěrstvo?“ řekla Elba tlumeně skrze rukáv.

„Od toho jsme tady, abychom to zjistili. Soustřed'te se.“

„Muži, ženy i děti... I opravdu malinké děti, pane.“

„Nekoukejte na lidi, Elbo. Koukejte na stopy.“

„Jak můžu nevidět všechny ty lidi?“ vykřikla Elba.

„Všechna těla jsou pokrytá sečnými ranami, co to mohlo být? Vlkodlačí drápy?“

„Já... nevím. Možná. Mohly by být.“

„Dokážete vycítit něco v magii?“

„Ne, pane. Nenuťte mě k tomu. Ne tady.“

„Něco tu zjistit musíme.“

„Pane, pojd'te sem,“ ozval se zpoza kopce mrtvol hlas Veruna.

Taribald obloukem hromadu obešel a došel k němu. U vojínových nohou leželo sedm těl.

Taribald k jednomu z nich poklekl. Mladý chlapec neměl oči. V okolí prázdných důlků měl zuhelnatělou kůži, jejíž popraskaný povrch odhaloval spečené maso. Stejně popáleniny měl i v okolí úst. Místo rukou a nohou byly až k loktům a kolenům jen zčernalé pahýly. Zbylých šest těl bylo znetvořeno stejně.

„Vypadají, vypadají jako kdyby uhořeli,“ řekla Elba. Hlas se jí trásl. Oči leskly.

„Ano,“ odtušil Verun. I jeho hlas byl poznamenaný. „Ale ne normálně. Vypadají, jako by uhořeli zevnitř.“

Sedm zohavených těl bylo vyrovnáno v řadě, ve smrtelných křečích zkroucená jedno vedle druhého.

„Co se tu sakra stalo? Co je těch sedm zač?“ zeptal se Taribald.

Elba se pokusila o odpověď, ale hlas ji zradil. Nos a ústa zakryla dlaněmi a odvrátila pohled.

„Elbo, sakra, odpovězte mi.“

„Já nevím. Nevím,“ rozhodila Elba rozčileně rukama. „Vidím to samé svinstvo co vy. Co vám asi mám říct?“

„Dobrá, dobrá. Uklidněte se.“ Taribald se rozhlédl kolem sebe a zamyslel se. „Rozdělíme se. Hledejte nějaké další zvláštnosti.“

„Jiné zvláštnosti než velkou hromadu mrtvol?“

„Doprdele, Elbo, snad jsem vám řekl, ať se uklidníte. Čím dřív tu skončíme, tím dříve budeme moci vypadnout.“

Elba ucukla pohledem, odešla od hromady a začala prohledávat okraj návsi a nahlížet do domů.

Verun se u hromady zdržel a pomalu ji obcházel.

„Pane?“

„Co je, Verune?“

„Tady,“ ukázal před sebe. Několik těl z jinak pečlivě vyrovnané hromady neuspořádaně trčelo.

„Tady někoho táhli. Podívejte. Jsou tu stopy na zemi.“

Taribald si klekl k sotva znatelné brázdě ve zkrvavené zemi. „Máš pravdu. Dokážeš je sledovat?“

Vojín si rukávem otřel zpocené čelo a tiše přikývl. Taribald mávl na Elbu, aby je následovala.

Brázda je vyvedla z návsi. Místy se jim ztrácela, ale Verun ji vždy dokázal opět najít. Procházeli menšími vedlejšími ulicemi mezi tichými obydlími.

„Někde tady,“ prohlásil Verun, když se zastavili ve slepé uličce mezi třemi domy.

„Každý prohledáme jeden,“ rozkázal Taribald.

Rozešli se každý na jinou stranu, ale než Taribald stihl vejít do dveří, Verun už je volal k sobě. Rychle za ním s Elbou přeběhli přes malé prostranství a nahlédli do domu.

V jediné místnosti bylo příjemně teplo. Pec hřála zapáleným ohněm, stůl byl prostřený a dřevěné přibory ležely vedle prázdných talířů, které jen čekaly, až budou naplněné polévkou z kouřícího hrnce. Skříně byly beze smítka prachu, čerstvě vyprané oblečení se sušilo na šňůře. Ve velké posteli v jednom koutu světnice spal dospělý pár. Přikrytý a oblečený do nočního prádla. Na opačné straně, každá pod svojí peřinou, ležely dvě dívky. Jedna už mladá dáma, druhá stále ještě dítě. Na stolečcích vedle postelí měli všichni připravené konvice s čajem a zákusky. Aby neměli hlad, kdyby se vzbudili. Zápach a nastupující rozklad ale odhalovaly, že to už se nestane.

„Vypadají tak pokojně,“ řekla Elba šeptem.

„Jak se sem dostali?“ položil Verun tu správnou otázku.

Taribald přecházel místností.

„Tohle byli manželé.“ Těla ve velké posteli ležela vedle sebe. Ruce měla propletené prsty.

Přešel místnost a naklonil se blíže k jednomu z těl. Dívka neměla daleko do zletilosti. Na polštáři pod její hlavou se rozprostíraly její kudrnaté blondáté kadeře.

„Tohle musely být jejich dcery. Tahle má vypálené oči stejně jako těch sedm na návsi.“

Podíval se na postel na druhé straně. Druhá dívka byla mnohem mladší, ještě nemohla dosáhnout prvních deseti let života. Stále ještě jen holčička. Ve tváři se velmi podobala své sestře, jen vlasy měla krátké a hnědé. „Tahle ale ne. Má proříznuté hrdlo,“ řekl Taribald a vrátil se k ostatním.

„Co se vám tady nezdá? Co je tady jinak než v ostatních domech? Proč jsou všichni zmasakrovaní na návsi, ale tahle rodina vypadá skoro jako kdyby si jen zdřímla?“

Vyměnili si zvědavé pohledy.

„Pane,“ řekl Verun, „je tu přílišný čisto. Je to víc jak čtrnáct dnů, ale ani blbý smítko prachu,“ řekl, přejel prstem po stole a ukázal jej ostatním.

Elbiin pohled sklouzl z pece k hrnci a pak ke stolu. Mimoděk udělala krok zpět a vydechla. „Pane Karahanne. Obávám se, že nejsme sami.“

Taribald s Verunem na ni překvapeně pohlédli.

Elba ukázala vedle pece, kde na zemi ležel prázdný talíř a miska s nedopitou vodou.

„Myslím, že v tomhle domě žije domovoj. To je...“

„Já vím,“ přerušil ji Taribald. „Skřítek, co žije v domovech a za jídlo a vodu na oplátku pomáhá s úklidem, když se nikdo nedívá. Ti jsou po celém Arorbonu. O nich přednášku nepotřebuju.“

Taribald si klekl a prohlížel si místnost z nového úhlu.

„Kdepak máš skryš,“ řekl polohlasně, spíše sám pro sebe. Díval se do koutů, k peci, pod postele. A právě tam, pod velkou postelí manželů, zahlédl pohyb stínu, který se pokusil skrýt před jeho pohledem.

„Ha, tady jsi,“ sykl Taribald, zatímco si rychle lehl na zem a začal se soukat pod nízký rám. Zpod druhého konce na něj mžourala drobná žlutá očka. Vystrašeně před ním ustupovala. Rám postele Taribaldovi dřel o záda a pohlcovala jej tma.

Plazil se dál, ale místo aby narazil do zdi, ke které byla postel přiražená,

vylezl téměř v tom samém místě, kde pod postel vlezl.

Téměř.

Byl v té samé místnosti, v tom samém domě, ale nikdo z jeho společníků tu nebyl. Ti totiž do domu nepatřili. Vše ostatní bylo na stejném místě, ale vše vypadalo rozmazaně, jakoby přikryté či snad tvořené ranní bledou mlhou. Domovojova vlastní malá říše byla odrazem domu, který obýval.

Odtud viděl vše, co bylo domu vlastní. Nábytek a vybavení, ale i jeho obyvatele a nepořádek, který po sobě zanechali. Nechali-li domovojovi jídlo, s radostí po nich uklidil, zametl nebo utřel prach. Pokud ho ale nechali o hladu, začal se chovat mstivě. Kradl kusy prádla, z krbu a kamen vyhazoval saze, v noci budil nepříjemnými zvuky.

Miska tohoto domovoje byla prázdná už mnoho dní, ale on se o svoji domácnost stále staral.

Krčil se na opačném konci pokoje a držel se nohy postele mladší z dívek. Její mlha byla zkažená smrtí. Černé vlny vyvěraly z jejího těla a kalily okolní mléčně bílou mlhu. V obláčcích se převalovala z postele na zem a halila skřítku ve svém přítmí.

Taribald se k němu opatrně přibližoval. V půlce pokoje poklekl a na skřítku se usmál. „Neboj, neublížím ti.“

Domovoj stiskl nohu postele pevněji ve svých pažích a snažil se za ni zasoukat. Měl malou hlavu starce, vrásčitou s lysým temenem a tváří skrytou za hustým šedivým plnovousem, ale jeho tělo bylo drobné a baculaté, s krátkýma nemotornýma nožičkama a rukama. Jako tělo miminka. Oblečen byl ve starých potrhaných šatech a krátkém mechově zeleném kabátku s bezpočtem plných kapes.

„Měl jsi ji rád, že?“ řekl Taribald a ukázal na tělo dívky.

Domovoj nepromluvil. Pustil se nohy postele, svalil se na podlahu a pozpátku se plazil pod dívčinu postel, dokud se neskryl v jejím stínu.

„Jak se jmenovala?“ zeptal se jej Taribald. Ze skřítku viděl pouze jeho svítící žluté oči s kočičími zorničkami.

„Snježka,“ odpověděl domovoj hlubokým a hrubým hlasem.

„Snježka. To je pěkné jméno.“

„Snježka byla na pána domu hodná. Pán domu ji někdy nechal, aby jej viděla.“

„Pán domu jsi ty?“

Zářící oči se souhlasně zatřásly pod přítmím postele.

„A jaké je tvoje jméno?“

„Pán domu je Haldurjelnamatur.“

„Haldurjel... Můžu ti říkat Haldur?“

„Haldurjelnamatur.“

„Dobrá. Víš, kdo jsme?“

„Hosté. Host do domu, smích do domu,“ řekl domovoj a opatrně vykoul obličejem ze stínů.

„Ano. Chceme vědět, co se tady stalo. Můžeš mi to říct?“

„Rodina je nemocná. Pán domu jim připraví čaj. Když Snježka byla nemocná, matka vždy říkala, pij čaj. Pij čaj, Snježko, dokud je horký. Čaj, ten tě uzdraví.“

„Rodina je nemocná? Víš, jak onemocněli?“

„Pán neví,“ odpověděl skřítek a po čtyřech vylezl zpod postele. „Rodina se nevracela. Nebylo jídlo, nebyla voda. Pán je šel hledat. Rodina byla nemocná. Ležela tam mezi ostatními hosty. Všichni byli nemocní. Tuzé nemocní.“ Domovoj si sedl na podlahu a chytl se svých nohou. Hlavu opřel o kolena.

„Co se stalo předtím? Předtím, než onemocněli? Víš to?“

„Pán ví vše, co se stane v jeho domě. Nebyl by to dobrý pán, kdyby to nevěděl. Rodina seděla u stolu a večerela. Povídala si a smála se. Pán seděl na stole. Tady na stole, ne tam na stole, aby pána neviděli. On ale viděl je. Pán koukal, co by na něj mohlo zbýt z večere. Pán vždycky dostal, co zbylo. Rodina byla hodná.“

Skřítek se odmlčel. Kýval se v zádech a svou vousatou bradou si narážel do kolen.

„Pak přišli hosté. Host do domu, smích do domu. Ale nikdo z nich se nesmál.“

„Hosté? Myslíš lidé? Další lidé?“

„Kdo jsou lidé?“

„Lidé. Jako já nebo tvoje rodina. Jako Snježka.“

„Snježka je děvče, ty jsi muž. Ne lidé. Děvče a muž.“

„Tak jinak. Ti hosté, byli to muži nebo ženy?“

Domovoj nesouhlasně zakroutil hlavou.

„Ne muž, ne žena. Ne jako rodina. Ale muž. Ne jako rodina.“

Taribald se kousl do rtu. „Ne muž, ne žena, ale muž?“ zopakoval pomalu. „Co tím myslíš?“

„Ne muž, ne žena. Muž, ne jako rodina, ale jako denní noc.“

„Denní noc?“

„Denní noc, ano. Muž z denní noci,“ přikývl domovoj.

„Co je denní noc?“

„Denní noc. Když okno maluje na stěny. Denní noc.“

„Myslíš stíny?“

„Ne. Denní noc.“

Taribald začínal ztrácet trpělivost. Měl pod postel vtáhnout i Elbu. Ted' se ale vrátit nemůže, domovoj by za ním mohl uzavřít vstup do svého drobného magického odrazu světa. Povzdechl si.

„Takže říkáš, že ti hosté nebyli lidé, ale lidi připomínali. Hosté byli lidi ze stínů?“

„Pán domu ta slova nezná.“

„To je jedno. Co se stalo pak?“

„Nikdo se nesmál. Nikdo se nesmál strašně hlasitě. Pán domu si musel zakrýt uši. Odvedli rodinu pryč. Otce rozkrojili a rozlili z něj víno. Pán domu to dlouho nemohl uklidit. Ale nakonec si poradil. Skvrny nejsou vůbec vidět.“ Pod šedými vousy se objevil pyšný úsměv.

„Ti hosté měli zbraně?“

Domovoj na něj jen němě koukal vykulenýma kočičíma očima a nervózně si mnul dlaně.

„Samozřejmě, ty nevíš, co jsou zbraně. Čím otce rozkrojili? Čím mu ublížili?“

„Měli nože. Velké nože. Černé jako denní noc. Měli je místo... místo...“ skřítek pozvedl ruce.

„Měli nože místo rukou?“

„Ano. Pak odešli i s rodinou. Pán domu je neviděl, dokud je nešel hledat.“

„Viděl jsi, co se dělo venku? Mimo dům. Za okny.“

„Pán domu neviděl. Pán domu byl celou dobu tady. Tady. Tady není vidět tam.“

Taribald se otočil k oknu. Světlo dovnitř pronikalo, ale za skly byla vidět jen bílá barva.

„Děkuju ti, Haldurjel... Haldure.“

„Haldurjelnamatur.“

Taribald se otočil a šel zpět k posteli manželů. Rozklad jejich těl kalil magickou mlhu, která pokrývala každý kousek tohoto odrazu skutečného malého domku ve Větrné na Stinných Vrších. Domovoj to přeci musel také vidět.

Taribald se k němu otočil. „Víš, co to je smrt?“

Domovoj zakroutil hlavou.

„Tvoje rodina. Oni budou už nemocní napořád. Musíš odejít a najít si nový domov.“

„Ne. Stačí čaj. Matka to říkala Snježce.“

„To není pravda. Tohle čaj nespraví. Musíš pryč. Dřív nebo později přijdou

jiní lidé pohřbít vesničany. Nejspíše pak nechají celou Větrnou lehnout popelem. Musíš odsud odejít. Snježce už pomoci nemůžeš.“

Skřítek se postavil na své baculaté nohy, chytl se povlečení postele a neohrabaně se po něm vyškrábal nahoru. Mlha se kolem něj zvířila a v obláčcích se vznesla do pokoje, než se opět líně snesla k zemi. Domovoj si sedl vedle dívčina těla a zpod peřiny vytáhl její bezvládnou ruku. Propletl si s ní prsty a přiložil je ke své hrudi. Začal se kolíbat pohybovat a pobrukovat tichou a jemnou píseň ve svém vlastním jazyce.

„Muž jde. Našlapal bláto do bytu, pán domu to bude muset uklidit. Snježka bude v pořádku. Stačí čaj.“

~

„Co vám řekl, pane,“ zeptala se ho Elba, když se vysoukal zpod postele a uhlazoval si své pokroucené oblečení.

„Ne moc, ale něco snad ano. Vám to snad řekne více než mne. Ten skřet neuměl úplně lidský jazyk, mluvil zmateně.“

„Co jste se tedy dozvěděl?“

„Skutečně přitáhl těla z hromady. Myslí si, že jsou jen nemocní. Někdo tuto rodinu napadl při večeři a odvedl. Otce nejspíše zabili už tady.“

„Kdo je napadl?“

„Nevím, jestli jsem ho pochopil správně. Muži ze stínů, kteří měli místo rukou nože. Nějaké nápady?“

„Jakou barvu měli?“

„Říkal, že černou jako stín. Řekl tedy, černá jako denní noc, ale jsem si jistý, že tím myslel stíny.“

„Takže ne přízraky. Ty nazelenale světélkují.“

„Tak nějaké jiné nápady. Je jedno jak šílené. Co může po světě chodit jako oživlý stín?“

Pohledy se upřely na Elbu. Ta si jemně mnula lalůček levého ucha a přemýšlela.

„Skadu je myslící stín. Ale to je spíš pověra, lidová báchorka. Stejně to nedává smysl.“

„Proč ne? Co je to zač?“

„Personifikace viny, špatných rozhodnutí a obětí, které ta rozhodnutí přinesla. Ale ti se zjevují a mstí jen samotným králům, nikomu jinému.“

Taribald se zamračil. „Nějaký lepší nápad?“

„Pane, říkal jste, že to byli muži ze stínů,“ promluvil Verun. „Nemohl to být přímo sám *Stín* ?“

„No výborně. Takže vaše nápady jsou, že tady v téhle vesnici uprostřed ničeho napadla tuhle rodinu drnů buď bytost mstící se králům, nebo jeden z *Pěti* osobně. To vážně není mezi obyčejnými monstry něco, co vypadá jako stín?“

„Nic mne nenapadá,“ řekla Elba. „Bludničky a podobné bytosti, které vládnou iluzemi, by mohly vypadat jako cokoliv. Ale to jsou bytosti, které kladou pasti a lákají do léček, ne takové, které by samy útočily.“

„Nemůžou to být ti strašichrti? Na jednoho jsme přeci narazili. Další můžou být v okolí.“

„Ti útočí na mysl, ne na tělo. Lidé by se mohli mezi s sebou pozabíjet navzájem, ale ta hromada... to, co jsme našli na návsi. To je příliš organizované.“

„Můj pane,“ vložil se do řeči Verun. „Co když to nebyly stíny? Třeba jste toho domovoje špatně pochopil. Co když to byli prostě obyčejný lidi oblečení v černém s mečem v rukou?“

Zavládlo ticho. Všichni tu možnost zpracovávali.

„Je možné, že k tomu od začátku přistupujeme špatně? Že se honíme za monstrem, které vůbec neexistuje?“

„Ale pane, proč by to někdo dělal? Tohle je přeci nelidské.“

„Hlavní je nyní vědět kdo. Na *proč* se můžeme zeptat později.“

„V téhle vesnici žilo několik set lidí, sám jste viděl velikost té haldy. Jestli to byli lidé, muselo jich být mnoho. Malá skupina by tohle nezvládla. Navíc, ta magie...“

„Divila byste se, Elbo, co dobře vycvičená jednotka svede i v malých počtech. A magie... Mohli mít s sebou mága.“

„Ale ta magie tu je příliš mocná.“

„Tak měli s sebou mocného mága.“

„Věřte mi. Magie takovéto síly není v lidských silách. To už není otázka umu nebo zkušeností. Kouzla si na kouzelníkovi berou svoji daň a tohle už je prostě za limity, které lidské tělo dokáže snést. To je jako kdybyste sháněl někoho, kdo vydrží týden bez dechu pod vodou. I ten nejlepší potápěč by se tomu ani zdaleka nepřiblížil.“

„Moje teorie je stále lepší než ty vaše.“

„Ne. Je stejně nesmyslná.“

„Dokud nepřijdeme na lepší, tak se držíme téhle. Takže. Předpokládejme, že když byli všichni v černé, tak šlo o uniformy. Kdo nosí černé uniformy?“

„Vojska Dragstadu nosí černou. Královská garda Kalimarru taky a nepochybně to bude oblíbená barva nejednoho cechu nájemných vrahů nebo zlodějů. Mniši *Pěti* se oblékají do černé. To nás nikam neposune. Tyhle dohady jsou zbytečné. Musíme sledovat stopy, kterými si jsme jistí.“

„Elbo. Čím si, *u Pěti*, můžeme být jistí? Ještě před chvílí jsme si byli jistí, že jsme sem přijeli lovit nestvůru.“

„Měli bychom se znovu podívat na těla. Na těch sedm na návsi. To ona jsou klíčem.“

„Osm, nezapomínejte na dívku v posteli za vámi.“

Elba se na ní podívala, jako by ji viděla poprvé.

„Dokážete ji prozkoumat? Magicky?“

Elba pevně stiskla ústa, zaťala pěsti, ale tiše přikývla.

Přistoupila k nohám postele starší z dívek a zhluboka vydechla. Přivřela oči, přiložila si po dvou prstech ke každému spánku a jemně si je mnula. Nadvakrát přešlápla na místě, než se konečně odhodlala ponořit se do hlubin magických sil.

Sevřela se jí víčka. Kolem očí se jí vyrojily drobné vrásky, které se více a více prohlubovaly, jak se křivila její tvář. Prsty jí sklouzly po spáncích do vlasů a silně si stiskla hlavu mezi dlaněmi. Rty se ji rozevřely a odhalily pevně zaťaté zuby skrze které se prodrál výkřik plný bolesti.

Pak se jí podlomila kolena.

Její tělo se bezvládně sesunulo k podlaze. Verun ji zachytil v poslední chvíli.

Na neprostupnou hradbu bílých zubů v křečovitě sevřených čelistech jí z nosu přes rty stékaly dva rudé proudy. Stále křičela a od úst jí odlétávaly kapky krve. Nepřestala křičet, dokud ji neopustilo vědomí.

Probudila se opřená o stěnu domu, ve kterém omdlela.

„Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Jen chvíli, akorát jsme vás vynesli. Asi se nemusím ptát, jestli je za smrti těch osmi magie, že?“

„Musíme zjistit, co je spojuje,“ přikývla Elbera a chytla se za hlavu. Zkřivila tvář, odpřívla si a pak se postavila.

~

Vrátili se zpět k hromadě těl. Tentokrát dorazili připravení. Z domu, který obýval domovoj, si přinesli namočené kusy látky, které si drželi přes nosy.

Sedm zkroucených a spálených těl leželo před nimi. Prázdné oční důlky zíraly do ztracena. Ve tvářích byla vrytá agónie.

„Jsou tu obě pohlaví. Takže něco jiného,“ pobídl je k přemýšlení Taribald.

„Různé rodiny, ale jsou stejně staří,“ poznamenala Elba.

„Nejsou,“ opravil ji Verun. „Tohle je Zara. Té bylo teprve třináct let. A tady je Pavlo, tomu zas bylo už osmnáct. Ti ostatní jsou tak různě mezi tím.“

„Takže všechna ta těla dělí až pět let věku?“

„Ano, pane. Nejsou stejně staří.“

„Pět let mi přijde jako malý rozsah. Elbo?“

„Dává to smysl, pane. Kdyby měli zemřít pro to, kdo jsou, kvůli pomstě například, tak mohli zemřít s ostatními. Ale jejich smrt byla magická. Mladí v tom mohlo hrát roli.“

„Proč? Mezi mrtvými jsou i mladší.“

„Netuším přesně. Možná prožívali své první lásky, to je také silný magický element. Nebo...“ Elba se zarazila v půlce věty a plácla se do čela. „Pane, asi vím, o co tu jde. Všichni tito lidé byli mladí a plní životní síly. Něco je o tu sílu připravilo. Něco hladového. Víte, životní síla je...“

„Elbo, neštvěte mě. Teď je zrovna čas na jeden z vašich dlouhých monologů.“

„Myslím si, že to byli upíři.“

„Bruxy? Ty by nedokázaly vyvraždit celou vesnici.“

„Ne bruxy nebo alповé. Myslím pravé pradávne upíry.“

„Upíři přece pijí krev,“ poznamenal Verun.

„Ne, větší problém s tou teorií je v tom, že upíři doprdele přeci neexistují,“ řekl Taribald.

„Neexistují, ale kdysi existovali, než byli vyhubeni.“

„To bylo před stovkami let. Ještě před Starým Královstvím.“

„Pro upíra žádný čas. Mohli se skrývat. Hluchý Hvozď je pro to ideální místo.“

„A proč by vylezli právě teď?“

„To netuším. Ale jinak to sedí. Ve své přirozené podobě prý nepoznáte, kde končí jejich lidská podoba a kde přecházejí v oblaka stínů. A místo rukou mají dlouhé drápy. Jako nože. Přesně, jak vám popsal domovoj útočníky.“

Elba začala obcházet seřazená těla před sebou.

„A to není vše. Všech sedm těl, osm i s dívkou, kterou jsme našli v domě, všichni jsou mladí, na prahu dospělosti. Upíři hodují na životní síle, propůjčuje jim magickou moc. Tito nešťastníci jí museli překypovat.“

„Upíři ale hodují na krvi, V tom měl Verun pravdu,“ oponoval jí Taribald.

„To se o upírech říká, ano. Ale není snad možné, že ve folklóru se životní síla a krev začaly během let zaměňovat? Však krev je přeci symbolem života.“

„A v neposlední řadě. Byl úplněk. Upíři, stejně jako vlkodlaci, loví při úplňku. Stejně jako oni se při něm mění do své pravé podoby. Mohlo by jít o velmi silný magický proces. Stejně jako u vlkodlaků. Nebo ta zbytková magie pochází z těchto obětí. Jak to říct. Zbytky po jídle.“

„Zbytky po jídle? Říkala jste, že jste nikdy tak silnou magii necítila, jak to můžou být zbytky?“

„Omlouvám se za to přirovnání, pane. Bylo zavádějící. Při takovém procesu oběť přijde o svůj život. Doslova. Padesát, šedesát let. Osmdesát, když má upír štěstí. Bylo-li upírů osm, můžou se klidně skrývat dalšího půl století. Byli-li čtyři, pak celé století.“

„A co zbytek vesnice? Proč ten musel zemřít?“

„To nevím. Možností je spousta. Třeba se upíři chtěli pomstít. Možná to byla oběť *Temnotě*. Nebo nechtěli svědky. Anebo to udělali prostě pro zábavu.“

„Dobrá. Řekněme, že to jsou upíři. Co s tím můžeme udělat?“

„My? Nic. I kdybyste přijel se stovkou vojáků, proti upírům bychom nic nesvedli. To chce zkušenější lidi než nás.“

„Koho? Lovce upírů? Jejich řady jsou pryč stejně dlouho jako upíři samotní.“

„Tak je čas bude obnovit. Jestli mám pravdu a je tu hnízdo upírů, tak to není smrtelné nebezpečí jen pro Stinné Vrchy, ale pro celý Arorbon.“

„Takže my teď prostě odjedeme, to navrhujete, Elbo?“

„Pane. V tuto chvíli je to to jediné, co můžeme udělat. Informovat renina. Poslat zprávu králi a požádat jej o pomoc. Objekt vesnice a instruovat je, jak se bránit. Víc udělat nemůžeme. Cokoliv jiného by byla sebevražda.“

Taribald zabodl Snílka před sebe do krví prosáklé země a položil ruce na jílec. Přemýšlel.

„Dobrá,“ řekl nakonec. „Vrátíme se do Dračího Pelechu. Naše práce tady skončila.“

„Pane,“ řekl Verun. „Co ta těla? Snad je tu jen tak nenecháme.“

„Musíme. Někomu jinému mohou říct více než nám.“

Kapitola X

Koně je na svých zádech odnášeli od místa neštěstí. Nikdo z nich se neohlédl. Taribald byl rád, že konečně mohli z té proklaté vesnice vypadnout a nechat ji za sebou. Nechtěl v ní strávit jediný další okamžik.

Vyjížděli kopec k lesu. Než se ztratili mezi stromy, podíval se do kraje po své pravici. Tam kdesi v dáli, hodiny cesty odsud na vrcholku jednoho z kopců, byla jeho stará základna.

Snažil se vzpomenout na nějaký zážitek z té krátké doby, kterou tam strávil, ale žádný si nevybavoval.

Jen prince. Vzpurného, ale šlechtetného. Chtěl stále postupovat vpřed, posílit jednotky na frontě v Teirvinu. Jejich velitel jej ale neposlouchal. Dva týdny strávili v Harpyjině Pomstě, než se opět dali na pochod. Prošli Koboldím průsmykem. Zem lemovala těla jejich padlých spolubojovníků. Mužů, kteří položili život za to, aby jim umožnili bezpečný průchod.

Když se připojili ke zbytku vojska, bylo už po válce a Teirvin byl připraven kapitulovat.

Taribald ty myšlenky vyhnal z hlavy. To bylo v jiném životě.

Popohнал Démona a přejel k Verunovi. Pod korunami stromů, na široké cestě protkané ze země vystupujícími kořeny, jejich koně srovnali krok bok po boku.

„Verune, ty jsi znal některé z těch dětí...”

„Ano, pane. Tady na Vrších se známe všichni.“

„Měl jsi v té vesnici někoho blízkého?”

„Ano, pane. Otca.“

„Otce?” Taribald zamrkal a pohlédl na Veruna. Vojín se klidně pohupoval v koňském sedle a koukal na cestu před sebou. Byl zaražený, ale ne zdrcený.

„Viděl jsi ho?”

„Ne. Musel být v té haldě někde na dně. Nehledal jsem ho.“

„To je mi líto, Verune,” řekl Taribald mladíkovi upřímně.

„Není nutná, pane. Já a otcko jsme si stejně nebyli blízký. Jediný kloudný, co mi kdy v životě dal, byla spousta bratrů a sester po celejch Stinejch Vrchách.“

„Z nich tam nikdo nebyl?”

„Ne. My možná nejsme nejchytřejší, ale všichni máme dost rozumu, abychom se drželi od otcka dál. Nikdo z nich tam nebydlel. Ale kdoví, kde starej všude zasel. Kdoví.“

„Taky jsem přišel o otce. Když jsem byl ještě dítě.“

„Já vím, pane. Přišel jste i o máti.“

„Víš? Jak to můžeš vědět?“

Verun se v sedle protočil a poklepal strašichrtí hlavu po bílém holém temeni lebky.

„Když jsem ho prvá sekl a on naposled zařval. Všichni jsme viděli to, co vy.“

~

Den pomalu předával vládu noci. Okolí začala zaplavovat mlha a velmi rychle houstla. Mléčná tma je záhy pohltila. Taribald se díval před sebe, ale neviděl dál než na pár kroků. Ze jeho společníků zbyly jen obrysy.

Verun s Elbou se střídali v čele a využívali své znalosti kraje, aby je provedli ztíženými podmínkami.

Nemluvili. Až na ržání koní a krákavý zpěv ptáků ubíhala cesta v tichu. Vrány v hustých hejnech prolétávaly nad jejich hlavami. Skrze mlhu vypadaly jen jako velké černé zlovolné fleky.

Taribald se ponořil do svých myšlenek.

Upíři. Znělo to tak nesmyslně. To nebyla monstra z bestiářů, to byla monstra z pohádek a strašidelných příběhů. Stará historie, která už pro dnešní svět neměla žádný význam. Když upíři ještě kráčeli po zemském povrchu, současná království kontinentu ještě ani neexistovala.

Skutečně mohli přečkat staletí v Hluchém Hvozdu?

Cokoliv může vylézt z Hluchého Hvozdu, celé království se může skrývat mezi kmeny prastrů.

Cokoliv. I upíři?

Elbeřiny argumenty byly přesvědčivé, ale stejně se tomu zdráhal uvěřit. Sama řekla, že není žádný odborník. Mohla se v lecčems mýlit nebo si špatně vyložit stopy. Nebyl tu nikdo, kdo by ji mohl opravit.

Do mysli mu naskočil obraz v kůži pečlivě zabalených knih. Za celou dobu je nevytáhl na světlo. Nyní ležely v jeho malém pokoji v Dračím Pelechu. Mohla by v nich být nějaká zmínka o upírech, o jejich zvyklostech. Elba je musí prostudovat, aby si mohla potvrdit své domněnky.

Zvedl hlavu a chtěl k Elbě popojít.

Neviděl ji. Neviděl nikoho.

Ocitl se sám uprostřed neznámého lesa. Hustá mléčná mlha ho těsně objímala, kdyby vytáhl meč, mohl do ní tnout.

Popohnal Démona.

Ztratil se. Opět. Opět sám v lesích.

Jak dlouho už je neviděl? Jak dlouho byl ponořen do svých myšlenek a nevnímal okolí? Jestli sjel z cesty, může bloudit dny, ne-li týdny, než se z lesa vymotá a najde správný směr. Obzvláště, pokud bude stále panovat podobná mlha nebo tma jako při včerejší bouři.

Začal si připadat opět jako v Hluchém Hvozdu. Sám s tisíci neviditelnými očima opřenými v zádech.

Svíjela jej úzkost. Snažil se nahmatat pod rukavicí svůj prsten, ale ten tam nebyl. Zaskřípal zuby.

Nahmatal alespoň přezku, která držela jeho rudý štít připnutý k zádům. Alespoň ten měl. A Snílka u pasu.

Opět pobídl Démona. Kůň zatřásl nesouhlasně hlavou, ale do kroku přidal. Mlha před ním ustupovala, stále na dosah meče, ale nikoho z jeho družiny neodhalila.

Zakřičel Elbiino jméno. Bez odpovědi. Zakřičel jej ještě jednou a pak potřetí.

Švihl otěžemi a popohnal Démona ještě rychleji. Příliš rychle na cestu neznámým lesem za zhoršené viditelnosti.

Málem se mu to vymstilo. Démon takřka vrazil do zadku Verunova koně, zastavil se v poslední chvíli.

Verun se na něj otočil. Elba byla těsně před nimi, ale už se opět ztrácela v bílé stěně.

„Děje se něco, pane?“ zeptal se ho voják.

„Volal jsem vás. Neslyšeli jste mě?“

„Volal?“ ozvala se Elba s tváří stále skrytou. „Nic jsme neslyšeli. Držte se blízko. V lesích okolo se musí potulovat lešij, ti rádi matou a loví pocestné v mlze.“

Elba mluvila nevzrušeně a ani nezpomalila.

„Neměli bychom si připravit zbraně?“

„Není nutná, pane,“ řekl mu Verun. „Lešijové nejsou moc nebezpeční, stačí si dávat pozor, že jste na cestě. Žádný strach.“

Ani Verun se k němu neotočil čelem, když ho poučoval. Hleděl do země před sebou. Taribalda to popudilo.

„Žádný strach, *pane*. Nezapomínej, kdo jsem, Verune,“ pokáral ho příkře.

„Omlouvám se, pane.“

Taribald jej objel a popojel k Elbě.

„Přemýšlím o těch upírech, pane. Nic jiného mi nedává smysl, ale přeci se

i tak musím mýlit,“ řekla, když s ní srovnal krok.

„Přemýšlel jsem nad tím samým. Z knihovny Arn Durenu jsem přivezl nějaké knihy. Až se vrátíme, měla byste je projít a pokusit se najít něco víc, co by podpořilo vaše tvrzení.“

„Co to je za knihy?“

„První je o lesních stvůrách, druhá o kletbách.“

„Ty nám v tomto případě moc nepomůžou.“

„Třetí je *Bestiář*. Ten by mohl být nápomocný.“

„Uvidíme. Ale obávám se, že je to ten stejný, jako mám ve knihovně já a ostatně jako takřka jakákoliv knihovna v království.“

„A v něm nic o upírech není?“

„Je. Dva tři odstavce. Nic, co by nám pomohlo.“

„Takže jsem se s těmi bichlemi vlácel zbytečně?“

Elba jen pokrčila rameny.

„Blíží se noc,“ poznamenala po dlouhé chvíli mlčenlivé jízdy.

„Jsme poblíž té vesnice, kde jsme včera přečkali bouři?“

„Ano. Není daleko. Myslela jsem ale, že pojedeme přímou cestou, abychom se rychleji dostali zpět do Dračího Pelechu.“

„Ne. Zamíříme tam, přečkáme noc v teple. Tím si snad příliš nezajedeme, ne?“

„Pár hodin, pane.“

„To už nic nezmění. Po dnešku všichni oceníme čtyři bezpečné stěny kolem nás namísto zrádného les.“

„To je pravda, pane,“ odtušila Elba takřka šeptem a křivě se usmála. „Ale jak bezpečně se cítili všichni ti lidé ve Větrné ve svých domovech?“

Museli se otočit a vrátit se zpět k rozcestí, kterého si předtím Taribald v mlze vůbec nevšiml. Vyšli cestou, která vedla k Dlouhým Vlascům.

Mimo les mlha lehce prořídla, ale stále bránila většímu výhledu. Sotva dohlédli na druhou stranu kamenného mostu, když jej přecházeli. Voda v řece klesla. Nevrátila se zcela do svého koryta, ale už neutápěla oba konce mostu a jejich koně tak mohli přejít suchou nohou.

Začali stoupat do kopce podél srázu, který rostl nad řekou. Mlha zůstala v nížině a brzy vystoupali nad ní.

„U *Pěti*,“ přiložila si Elba ruku k ústům.

„Doprdele.“

„Ticho,“ okřikl je tlumeně Taribald. „Připravte si meče.“

Všichni tasili. Taribald pobídl Démona do opatrného kroku. Jeho podkovy

záhy spočinuly na zčernalé zemi na kraji vesnice ve stínu stále doutnajícího ohořelého kmene stromu.

U prvního domu sesedli, koně přivázali a do vísky vešli pěšmo. Našlapovali opatrně a obezřetně.

„Včera jsme tu byli.“

„Ticho, Elbo. Buďte opatrní, můžou tu stále být.“

„Pane, to s nimi máme bojovat?“

Taribald se zamyslel. „Ne. Držte se u stěn, skrytí. Pokud si potvrdíme, že za tím jsou upíři, ihned odsud odjíždíme.“

Plížili se podél stěny jednoho z domů. Taribald nahlédl za roh. Vesnice byla malá, v jejím středu se ocitli takřka okamžitě. Náves byla jen křižovatka dvou cest.

„Vidíte něco, pane?“ zeptal se jej šepem Verun, který byl hned za ním.

„Nic, žádný pohyb. Vypadá to tu opuštěně.“

Ještě chvíli opatrně sledoval prostranství za rohem.

„Rozdělíme se. Verune, přeběhni ulici. Nahlédni do domů a mezi ně. Potichu a opatrně.“

Voják poslechl rozkaz a v podřepu přeběhl přes prostranství. Taribald cítil přes oblečení na rameni každý výstupek dřeva budovy, ke které se tiskl. Obešel roh a zkoumal domy na své straně.

S každým skřípnutím dveří, které pootevřel, mu poskočilo srdce. V žilách mu tepalo napětí, reflexy měl napnuté. Cítil na svém temeni Elbiin teplý dech. Musí snad dýchat tak nahlas?

Počet míst, kde se mohlo schovávat nebezpečí, se snižoval. Prohlédl poslední stavení na opačném kraji vesnice a otočil se na Veruna. Krčil se u stěn na protější straně ulice. Zavrtěl hlavou.

Taribald se postavil. Napětí z něj opadlo. Povolil prsty, kterými svíral jílec meče.

Přešli k sobě do středu ulice.

„Nic jsem nenašel, pane,“ potvrdil mu Verun. Stále šeptal, i když už se to nezdálo nutné.

„Dobrá. Podívejte se, jestli někdo přežil. Našli jsme to tu rychle, někdo mohl mít štěstí.“

Vzduch byl těžký kovovou vůní čerstvě prolité krve.

Těla uprostřed návsi byla pečlivě vyrovnána jedno na druhém jako v nějaké zvrácené skládačce. Stejná hromada jako ve Větrné, jen nižší. Dlouhé Vlasce nebyly tak lidnaté.

Před hromadou ležely dvě mladé oběti, chlapec a dívka. Jejich sežehnuté ruce byly propletené prsty. Spolu až do konce.

Verun přiběhl k hromadě a začal hledat přeživší. Když se ujistil, že tělo nejeví známky života, bez piety jej odstrčil stranou. Pracoval důsledně. Hrůzná mohyla se jeho přičiněním snižovala.

Pak mu pod ruku přišel pár, který je předešlého dne skryl před deštěm.

Aněžčiny rusé vlasy byly spleené blátem. Na hrudi se jí leskl krvavý náhrdelník z proříznutého hrdla. Zigmund měl obličej znetvořený hlubokou sečnou ranou, která se táhla od nosu až k rozdrcené dolní čelisti.

Verun k nim poklekl a prsty jim zavřel oči.

Pokračoval v hledání přeživších, ale nakonec zavrtěl hlavou.

Vesnice byla vyhlazena.

„My jsme tu byli,“ zašeptala Elba. „Byli jsme tu, není to ještě ani celý den. Mohli jsme na té hromadě ležet taky.“

„Ale neležíme. Zpět ke koním. Nezastavíme, dokud nedojedeme zpět do Dračího Pelechu.“

„Neměli bychom to tu lépe prošmejdit, pane?“

„Ne, Verune. Pochybuj, že tu najdeme něco nového, něco, co bychom nezjistili už ve Větrné. Teď je důležitý čas. Musíme varovat ostatní vesnice.“

~

„Můj pane. Kdybyste nás včera nevyhnal na cestu v dešti, tak bychom jistě byli po smrti.“

Mlha se v kraji stále držela. Když do ní vjeli, opět jim zúžila viditelný svět jen na pár kroků. Předtím se v ní cítil nejistě, trápilo ho nevědomí, co se v ní může skrývat. Teď ji ale Taribald vítal, on byl ten, kdo se v ní skrýval.

„Co kdyby...“

„Přestaňte s tím, Elbo. Co kdyby nikoho nezajímá.“

Elba zmlkla. V jejím obličejí bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

„Stále mi jedna věc vrtá hlavou.“

Taribald ji nepobídl, ať mu prozradí, co je to za věc. Mlčel. Sám měl hlavu plnou. Co byla celá záležitost jiného než obyčejný políček od beorna Savorra na jeho úctu a pýchu. On, Strážce Arorbonu, Rudý Štít, měl řešit nějaký obyčejný útok nestvůry. Jak naprosto nesmyslné.

A přesto tu byl a možná byl svědkem návratu po staletí ztracených a nesmírně mocných stvoření. Když se upíři rozhodli, byli schopní vymazat z map celá

království. Tak se to vyprávělo v příbězích, kterými se strašili děti.

„Všechna ta těla,“ začala Elba, „Ti lidé, co zemřeli za velmi násilných okolností. Navíc silné magické pole všude kolem. To je recept na přízraky. Větrná by jich měla být plná. Neměli jsme se tiše plížit vesnicí, měli jsme se jí probíjet.“

„Vás snad mrzí, že nám nikdo nešel po krku?“

„To samozřejmě ne. Jen to prostě neseď.“

„Takže to nakonec nejsou upíři?“ zeptal se jí podrážděně.

„Tak jsem to nemyslela. Musí to být oni. Jen prostě... jsou stále nezodpovězené otázky.“

„To už našťestí nebude na nás, abychom je zodpověděli.“

„Jenže na kom to bude? Na lovcích upírů? Žádní lovci upírů nejsou. Proč by byli, když nejsou upíři.“

„Musí existovat záznamy a chytré knihy. Takové vědomosti jsou příliš cenné, než aby nebyly uchovány.“

„To je pravda. Jenže není nikdo, kdo by jimi aktivně oplýval.“

„Tak se je někdo prostě naučí, Elbo.“

„A jak dlouho jim to bude trvat? Jak dlouho zabere, než se sem dostanou. Mezi těmi útoky byly pouhé týdny. Pokud budou následující útoky probíhat ve stejných rozestupech, tak s příchodem jara nebude na Stinných Vrších jediný živý člověk. A pak...“

„Dost! Už toho mám dost. Tohle prázdné tlachání ničemu nepomůže a nic nezmění. Pokud máte pravdu, tak čelíme hrozbě pro celé království. Důležité je ochránit to.“

„Chápu. Arorbon je důležitější než Vrchy, protože Vrchy nejsou Arorbon, i když nad nimi vlaje jeho vlajka. Proč se zajímat o drny, že? Je jedno, jestli vás přijali pod svojí střechou a sdíleli s vámi teplo svého krbu. Stále jsou to jen drni.“

„Čekáte snad, že se otočím, najdu upíří hnízdo a s taseným mečem do něj vjedu na jistou smrt?“

Elba chvíli mlčela.

„Bylo by to alespoň ušlechtilé,“ odpověděla nakonec.

„A zbytečné. Nehodlám se obětovat kvůli komukoliv. I kdyby ta oběť měla smysl. Byly časy, kdy bych to udělal pro prince. Ty časy už jsou pryč. A když ne ani kvůli králi, tak kvůli drnům už rozhodně ne. Nasrala jste mě, Elbo. Moje trpělivost se už vyčerpala. Táhněte mi z očí a vybijte si zlost na někom jiném. Zařadte se dozadu a zmizte v mlze.“

Elba se zamračila, trhnutím otočila svoji klisnu na místě a odjela na konec jejich skupinky.

Taribald rozkázal Verunovi, ať je vede. Všichni tři si mezi sebou drželi takové rozestupy, že se jeden druhému téměř ztráceli z dohledu.

Noc prožili v sedle. Chladný podzimní vzduch se jim zakusoval do unavených těl.

Zastavili se až s prvním ranním paprskem prostupujícím trhající se mlhou. Koně odmítali udělat další krok a museli je nechat odpočinout. Sami si sedli do trávy. Rosa se jim vpila do oblečení a z okolních lesů se nesl zpěv ptáků. Dopřáli si hodinu spánku, než pokračovali dále, až do Dračího Pelechu.

Kapitola XI

Renin Karek se opíral o hůl, která mu nahrazovala chybějící nohu. Prsty druhé ruky měl položené na stole.

„Musím to říct Alberdovi. Žena, bratr, celá jeho vesnice pryč.“ Zvedl ruku ze stolu a promnul si obličej. „Zničí ho to.“

„Taková zpráva by zničila každého,“ odtušila Elbera.

Veruna propustil u stájí, nechal ho, ať se jde pořádně vyspat a najíst. Za reninem šli s Elbou sami.

Potkali ho na zapraží jeho sídla. Elba mu ihned řekla, co se stalo Dlouhým Vlascům. Reninova tvář zesinala. Neřekl nic, jen jim pokynul, ať jej následují, a odvedl je do jídelní síně.

„Nejprve ale musíme mít plán. Musíme lidem říct, co se stane dál, jinak budeme muset řešit ještě paniku. Každý si bude myslet, že jeho vesnice je další.“

Posadil se na lavici. Hůl si opřel vedle sebe a začal si mnout zmrzačenou nohu.

„Musíme něco vymyslet, a to rychle. Zpráva o vašem příjezdu se rozšíří, stařešinové se sem začnou scházet každým okamžikem. Prvně mi ale řekněte, co se tam sakra stalo.“

„Bylo to hrozné,“ začala vyprávět Elba. Hlas měla přidušený, téměř šeptala. „Obě vesnice byly zcela prázdné. Všichni byli mrtví a naházení na jedné...“

„Myslíme si, že za to můžou upíři,“ skočil jí do řeči Taribald a promnul si ospalé oči.

„Cože?“ Karek pozvedl obočí. „To si ze mě děláte srandu?“

Taribald spustil ruku od své unavené tváře a provrtal Kareka upřeným pohledem.

Renin se otočil k Elbě. Ta jen tiše zakroutila hlavou.

„To je naprostý nesmysl. Je to stejně uvěřitelné, jako kdybyste mi tvrdili, že se začala líhnout dračí vejce.“

„Já vím, že to zní neuvěřitelně, ale vše tomu odpovídá.“

„Co jste tam, u *Pěti*, našli?“

„Většina lidí byla zabita sečnou zbraní a pečlivě vyrovnána na kupu uprostřed vesnice. Pouze mladí lidé byli zabiti pomocí magie. Vypadalo to, jako kdyby byli spáleni zevnitř. Elba si myslí, že z nich byla vysáta životní síla,“ shrnul Taribald.

„Všechno to odpovídá,“ doplnila ho Elba. „Jistí si být nemůžeme, ale vše ukazuje na upíry.“

„Upíři přece neexistují,“ zdráhal se stále uvěřit Karek.

„Existují, jen byli vyhlazeni. V tom je rozdíl.“

„To mám teď jít za stařešiny a říct jim, že krajem se prohánějí bytosti z pohádek, ať si na dveře pověsí stroužky česneku?“

„Nemyslím si, že by česnek byl skutečně účinný při...“

„Na tom teď sakra nezáleží, Elbo,“ okřikl ji Karek.

„Vy si taky myslíte, že to jsou upíři?“ obrátil se k Taribaldovi. Reninova tvář vypadala, jako by během posledních pár okamžiků zestárl o dekádu.

„Nemyslím. Taky mi to přijde jako blbost,“ odpověděl mu Taribald. Stál vzpřímeně a ruku měl položenou na jílci Snílka. Každý jeho sval řval únavou. „Ale věřím Elbě a sám lepší teorii nemám.“

„Co tedy navrhuje, abychom udělali?“

„Sepište dopis. Ne beornovi, ale přímo králi. Popište do detailů, co se stalo. Elba vám s tím pomůže. Je jedno, jak nesmyslně to bude znít, mé jméno dodá těm slovům váhu. Připojím i svoji pečeť vedle vaší. Zaručuji vám, že tak se u dvora vaší žádosti dostane patřičné pozornosti, ne jako když jste vyzýval beorna.“

„Doručíte ten dopis sám?“

Taribald zaváhal. „Postarám se, aby skončil v těch správných rukou. To vám můžu slíbit.“

„Ale co mezitím? Už jsme se o tom bavili. Bude trvat měsíce, než se sem pomoc dostane.“

Taribald mlčel a přemýšlel. Co zmůžou obyčejní vesničané a hrstka vojáků proti jednomu z nejstrašnějších zabijáků, jaké historie poznala?

Co zmůžou? Nic.

„Opusťte Stinné Vrchy.“

„Prosím?“

„Proti upírům nesvedete nic. Nemáte znalosti, natož zkušenosti. Nemáte výzbroj a ani lidi. Máte jen vesnice plné bezbranných, kteří budou tak akorát potravou pro upíry. Vyšlete jezdce do všech vesnic. Ať se lidé sbalí a vyrazí k Augerionově stezce nebo na sever do průsmyků. Pak jen doufejte, že Hluchý Hvozď a hory budou dostatečnou překážkou, která udrží upíry tady na Vrších. Dokud si je tu nenajdou a nevypořádají se s nimi lidé, které pošle král.“

Karek ztěžka vydechl. „Dává to smysl. Určitě to stařešinům navrhnou. Ale bojím se, že většina neposlechne. Jsou to zatvrzelí lidé. Neopustili své domovy

za války, neopustili je, když jsme přišli o úrodu těsně před zimou. Neopustí je ani teď.“

„Nikoraji. To bude znamenat jejich smrt.“

„Já vím, Elbo. Stejně jako ty víš, že to si oni nepřipustí.“

„Pokud se tu někteří rozhodnou zůstat, dohlédněte na jednu věc,“ řekl Taribald. „Ať zařídí, že všichni mladí přijdou o život jejich rukou a nestanou se zdrojem síly pro upíry.“

„Prosím? To snad nemyslíte vážně. To je zvrhlé.“

„Možná. Ale taky praktické a rozumné. Upíři pasou po mladých a jejich životní síle. S každou další obětí se stanou silnější a hůře porazitelní.“

„Vy jste se snad zbláznil. Před několika dny jsme popravili rodiče za to, že zabili vlastní dítě. To mám ostatním nařídít, aby nyní provedli to samé? To přece nikdo neudělá.“

„To už není na mně, co se stane. Vy jim nabídnete dvě možnosti. Odejít nebo zabít všechny náctileté.“

Renin se pousmál. „Chápu. Buď jim můžu dát příkaz, který nemusí uposlechnout, nebo jim můžu dát volbu, kde to, co po nich žádám, je menším zlem.“

„Je mi popravdě jedno, jak se rozhodnou. Já jen vidím rozhořívající se oheň, který může pohltit celé království, pokud s ním něco neuděláme. Nehodlám mu nechávat v cestě palivo.“

Renin Karek odvrátil hlavu a vyhlédl z okna. Přemítal nad vším, co doposud slyšel. Pak přikývl, vzal svoji hůl a s její pomocí se postavil.

„Půjdu za Alberdem. Čím dříve se to dozví, tím lépe. Pak rovnou svolám poradu. Sejdeme se tu za hodinu, ano?“

„Ne,“ odpověděl příkře Taribald. „Od chvíle, co jsem sem přijel, jsem se ještě pořádně nevyspal. Teď jsem navíc celou noc strávil v sedle. Sotva stojím na nohou. Elba je zcela schopna povědět ostatním závěry, na které jsme přišli. Upíři jsou její odhalení, ví toho o nich víc než já. A cestou viděla ty samé věci, co jsem viděl já. Mne na poradě nepotřebujete.“

„Ale vaše slovo může dodat váhu všemu, co bude řečeno. Bez něj nám nemusí uvěřit.“

„Už jsem slíbil, že dodám svým jménem váhu vašemu dopisu pro krále. Čemu budou věřit stařešinové, to už mě nezajímá, to je váš problém.“

„Ale...“

„Budu ve své *komnatě*. Vzbud'te mě jen v případě nouze. Zítra odsud odjedu a chci být před cestou odpočatý.“

Svlékl se ze zašpiněných šatů a hodil je do kouta svého malého pokoje. Kdyby bylo v místnosti ohniště, hodil by je do něj. Nikdy už je na sebe neoblékne. I kdyby se desetkrát vypraly, stále z nich bude cítit pach mrtvol. Tělo měl poseté tmavými skvrnami špíny. Na rameni a boku se mu rozlezly velké a citlivé modřiny.

Přešel ke skřínce a vyndal z ní svůj prsten. Na okamžik ho přepadl strach, že ho v ní nenajde. Krev by tekla v jeho stopách, dokud by ho nezískal zpět. Ale pod touto střechou se nekradlo. Nasadil si prsten na prst a překryl jím bledý kroužek kůže. Konečně se cítil opět celý. Prsty druhé ruky si po prstenu přejížděl.

Vyhlédl z okna. Tam, za špinavými okenními skly, za sloupy bílých kouřů z komínů, tam před ním ležely celé Stinné Vrchy.

Vlnitá země plná vrásek a zarostlá stromy. Z obou stran zaklíněná mezi dva takřka neprostupné útvary.

Nepatřící nikomu, jen svá.

Jak se tu ocitl? Rac Karahann bylo kvalitní a uznávané jméno. Lidé s takovým příjmením neměli žádný důvod být v tomto chudinském kraji.

Byl Strážce Arorbonu. Člen rytířského řádu, který z něj činil jednoho z nejvýše postavených lidí v celém království. Měl řešit problémy šlechty, generálů nebo významných a vlivných měšťanů. Ne se brodit krví lidí, z nichž se mnozí za Arorbonské ani nepovažovali.

A přesto tu byl.

Stačilo jen, aby na hradě, kam byl vyslán proti své vůli, potkal člověka, který se stejně jako on cítil opuštěný.

Oba skončili na Arn Duren nedobrovolně. Jejich osudy v té věci řídili jiní lidé. Oba byli jednoho dne zavoláni k člověku, kterému hluboce věřili, a oba byli zdrceni tím, co pro ně připravili.

Nezbývalo jim nic jiného než spolknout hořkost, a ještě navíc za novinku poděkovat.

V jejím případě to byl otec, který jí dohodl výhodné manželství. V jejích žilách kolovalo dostatek královské krve z matčiny strany, aby ji to činilo vhodnou partií pro beorna, který vládl nejmladšímu beornátu. Co na tom, že beorn sám mladý už nebyl.

Oba skončili s prstenem na ruce. S prstenem, který je zavazoval k životu, který neočekávali a který nechtěli.

Nemohl říct, že Sabrielu miluje, někoho milovat si zakázal už dávno, a věděl jistě, že ona jeho nemiluje. Arn Duren byl velký hrad. Plný lidí a přeci tak opuštěný. Byli tam jeden pro druhého, protože brzy pochopili, že samota se lépe snáší ve dvou.

Světlo nepříjemně pronikalo oknem i jeho zavřenými víčky. Z vedlejšího pokoje navíc slyšel přes tenké zdi hlasité hašteření dětských hlasů. Kolik říkal Karek, že má rodina dětí? Nedokázal to poznat, mluvily neznámou řečí a jejich hlasy splývaly v jeden.

Chtěl se zvednout a zabušit jim na dveře, ať se ztiší. Chtěl vstát a zatemnit okno. Usnul, než stihl cokoliv z toho udělat.

~

Měl sny. Divoké a násilné, plné smrti a neštěstí. Když se probudil, detaily si nepamatoval. Zůstal s ním jen nepříjemný pocit.

Ozvalo se zaťukání na dveře. Podruhé, uvědomil si.

Promnul si oči a posadil se na posteli.

„Dále,“ vyzval osobu za dveřmi.

Temnou místnost neosvětlovalo nic než slabý svit měsíce pronikající dovnitř malým špinavým oknem.

Klika na dveřích se pomalu protočila, dveře se mírně pootevřely a úspornou škvírou vstoupila do pokoje mladá dívka.

Byla oblečena v panensky bílé noční košilce, na ramenou jí splývaly dlouhé, husté a temně černé vlasy. V ruce držela svíčku, jejíž vosk jí stékal na ruce. Vypadala jako blančí, přízrak bílé paní zjevující se na hradech a zámcích.

„Co tu chceš?“

Dívka se usmála a ve tvářích se jí udělaly d'olíčky. Záře svíčky jí v obličeji malovala tajuplné výrazy.

„Vaše Veličenstvo, posílá mě stařešina...“

„Neříkej mi Vaše Veličenstvo. To je jen pro královskou rodinu. Mezi tu já nepatřím.“

Dívka znejistěla. Úsměv ji opustil, nahradila ho nervozita. „Omlouvám se, Vaš... Omlouvám se...“ zakoulela očima.

„Můj pane,“ napověděl jí Taribald.

„Omlouvám se, můj pane,“ řekla a zahanbeně sklonila zrak.

„Co tu chceš? Ještě jsi mi to neřekla.“

„Poslal mě sem stařešina Vrána.“

„To je kdo?“

„Vrána,“ zopakovala dívka bezmocně. „Stařešina naší vesnice. Baltazar Vrána.“

Ten starý seschlý dědek, kterého Taribald oslnil první den tu.

„A?“

„Můj pane?“ Dívka přešlápla z nohy na nohu. Situace se nevyvíjela tak, jak si představovala, byla ztracená.

„Stále jsi mi neřekla, proč jsi tady, jen to, kdo tě poslal.“

„Poslal mě jako poděkování a abys přišel na jinačí myšlenky.“

„Prosím?“

„Abych s tebou ulehla, můj pane,“ řekla a volnou rukou si povolila úzký pásek, který jí košilku držel u těla. Ta se rozevřela a sjela jí z ramen na pokrčené lokty. Odhalila její mladé štíhlé tělo, drobná, ale pevná ňadra a nevyholený klín.

Taribald pozvedl obočí a prohlížel si ji ve světle svíčky. Ve tváři nevypadala tak hloupě jako většina lidí, které tu potkával.

„Kolik ti je?“ zeptal se a zamračil se při tom.

„Patnáct a něco, můj pane.“

„Patnáct?“

„Ano, můj pane. Je to špatně?“

„Už jsi vůbec s někým byla?“

Dívka se sebejistě pousmála. „Už mnohokrát, můj pane. Jsem zkušená. Můj otcko říká...“

„Dost,“ zarazil ji Taribald. „Nechci slyšet podrobnosti.“

Stinné Vrchy a jejich drni, pomyslel si.

Dívka se kousla do rtu. Vosk stékal ze svíčky, kapal jí na prsty a z nich na podlahu.

Koukal na ni. Neprohlížel si ji, koukal jí přímo do očí. Ona pohledem uhýbala. Na pohled na její nahé tělo musela být zvyklá, ten jí nevadil, ale oční kontakt jí byl nepříjemný.

„Mám odejít?“ zeptala se po chvíli ticha a košilku si začala vytahovat zpět na rameno.

Je podobná Sabriele. Stejně černé vlasy, drobné tělo. Podobný obličej. Ani věkem nebyly zas tak vzdálené. Mohla to být její mladší sestra.

„Ne. Zůstaň.“

Děvče se usmálo a odložilo svíčku na skříňku. Vrhala do pokoje její stín, jemná kůže jí ve slabém světle měsíce vybledla.

Spustila ruce podél těla. Košilka se po nich ladně svezla a zůstala ležet

zapomenutá na podlaze.

Přikročila k jeho posteli a nadzvedla deku. Lehla si vedle něj a jednou rukou ho objala pod ramenem.

Přisunula se blíže a políbila jej jemně na nehybné rty.

Odtáhl se. „Počkej. Jak se jmenuješ?“

Přiložila mu prst na ústa a usmála se. Pak se její ukazováček svezl níže. Pomalu mu jím přejela přes rty a bradu, pokračovala přes hrud' a níže.

Opět ho políbila. Už se tomu nebránil.

~

Ležel na zádech. Její hlava mu spočívala na hrudi. Navzájem se objímali.

Dívka byla Sabriele tak podobná, ale přitom neporovnatelná.

Tam, kde si Sabriela brala a nevracela, tam dívka dávala plnými hrstmi. Bylo to úplně jiné, než co kdy zažil. Než co kdy zažil se Sabrielou.

Byl to úžasný zážitek, ale byl příliš nervózní, příliš unavený a hlavou se mu honilo příliš rozptylujících myšlenek, než aby si jej naplno užil.

Hladila ho jemně po hrudi, projížděla prsty v jeho ochlupení.

„Můžeme to zkusit ještě jednou, jestli chceš, pane.“

„Ne. To je dobré.“

„Ale já bych ráda. Mně se to líbilo. Jakože fakt opravdu líbilo. Dvakrát.“

„To jistě říkáš každému. Nemusíš mi planě lichotit.“

„Myslím to vážně. Máma říká, že vojáci jsou nejlepší a je to pravda.“

„Já nejsem voják.“

„Ne? Ale já myslela...“

„Byl jsem. Už nejsem.“

„Byl jsi tu za války?“

„Byl. Krátce.“

„To bys mohl být můj otec, pane.“

„Nejsem zas tak starý. Byl jsem tehdy ještě kluk, nebylo mi o mnoho víc, než je teď tobě.“

„Né, já myslím, že bys mohl být doopravdy můj otec. Máma říká, že jsem dítě války.“

Taribald se zarazil. „To bych nemohl. Já takové věci nedělal. Nebyl jsem takový.“

„To je škoda. Chtěla bych svého otcka poznat.“

„Vždyť jsi předtím svého otce zmínila.“

„To není skutečný otcko. To už jsem uměla chodit, když jsme se k němu nastěhovaly. On přišel o svou první ženu a byl sám, tak stařešina rozhodl, že mama se k němu nastěhuje, když je taky sama jen se mnou.“

Taribald se zadíval do stropu. Stinné Vrchy a jejich zvyky nikdy nepochopí.

Vypletla prsty z jeho chlupů a sjela opět pod deku.

„Ještě jednou, můj pane,“ řekla žádostivě.

Ruku její ruku pevně chytl a vytáhl zpět. „Ne. Stačilo.“

Odvalila se od něj a posadila se na posteli. Prohrábla si rozpuštěné vlasy a přehodila si je přes ramena na obnažená záda. Polovina těla se jí stříbřila měsíčním svitem.

„Jinčá teda půjdu, když dovolíš, pane. Mám to zpátky přes celý město a ta košilka moc neskrývá, tak bych nerada, aby mě celej Pelech viděl jak Hielnu.“

„Ne. Zůstaň ještě. Budeme jen tak ležet. Prosím.“

Dívka nic neřekla, ale opět mu hlavou spočinula na hrudi. Objal ji a přitiskl si ji blíže. Vlasy jí voněly hřebíčkem. Vnímal teplo jejího těla, tlukot srdce v její hrudi, tep krve v žilách.

Bylo to příjemné, uklidňující.

~

Vzbudil se v posteli sám. Podlaha u jeho postele byla zalitá světlem. Košilka už na ní neležela, stejně tak zmizela jedna z jeho kožených vest.

Vstal a promnul si prsten na ruce.

Oblékl se a pak sešel do přízemí. Jídelní síň byla prázdná. Sedl si ke stolu a chvíli čekal. Když se ale nikdo neobjevil, zvedl se a přešel k jednomu z postranních dveří.

Vedly do kuchyně. Místnost byla nevelká, oproti síni sotva čtvrtinová, ale krom vybavení kuchyně se do ní vešel i menší stůl.

Seděl u něj renin Karek a srkal polévku, ze které se ještě kouřilo. U plotny stála postarší žena s šátkem na hlavě a vařila něco ve velkém hrnci, ze kterého prskala vroucí voda a vycházela nasládlá vůně.

„Vítejte. Vyspal jste se dobře?“ zeptal se jej Karek, aniž by vzhlédl od jídla.

Taribald přikývl hlavou a sedl si naproti němu.

„Dobré ráno, renine.“

„Ráno? Lisběta už připravuje oběd,“ pousmál se Karek a hlavou kývl k ženě u plotny.

Žena Taribaldovu přítomnost ignorovala. Vůbec se neotočila, nic. I kdyby

byla hluchá, musela ho zaregistrovat. Ale přesto dál nepřítomně točila vařečkou ve svém hrnci a co se dělo za jejími zády, to ji nezajímalo.

Taribald si odkašlal. Žena stále nereagovala, pouze Karek zvedl hlavu od jídla. „Jestli chcete jíst, tak si nadejte sám, Lisběta je kuchařka, ne služka.“

Taribald už začal pěst se svým prstenem a na jazyku měl název svého řádu, ale nakonec prsty rozevřel, slova polkl a vstal od malého stolu.

„Talíře jsou ve skřínce nad dřezem. Hrnc s polévkou je na kamnech,“ ukázal do rohu místnosti, kde zlehka roztopená kamna udržovala polévku teplou. S lžící a kouřícím talířem si sedl zpět naproti Karekovi.

„Včerejší schůze se skutečně obešla i bez vás. Elba nás vším provedla. Vysvětlila bez pochybností, proč za útoky nemůže stát nic jiného než upíři.“

„A? Budete evakuovat?“

„Když jsem to zmínil, tak se samozřejmě ozvala spousta hlasů proti. Dvě vesnice pryč a stejně si někteří myslí, že jich se to netýká. Ale měl jste pravdu. Váš druhý návrh možná nebrali vážně, ale alespoň jim přiblížil závažnost situace. To je umlčelo.“

„Takže všichni souhlasili s tím, že opustí své domovy?“

„Byla to dlouhá debata, ale nakonec ano. Došli jsme k tomu, že zimu přechkáme mimo Vrchy a pak se uvidí.“

„Upozorním na to lidi na druhé straně. Najdeme nějaké ubytování. Kolik to dělá dohromady lidí?“

„Těžko říct.“

„Těžko říct? To nevíte, kolik tu žije lidí?“

„To je špatně položená otázka. Správná je, kolik stařešinů si cestou zpět do svých vesnic celý plán nerozmyslí, a nakonec neudělá nic. Nemůžu nikoho nutit opustit jejich domovy.“

„Jste jejich renin.“

„Už jsem vám říkal, že takový titul pro ně nic neznamena. Můžou respektovat moje rady, ale nebudou přijímat mé příkazy.“

„Můžete použít sílu. Stáhněte své muže z průsmyků. Opuštěnou zem není nutné chránit.“

„Muže stáhnou. Už jsem poslal jezdce s novými rozkazy. Ale při přesunech budou jen pomáhat, nebudu proti vlastním lidem používat násilí.“

„Svoje upozornění jsem myslel vážně. Zůstanou-li tu lidé, ze které upíři můžou vysát, zanikne později o to více životů.“

„Já si tyto počty uvědomuju.“ Karek se odtáhl od stolu. Lžící nechal ponořenou v misce. Položil ruce dlaněmi na stůl a opřel se o něj. „Vím, jaké

mohou být následky, ale kvůli tomu se nestanu sám monstrem.“

„Příliš mnoho hrobů bylo vyhloubeno jako následek podobných vznešených úmyslů.“

„Takovéhle chytré citáty si nechte do nějaké knihy, pane Karahanne. Já nezačnu popravovat nevinné lidi. Je mi jedno, jaké to bude mít následky. Myslím si, že...“

„Nikoraji, Nikoraji. Kareku!“ Tlumené volání se ozývalo z vedlejší místnosti.

„Tady jsem,“ zavolal renin přes dřevěné dveře do jídelní síně.

Dveře se rozrazily a do kuchyně se vřítíl mladík. Přidržel se kliky dveří. „Nikoraji,“ stihl promluvit, než mu došel dech.

„Stimíre, co se děje?“

„Někdo,“ zhluboka se nadechl, „někdo se sem blíží. Vojsko. Je zase válka.“

Karek a Taribald se na sebe podívali.

„Odkud je nejlepší výhled?“

„Přímo odsud. Dá se vylézt na střechu, tam, kde vlaje vlajka.“

„Jdeme.“

Taribald se prudce zvedl od nedojedeného jídla. Reninovi chvíli zabralo, než se napřímil s holí a jedinou nohou, ale jakmile vstal, pohyboval se stejně hbitě jako Taribald.

Vyběhli schody do patra. Karek otevřel nenápadné dveře v rohu chodby. Skrývalo se za nimi další schodiště. Úzké a nezdobené, pokryté pavučinami a silnou, náhle zvířenou vrstvou prachu. Na stěně byla malá skříňka, kterou Karek otevřel a vyndal z ní dalekohled.

Podal jej Taribaldovi. Sám měl ruce plné. Jednou se opíral o hůl, druhou se přidržoval zábradlí.

Vyšli po schodišti a prolezli padacím poklopem.

Ocitli se na úzké hlásce na střeše budovy. Objal je silný a chladný vítr. Taribald si zkřížil ruce na prsou přes své tenké oblečení. Silné poryvy hlasitě třásly s arorbonskou vlajkou.

Rozhlíželi se po krajině.

Karek jako první ukázal prstem do dáli. Taribald rozložil dalekohled a přiložil si jej k oku.

Od jihu se po cestě vinul zelený had. Desítky, stovky mužů pochodovaly ve dvojstupu. Taribald na jednom praporu rozeznal růži s černým květem, rudým stonkem a trny. Vedle ní plál svými hořícími křídly fénix v letu. „To jsou Arorbonští. Brigáda Fénixů. Vy jste poslal více poslů?“

„Ne, jen Serna. Kde asi je?“ zeptal se šepem do větru. „Mohl je poslat beorn?“

Myslím poté, co jste odjel.“

„Tohle jsou královská vojska, nemají na hrudi svíčku. Ti se beornovi nezodpovídají.“

„Já vím, ale mohl zařídit jejich vyslání.“

„Že by Savorro udělal něco *správného* ? O tom pochybuji.“

„Takže sám král? Jak by se on mohl o vraždách dozvědět, když ne od beorna?“

„Nevím. A nemá cenu se dohadovat. Zeptáme se přímo jich.“

Taribald se pořádně oblékl a vzal si štít a meč.

Spolu s reninem vyrazil do stájí. Držet s Taribaldem krok začalo dělat Karekovi potíže, ale nebrzdil je. Kdyby ano, Taribald by na něj nečekal.

Vyjeli ze základny a projeli městem, které vyrostlo kolem ní. Na jeho okraji se už shromáždili obyvatelé a s obavami shlíželi z kopce dolů na blížící se ozbrojený oddíl.

Vojsko se mezitím přiblížilo až ke stromu na rozcestí. Taribald i na dálku viděl, jak se pod sluncem se lesknoucí přilbice otáčejí k popravené dvojici připoutané řetězy ke stromu, ale žádný z vojáků k Dračímu Pelechu nezatočil. Pokračovali dál kolem kopce, na kterém základna stála.

Většina vojáků byli pěšáci. Několik důstojníků je doprovázelo na koních a objížděli jejich dvojstup.

Nad hlavami jim vlál fénix a růže.

Taribaldův a Karekův příjezd vojáci vesměs ignorovali. Jejich strhané a unavené obličeje se za nimi sotva otočily.

Vojáci vypadali zkušeně. Veteráni, pro které nosit meč byl způsob života. Mladých tváří, značící čerstvé absolventy tréninku nebo snad dokonce brance, bylo mezi nimi poskrovnu.

Dohromady jich bylo kolem dvou stovek. Více hlav by nemohlo bezpečně projít Hluchým Hvozdem.

Jednomu z vojáků v koňském sedle se nad přilbicí třásl rudý chochol. Jeho helma se třpytila zlatem. Taribald a Karek se vydali k němu. Zpomalil svého koně, když se k němu blížili neznámí muži a srovnali s ním krok, ale nezastavil.

„Generále. Můžete mi vysvětlit, co tady děláte?“ spustil ihned renin. Když přišel o nohu, přišel i o povinnost projevovat vyšším šaržím úctu.

„To je tajné. Kdo to chce vědět?“ pronesl generál hlubokým, odměřeným, ale zaskočeným hlasem. Nebyl zvyklý, aby s ním lidé jednali takto přímo.

„Jsem Nikorai Karek. Renin tohoto kraje.“

„Já jsem generál Vaterid. Branahan Vaterid. A naše poslání stále není pro vaše

uši.“

„Myslím, že v tom se mýlíte, generále,“ řekl Taribald a sesunul si štít ze zad.

„Rudý Štít? Tady? Není možno.“

„Moje jméno je Taribald Rac Karahann. Strážce Arorbonu. Můžu vám ukázat i svůj prsten, pokud mne i nadále hodláte urážet svojí nedůvěrou.“

„To nebude nutné, můj pane,“ zjemnil svůj tón generál. „Jsem jen překvapen, že vidím někoho, jako jste vy v takovéto díře. Bez urážky,“ pronesl k reninovi.

Karek se zamračil a poposedl si v sedle.

„Já můžu říct to samé o vás,“ odušil Taribald. „Království nepovažovalo za nutné udržovat vojenskou přítomnost v tomto kraji jak dlouho? Deset let? Víc?“

„To netuším, pane. Fénix nikdy tímto krajem nelétal a předešlé rozmístění ostatních brigád mi není známo do takových podrobností.“

„Stále jste neodpověděl na naši původní otázku.“

„To proto, že vzešla z nesprávných úst, můj pane.“

„Vážně? Všichni sloužíme stejnému králi, je nutné hrát tyhle hry?“ zeptal se Karek.

„Moje rozkazy jsou tajné. Nemůžu je sdílet jen tak s někým.“

„Já nejsem jen tak někdo, generále,“ upozornil ho Taribald. „Mně je říct musíte.“

Generál z něj spustil pohled a zahleděl se před sebe na špičky Berenických hor.

„Vám je sdělím,“ řekl nakonec po krátkém přemýšlení. „Ale pouze vám, můj pane.“

Taribald pokynul hlavou ke Karekovi. „Reninovi můžete věřit. Co se dozvím, to s ním poté stejně proberu.“

„To už bude na vašem uvážení. Já ale trvám na tom, aby naše konverzace probíhala nadále beze svědků.“

Taribald přikývl a sjel s Démonem z proslápnuté cesty do vysoké trávy vedle ní. Generál jej následoval. Karek zůstal na místě a had vojáků se mu sunul za zády.

Taribald a generál zastavili ve stínu seschlého osamocенého stromu na louce kus od cesty.

„Tak? Proč jste přijeli na Stinné Vrchy?“

„Nepřijeli, můj pane. Pouze projíždíme.“

„Do Teirvinu? Proč? Chystáte se jej napadnout?“

„Ne, právě naopak. Máme rozkaz jej ochránit před Kalimarskými vojsky.“

„Jak toho hodláte dosáhnout? Je vás jen dvě stě.“

„Dvě stovky nyní. My jsme pouze první. Na druhé straně Hvozdu čekají další dva tisíce vojáků. Mé rozkazy jsou co nejrychleji se přesunout skrze Berenické pohoří a pokračovat vstříc Teirvinským městům a hradům, které jsou příliš blízko fronty. Ty pak máme za úkol chránit před Kalimarrem.“

„Mám to chápat tak, že Arorbon a Kalimarr jsou ve válce?“

„Tak snadné to není, můj pane. Naším úkolem je dorazit do měst, hradů a dalších strategických míst a vztyčit nad nimi vlajku Arorbonu. Teprve pak vyčkat, jak zareaguje Kalimarr.“

„Panuje přesvědčení, že válku se silnějším soupeřem riskovat nebudou. Pokud se i přesto rozhodnou zaútočit, tak máme držet pozice, dokud nedorazí zbytek naší armády. Osmnáct brigád postupuje východně kolem Berenického pohoří, dalších pět pak na západě po moři. Jim ale bude trvat měsíce, než se dostanou tam, kam my můžeme dorazit během dvou tří týdnů. Brzy bude zima. Musíme postupovat rychle, než průsmyky zapadnou sněhem a mi tu zůstaneme odříznutí.“

„V podstatě říkáte, že se Arorbon chystá anektovat Teirvin! Copak si to Teirvinští nechají líbit?“

„Můj pane. Teirvin už není. Polovina království už byla dobyta Kalimarrem. Druhá se ocitla bez vládce. Král Aurelion zemřel. Teirvinští to drželi v tajnosti. Naši špehové se to dozvěděli teprve před pár dny.“

„To jste tak rychle vyrazili na pochod?“

„Ne. Novinky nás zastihly cestou. Původní plán byl prostě posílit obranu pod Teirvinskou vlajkou. Lady Valeia přemluvila krále Dalivera, aby vypomohl Teirvinu. Jsme přeci jen spojenci a Lady Valeia je rodem z Teirvinské královské rodiny.“

„Moc dobře vím, kdo je Lady Valeia,“ skočil generálovi do řeči, když mu vysvětloval původ Arorbonské královny.

„Se smrtí jejího bratra se ale tohle změnilo. Když bude Kalimarr rozumný a nebude příliš chtivý, válka skončí bez dalšího krveprolití. Co bude dál s Teirvinem, to se rozhodne potom.“

„Neměl snad Aurelion syny? Copak nevznesli nárok na trůn?“

„Měl. Dva. Ale jejich osud je neznámý. Oba byli s vojsky na frontě. Mohli padnout nebo skončit v zajetí. Tak jako tak, prozatím jsou mimo scénu.“

„I přes tohle všechno myslíte, že vás místní nechají jen tak napochodovat do jejich měst?“

„Co jiného jim zbývá. Jejich armáda byla na začátku války překvapena a neustále na ústupu. Nyní může pochod Kalimarru jen zpomalit, ne zastavit.“

Kalimarr bude postupovat a při tom plenit a drancovat. My dorazíme jako ochránci a osvoboditelé. Budeme vítáni.“

Taribald se odmlčel. Zpracovával vše, co se právě dozvěděl.

Kdyby se Teirvin rozpadl a polovina připadla Arorbonu, tak bude potřeba ustanovit spousta nových beornátů.

Mohl by odjet ze Severních Polí, nechat Arn Duren jen ve své minulosti. A rovnou při té příležitosti zvětšit vzdálenost mezi sebou a Arndar Aror. Nikdy nebude dost kilometrů mezi ním a královským palácem.

„Můj pane. Musím ti připomenout, že vše, co jsem ti řekl, je tajné. Nemůžu ti zabránit, abys to šířil dál, ale musím zdůraznit, že pokud se tyto informace dostanou ke špatným uším, mohou zbytečně prodloužit celý konflikt.“

„Nemusíte se bát, generále. Nevidím důvod, proč se dále dělit o cokoli z toho, co jste mi řekl. S mojí přítomností zde to nijak nesouvisí.“

„Můžu se zeptat, proč tu jste? Potkat Rudý Štít není něco, co jsem od dnešního dne očekával.“

„Beorn Savorro mě sem vyslal vyšetřit vyvraždění jedné z vesnic. Během vyšetřování jsme narazili na další vyvražděnou.“

„To je vskutku politováníhodná série událostí. Podařilo se vám přijít na to, kdo za tím stojí?“

„Upíři.“

Generálova vrásčitá tvář se usmála. Když ale viděl, že Taribaldova zůstala beze změny, rychle svůj úsměv potlačil.

„Upíři? Ale...“

„Ti vymřeli. Já vím. Nejste první, kdo se nad tím pozastavil.“

„Co budete dělat?“

„Já? Nic. Moje práce zde je u konce. Vyzveme krále, aby sem vyslal nějaké specialisty nebo armádu. Pokud mu nějaká zbyla.“

Dvojstup vojáků se jim během rozhovoru vzdálil.

„Svoje muže vám propůjčit nemůžu,“ řekl generál, ještě, než ho o to Taribald mohl požádat.

„Musel byste, kdybych chtěl.“

„Můj pane. To byste mě postavil do složité situace. Uznávám váš nárok, ale přesto bych se mu musel vzepřít. Mé rozkazy pocházejí přímo od krále. Jeho slovo je mocnější než vaše.“

Taribald jen přikývl. Hádat se o tom nehodlal. Už mu na tom snad ani nezáleželo. Otočil se a vrátil se k Démonovi.

„Hodně štěstí v Teirvinu, generále,“ řekl, zatímco vsunul nohu do třmenu

a vyhoupl se do koňského sedla. „A pokud vám můžu radit, dokud jste na Vrších, znásobte přes noc hlídky.“

Vydal se zpět za Karekem, který stále postával na tom samém místě, zatímco generál dojel své muže.

„Tak? Co jste se dozvěděl?“ vyptával se renin.

„Nic, co by vás mělo zajímat, Kareku.“

„Nic, co by mě mělo zajímat? Když mi pochodují pod městem cizí vojska, tak si myslím, že to je něco, co by mě mělo zajímat.“

„Kareku, už jste tady příliš mnoho let. To nejsou cizí vojska, to jsou vojska Arorbonu. Mají na hrudi stejnou růži, jakou jste měl vy, když jste sem přišel, a jaká vám nyní vlaje nad sídlem.“

„Má růže byla celá černá,“ odsekl Karek, jako by se tím snad cokoliv změnilo.

„Ta vojska pochodují do Teirvinu. Proč, to vás nemusí zajímat. Ale budou přicházet ještě několik dnů.“

„Hluchým Hvozdem?“

„Kudy jinudy?“

„To ale nebudeme moci tamtudy provést lidi. Augerionův hrad bude obsazený.“

„To je pravda. Koho můžete, toho pošlete skrze průsmyky do Teirvinu. Alespoň než se uvolní cesta na druhou stranu. Zbytek shromáždíte u Hvozdu. Až projdou vojáci, začněte je posílat skrz.“

„Ti vojáci by nám mohli pomoci. Oba přece víme, že doufat v opravdové lovce upírů je nesmysl.“

„Mohli, ale nepomohou. Mají své rozkazy.“

„Vy byste ale ty rozkazy mohl změnit.“

„To neudělám. Ti vojáci tu jsou kvůli něčemu většímu, než jsou Stinné Vrchy.“

„Vím, co se děje v Teirvinu, a sám jsem vyslechl dost příkazů, abych si mohl domyslet, o co jde. Oba ale známe historky a strašidelné příběhy, které nám vyprávěly naše báby. Když se upírům zachce, můžou v Arorbonu způsobit obrovské problémy. Armáda by měla především chránit své území, ne dobývat cizí.“

„Kareku. Nic se nemění. Stále platí, že zařídím, aby se váš dopis dostal králi. Evakuace se opozdí. Vše ostatní ale proběhne stejně, jako jsme se domlouvali včera.“

„Proč čekat tak na reakci krále, když řešení nám tu pochoduje přímo pod okny?“

„Co jim mám asi přikázat? Jděte a pobijte upíry? Nevíme ani, kde se skrývají.“

„Když jste se tady objevil první den, tak jste slíbil, že ty vraždy vyřešíte.“

„A to taky udělám. Jen se na tom nebudu aktivně podílet, protože odjízďím.“

Karek se naštvaně zamračil a nadechl se k odpovědi, ale Taribald pobídl svého koně a vyjel vstříc Dračímu Pelechu. Démon se reninovi rychle vzdálil.

~

Taribald se vrátil na pokoj a začal balit. Sebral vak se svými věcmi. Nemělo cenu vše vézt zpět na Arn Duren. Vytáhl z něj knihy a jednu po druhé odhodil na postel. V ruce mu zůstal *Bestiář*. Rozevřel knihu a na konci našel rejstřík. Dohledal správné číslo stránky a pak si nechal nažloutlé listy propadnout pod prsty, dokud ji nenalistoval. Z *Bestiáře* se vyvalila zatuchlá vůně.

Knihy sázela na kvantitu, ne na kvalitu. Mnohé nestvůry byly popsány jen jedním odstavcem. U některých postačila krom jména jen dvě tři slova. *Straší v lesích. Obývá řeky*. Nic víc.

Upíři byli popsáni pečlivěji.

Upíři,

někdy též zvaní jako vampýři, byli jednou z nemnoha myslících ras obývajících náš svět. Některé prameny dokonce uvádějí, že upíři byli rasou nejstarší, jejíž vznik výrazně předcházela éru lidí.

Upír, podobně jako vlkodlak, je ve svém neproměněném stavu nerozeznatelný od člověka. Sdílí s ním veškeré charakteristiky od pohlaví, přes různorodost vzhledů a tělesných proporcí. Legendy se dokonce zmiňují o dětech počatých mezi upírem a člověkem. Není pravda, že upíři jsou alergičtí na světlo, pouze vyhledávají chladnější (tzn. méně slunečné) prostředí, protože jsou náchylní na přehřátí organismu. Výbornou ochranu před upíry tak představuje oheň, čím teplejší, tím lepší.

Upíři můžou, na rozdíl od vlkodlaků, do svého zvířecího stavu vstoupit dle vlastní vůle. V tomto stavu se vyznačují šedou pokožkou a protáhlým, takřka psím obličejem se silnými ústy, která trhnutím dokáží oddělit končetiny od těla. Jejich hlavní zbraní je nicméně série dlouhých drápů, po třech na každé ruce, které, ač organického původu, dokáží tnout i tou nejsilnější slitinou.

Upír ve zvířecím stavu je považován za neporazitelného. Žádný z pramenů se nezmiňuje o upírovi, který by byl v tomto stavu byt' jen zraněn, bez ohledu na to, kolika protivníkům čelil. Jsou známy případy, kdy byl jediný exemplář schopný

vyvraždit celé město.

Upíři byli vyhlazeni před stovkami let spojeným úsilím všech lidských království po letech výrazného útlumu v počtu jejich jedinců. Zdroj tohoto útlumu nebyl nikdy spolehlivě vysvětlen.

Taribald si lehl na tvrdou matraci a odvrátil zrak od knihy. Zíral na strop, kde v rohu pavouk spřádal svoji síť.

Co se honilo hlavou takovému upírovi?

Spí stovky let a pak se probudí ve světě, který mu musí být cizí, kde mapa kontinentu je pod nadvládou království, která za jeho dob ještě neexistovala.

Nebo snad celou dobu zpoza prastromů pozoruje lidstvo a všechny jeho příběhy a čeká, až přijde ta správná chvíle?

Jen aby se vynořil na Stinných Vrších a vyhladil jednu z mnoha nepodstatných vesnic?

Jak bylo to rčení? *Nesmrtelné bytosti čas nevysvětlíš* ? Proč by on měl chápat jejich vnímání času. Proč by měl chápat jejich vnímání světa. Pro upíra mohl být rozdíl mezi vesnicí tady, uprostřed ničeho, a nějakým větším městem úplně stejný jako pro Taribalda rozdíl mezi talířem s kuřecím stehnem a talířem s kuřetem celým.

Teirvin přestal existovat, upíři opět kráčí po zemi. Co více se musí stát, aby se začala líhnout dračí vejce?

Dveře se rozrazily. Taribald sebou trhl a kniha se z jeho hrudi svezla na zem. Do místnosti vešel Verun.

„Co se děje?“

Bestiář ležel s pomačkanými stránkami na zemi.

„Můj pane, omlouvám se,“ sklonil vojín zrak. „Další útok,“ dodal stroze.

Taribald si promnul obličej a zvedl se z postele. „Kde?“

„V Zábřeží.“

Taribald stejně nevěděl, kde to je. To jméno mu nic neříkalo.

„Kdy se to stalo?“ zeptal se, zatímco scházeli schody.

„Pravděpodobně ještě před Dlouhejmá Vlascema. Jen jsme o něm nevěděli. Samuel to objevil při své pravidelné objíždce.“

V jídelní síni byl pouze renin Karek a Samuel Rac Kavern.

„Jsem rád, že jste stále s námi,“ řekl renin, ale jeho tvář prozrazovala pravý opak.

„Začeti jsem se,“ odvětil Taribald příkře.

„Samuel našel další vyvražděnou vesnici,“ řekl Karek a ukázal na hoča v uniformě, který tiše seděl na opačné straně stolu.

„Vím, Verun mi to řekl. Co se tam přesně stalo?“

„To samé, co ve Větrné a na Dlouhých Vlascích.“

„Tak proč mě kvůli tomu rušíte? Prostě pokračujte s evakuací. Tohle nic nemění.“

„Ale mění,“ posunul Karek po stole mapu. Do skutečné kartografické práce měla daleko. Byla nakreslená nezkušenou rukou, polohy jednotlivých značek byly jen přibližné, řeky a cesty se od sebe nedaly odlišit a oboje byly zakresleny tak, jak brk sklouzl po papíře, ne na základě toho, kudy skutečně vedly. I přes značnou jednoduchost ale mapa poskytovala dobrý náhled na Stinné Vrchy a jejich osídlení.

Většina vesnic byla umístěna na západní polovině vrchů, kde lesy buď vůbec nebyly, nebo byly malé a řídké. Na severu se podél hor táhl pás hornických osad. Několik vesnic bylo zakreslených v hloubi lesů na východě.

„Tohle jsou Dlouhé Vlasce,“ poklepal na jednu značku a pak přejel prstem jihovýchodně. „Větrná.“

Zvedl prst a poklepal na třetí vesnici. Byla na kraji velkého jezera, severovýchodně od obou předchozích. „Zábřeží.“

Taribald se na mapu podíval a po chvíli poklepal na místo mezi třemi vyvražděnými vesnicemi.

„Harpyjina Pomsta,“ potvrdil Karek. „Je přesně mezi všemi třemi vesnicemi. Ne více než půl dne jízdy od kterékoliv z nich.“

„Co se s ní stalo poté, co ji vojáci opustili?“

„Zůstala prázdná. Lidé se jí vyhýbají, říkají, že je prokletá. Armáda ji opustila hned s koncem války, všechny jednotky, které tu zůstaly déle, byly buď tady, anebo ve Lvím Řevu. Začala tam růst vesnice, podobně jako tady v Pelechu, ale záhy v ní propukla epidemie bílé horečky a nechala ji bez života. Od té doby, co jsme pohřbili mrtvé, tam za všechna ta léta mnoho lidí nevstoupilo. Bylo by to skvělé místo pro hnízdo upírů.“

„A co čekáte ode mne? Stále nemáme muže, abychom s nimi něco podnikli.“

„Ale máme. Dvě stovky nám tu před chvílí promaširovaly pod okny. Další dvě stovky jistě budou maširovat i zítra. Vyjeďte jim naproti a vezměte je do Harpyjiny Pomsty. Váš prsten vás k tomu opravňuje.“

„I kdyby, jsou to stále obyčejní vojáci, ne lovci upírů.“

„Nic lepšího, než obyčejné vojáky stejně čekat nemůžeme. Když si s nimi neporadí oni, tak nikdo v království. Dvě stovky vojáků Teirvin nedobudou. Na

to jsou potřeba desítky tisíc mečů, které se musí někde přeskupit. Než všichni projdou Hvozdem, tihle už budou na svém místě.“

„Nebo budou všichni mrtví.“

„O důvod víc, proč zaútočit dřív než později. Čas není na naší straně. Jestli budou upíři pokračovat ve vyvražďování vesnic a vysávání životní síly, kdoví, jak silní budou za týden nebo za měsíc. Teď může být poslední příležitost, kdy dvě stovky mečů budou stačit.“

„Tohle je záležitost, kterou musí rozhodnout král, ne my.“

„Nechat rozhodnutí na králi a ztratit tak *měsíce* ? Teď máme příležitost a máme vojáky. A tušíme, kde se upíři nachází.“

„Pouze tušíme, kde se nachází. Nevíme to jistě.“

Karek uhodil pěstí do stolu. „Zatraceně, co můžeme ztratit? Přinejhorším je o necelý den zdržíte. Je klidně i možné, že stejně míří do Koboldího průsmyku. Pak by to měli doslova cestou.“

„To je stále moc dohadů.“

„Rac Karahanne, já vás nežádám. Já vám rozkazuji. Vydejte se na cestu k Hvozdu a až se z něj vynoří vojáci, jedte s nimi do Harpyjiny Pomsty.“

„Kareku,“ zaskřípal Taribald zuby. „Vy mi nemáte co rozkazovat. Já jsem Strážce...“

„Strážce Arorbonu. Já vím.“ Karek se postavil. Opřel se pěstmi o stůl a zvýšil hlas. „Pokud si dobře pamatuji, jste ten samý Strážce Arorbonu, který se v této místnosti před několika dny odvolával na přísahu, kterou reprezentuje jeho prsten. Nezapomínejte, že já vás tu nechtěl, vy jste přesvědčoval mne, že jste schopný vraždy objasnit a pomstít. To první se vám povedlo, k tomu druhému máte jedinečnou příležitost. Splňte svůj slib a dodržte svoji přísahu. Stražte Arorbon.“

Vojíni oba muže tiše pozorovali. Oba zhluboka oddechovali a táli do sebe upřenými pohledy.

„To, co navrhuje, by někteří mohli vykládat jako velezradu. Ale nemusíme vůbec chodit tak daleko. Už jen za ten tón, s jakým se mnou mluvíte, bych vás mohl na místě klidně popravit. Právo na to mám.“

„Já vím,“ odsekl skrze přivřené zuby příkře renin Karek.

Taribald zaťal ruce v pěst a otočil se na patě. Třískl dveřmi, když opouštěl místnost.

Kapitola XII

Rozčileně převrhl skříňku. Umyvadlo se roztočilo na podlaze, zatímco se voda roztekla po dřevěných prknech, ztrácela se v netěsných škvírách a začala se vsakovat do stránek Bestiáře.

Sedl si na tvrdou postel. Zíral kolem sebe po odporném špinavém pokoji, s dřevěnými stěnami plnými třísek. Po nevkusném obrázku lodě v náručí monstra, po upatlaném okně. Po rozlité vodě, která se pomalu sunula k poházenému oblečení.

Vstal a sebral to, které tu nehodlal nechat, a nastrkal jej do brašny. K boku si připevnil Snílka, na záda připnul štít. Opustil místnost, aniž by se ohlédl, a dveře nechal otevřené.

Renin stál ve dveřích do jídelní síně, zády opřený o zárubeň, a jednou rukou se podpíral o svou hůl. Do místnosti vcházeli stařešinové, kteří se záhy měli dozvědět další tragickou zprávu.

Jejich pohledy se střetly, ale žádná slova si nevyměnili.

Byl chladný sychravý den a obloha se opět skryla za hustými mraky. Mrzuté přítmí slibovalo další vydatnou bouři.

U stájí na něj tentokrát čekala Elba.

„Co chcete?“ zeptal se jí příkře.

Dívka k němu přišla blíže. Byla oblečena v dlouhém, temně modrém kabátci, připravena na jízdu.

Natáhla k němu ruku, ve které držela dopis.

„Verun pro mne přiběhl. Řekl mi, že vyrážíte zpět. Tohle je dopis pro krále. Nikorai mě požádal, abych od vás získala otisk vašeho prstenu a doprovázela ten dopis až ke dvoru.“

„A tím pádem doprovodila i mne k Hvozdu. A cestou mne přemluvila, abych splnil reninovu žádost a převelel vojáky, že?“

„Ano. Ale snažit se o to nehodlám. Jak pokračovat jste se jistě už rozhodl. Nemyslím si, že cokoliv, co bych řekla, by na tom něco změnilo.“

Vzal jí dopis z ruky. Poskládaný žlutý papír byl opatřen pečeti vtisknutou do rudého vosku nakapaného na kraji listu, aby zbylo dost místa i pro jeho pečeť. Schoval si jej do náprsní kapsy.

Vešel do stáje pro koně. Verun Démona držel za otěže.

Tiše Taribaldovi přikývl a nabídl mu uzdu. Chlapec byl ve tváři rudý, musel

běžet přes celé město, aby Elbu varoval, že se Taribald chystá odjet.

Taribald uzdu přijal a vyhoupl se do sedla.

„Dobrá. Vyrázme tedy.“

~

Všichni tři vyjeli z Dračího Pelechu, tentokrát se ale pod kopcem vydali k jihu. Cesta, po které Taribald před několika dny poprvé přijížděl a která byla tehdy sotva znatelná, nyní prokoukla. Dvě stě párů těžkých bot ji důkladně prošláplo, vytrhlo nebo zadupalo jakoukoliv travinu, kterou zarůstala, a zanechalo za sebou dlouhou hnědou čáru obnažené zeminy.

Projeli dvěma malými vesnicemi. První byla na úpatí kopce, druhá měla ve svém středu, jak si nyní Taribald uvědomil, lebku strašichrta.

Z šedého nebe se spustil déšť. Byl mírný, ale stačil na to, aby všechny obyvatele obou vísek zahnal pod střechy. Zvědavé pohledy je tak mohly pozorovat pouze skrze okenní tabulky nebo pootevřené dveře.

Nic je na cestě nezdržovalo, déšť je naopak popohnal, a tak na okraj Hluchého Hvozdu dojeli v dobrém čase, ještě, než se šero změnilo ve tmou.

Rozbili tábor na okraji stínů prastromů Hluchého Hvozdu, v tom samém místě, kde Taribald strávil první noc na Stinných Vrších.

Verun rozložil svoji plachtu. Elba se snažila vykřesat oheň, ale v dešti byly všechny její pokusy marné a zakrátko jich proto zanechala. Taribald se posadil k nim pod ochranu plachty.

„Verune?“ oslovil vojína, zatímco kapky neúnavně bubnovaly do látky nad jejich hlavami. „Máš housle? Zahraj něco. Zabij nám trochu času.“

Verun přikývl a vydal se pro nástroj ke svému koni.

„Vzhledem k tomu, co se teďka děje, napadla mě Panna a Upír,“ řekl, když se opět vrátil pod improvizovaný přístřešek.

„Ne. O upírech nikdo z nás teď jistě přemýšlet nechce.“

„Verune, znáš Králův Maškarní Bál?“ zeptala se Elba. „Ta je má oblíbená.“

Verun přikývl a rozezněl struny. Hudba byla jednoduchá, pár vzletných, stále se opakujících tónů. Když začal hrát, přidala se k němu i obloha s prvními blesky a hromy.

*A tak král
uspořádal bál,
maškarní bál,*

*když měl král
svůj maškarní bál
a celou noc tancoval.*

*A u vchodu stál,
krasavec stál,
a královny srdce vzal,
když měl král
svůj maškarní bál
a celou noc tancoval.*

*A její ruku vzal,
a celou noc tancoval
a celou noc žertoval
když měl král
svůj maškarní bál
a celou noc tancoval.*

*A pak jí masku sňal,
celou tvář zulíbal
a vlasy rozcuchal
a postel s ní rozhýbal,
když měl král
svůj maškarní bál
a celou noc tancoval.*

*A ráno jej král
svým mečem sťal,
ale než to udělal,
krasavec zazpíval,
když měl král
svůj maškarní bál
a celou noc tancoval
tak já, já byl král.*

„Ještě jednou,“ vyzvala jej Elba, která se po celou písničku vlnila v rytmu v ramenou.

„Ještě jednou,“ potvrdil Taribald, protože cítil, že vojín čeká na jeho povolení.

Verun opět vjel smyčcem na struny. Prvních pár not odehrál naprázdno, bez hlasu, a pak se nadechl. Mezi kapkami se rozlinul hlas hladký jako oblázek na dně říčky a líbezný tak, že prohřál chladné počasí. Ale nebyl to Verunův hlas.

Na okraji blízkého remízku se mezi potměšilými a deštěm zmáčenými stromy bosa procházela mladá dívka v šatech barvy čerstvého sněhu s dlouhými rozpuštěnými vlasy ze zlata a slámy.

Zpívala dál i přesto, že Verunův nástroj umlkl.

*A tak král
uspořádal bál,
maškarní bál...*

Trojice pod plachtou překvapeně zírala na to éterické stvoření mizející ve stínu stromů a opět se zpoza nich vynořující.

„To musí být bludnička,“ řekla Elba.

„Mám jít a zabít ji, pane?“ zeptal se Verun.

„Ne, nech ji být.“

„Ale pane, to je moje práce.“

„Nikomu neubližuje. Verune, jsi dobrý houslista, ale špatný zpěvák. Ona má hezčí hlas. Nech ji, ať nám zpívá.“

Verun se ohlédl na Elbu ale pak si přiložil housle zpět pod bradu a dívku-přelud doprovodil.

Píseň skončila a hlas se na okamžik odmlčel, ale pak začal zpívat opět tu samou skladbu, jejíž slova se tak po lučinách roznesla už potřetí. Elba se uvolnila a opět se začala pohupovat do rytmu své oblíbené skladby.

Uprostřed předposlední sloky stvoření ale zůstalo skryté za stromem, jeho hlas utichl a znovu už se neozval. Bludnička svůj lov vzdala a ztratila se jim z dohledu.

Vítr bouchal do plachty. V trávě pod nimi se tvořily loužičky, které už nasáklá půda nedokázala pozřít.

„Elbo? Co víte o Harpyjině Pomstě?“

„O Harpyjině Pomstě? Moc toho není. Poslední jednotky ji opustily těsně před koncem války.“

A já byl mezi nimi , pomyslel si Taribald.

„Další je už nenahradily a začali se tam stahovat lidé, aby si postavili nové domovy. Říká se ale, že kdo tam bydlel, toho potkalo neštěstí. *Stín* rozdával smůlu plnými hrstmi. Miminka často umírala ještě v kolébce nebo jejich matky nepřežily porod. Tragické nehody a podobné věci. Nakonec to vše skončilo bílou horečkou, která nenechala nikoho naživu. Karek musel vyjet s vojáky, to bylo ještě, když jich na Stinných Vrších byly stovky. Pobili přízraky, kteří se tam začaly zjevovat. Až potom mohli v klidu pohřbít mrtvé.“

Oblohu proťal blesk a ozářil neprostupnou stěnu prastromů. Hrom si dal načas.

„Říká se, že to místo je prokleté. Jedni říkají, že kletbu tam zanechali vojáci, další, že ji některý z osadníků přinesl s sebou.“

„Od té doby tam nikdo nebyl?“

„Ne. Tedy, občas tam lovci vystopují vysokou a mezi mladými v okolí je taková sázka, nebo spíš výzva. Musí prokázat odvahu tím, že projedou skrze základnu. Ti odvážnější to zvládnou po vlastních, ti ostatní si na to vezmou koně. Harpyjina Pomsta je neobydlená, ale kdy to naposledy někdo ověřil, to netuším.“

V tichém očekávání pozorovali temné obrysy až k bouřkovým mrakům se drápajících prastromů Hluchého Hvozdu. Taribaldovi připadalo jako věčnost, než se mezi stromy začaly objevovat žlutočervené tečky.

„Jedeme,“ rozkázal Taribald, když je uviděl.

Během chvíle se přiblížili Hvozdu natolik, že se žluté tečky změnilly v jednotlivé louče a lucerny v rukou vojáků, kteří z pralesa vycházeli ve spořádaných dvojstupech.

Před Hvozdem se však začal tvořit kolem Augerionovy sochy půlkruh těl, na kterých bylo vidět, že mají za sebou nepříjemný zážitek.

Taribald a jeho společníci přijeli blíže.

Vojáci, snad z instinktu, snad z napjatých nervů, zaujali ihned obranný postoj. Srazili ramena k sobě a ze svých štítů vytvořili zeď, přes kterou vysunuli meče. Dvacítka vojáků se stihla připojit do obranné struktury, než je zastavila jejich velitelka.

„Vy tupé hlavy. Stále jsme v Arorbonu. Nevidíte, že ten voják má na hrudi stejnou růži jako vy? Copak vítáme bratry nedůvěrou? Co jsme si vysvětlovali?“

Velitelka se prodrala skrze zeď, která se rozpouštěla jen s opatrností.

„Nečekali jsme přivítání. Smím se zeptat, kdo jste a jaké jsou vaše záměry?“ Žena si sundala přilbici, zpod které se vyvalily krátce zastřižené zlaté vlasy. Její krásný štíhlý obličej byl po dlouhé cestě umazaný. Byla drobná, nižší i než Elba.

Taribald k ní natočil svůj štít, který měl už připravený na ruce. „Vezměte mě za svým velitelem.“

Důstojnice se při pohledu na štít na chvilku zarazila, ale pak se uklonila, seskočila z koně a vyrazila zpět do skrumáže uniformovaných těl. Procházela mezi vojáky, kteří se většinou usadili na zem a němě zírali na své nohy. Jejich cesta skrz Hvozď musela být náročnější než Taribaldova.

„Generále,“ volala opakovaně důstojnice. S každým dalším zavoláním byla hlasitější. Ale odpovědi se jí nedostalo.

„Už tu jsou všichni?“ zeptal se jí Taribald.

Důstojnice se zmateně rozhlížela kolem. „Ještě jsme neprovedli přepočít,“ pohlédla směrem ke stezce, „ale nikdo další už v lesích nemá být. Jenže generál naše řady uzavíral.“

„To se mu muselo stát osudným. Kdo je další ve velení?“

„Další... další jsem já, pane. Jak myslíte *osudným* ?“

„Generál je mrtvý. Hvozď si ho vzal. Zorganizujte vojáky a přepočítejte, jestli nechybí někdo další,“ řekl Taribald klidně.

„Cože? Generál nemůže být mrtvý. Cesta probíhala v pořádku. Slyšeli jsme různé hlasy, runy šlely, ale to je vše.“

„Vojákům nyní velíte vy. Nechte dva s koňmi pozadu, ať tu počkají do rána, kdyby se přeci jen někdo objevil. Pak ať nás ale dojedou. Až své jednotky přepočítáte, dejte jim rozkaz k pochodu, vzdalte se dostatečně daleko od Hvozdu, než se utáboříte. Pak si promluvíme o vašich nových rozkazech.“

Důstojnice se stále zmateně rozhlížela kolem, stále hledala v davu obličej svého velitele.

„Rozuměla jste mi?“ zeptal se jí Taribald důrazně.

Důstojnice jen němě přikývla.

„Jaké je vaše jméno?“

„Plukovník Satia Rac Vrett, pane.“

„Plukovníku, muži jsou nyní pod vaším velením. Předejte jim mé rozkazy. Promluvíme si, až rozbijete tábor.“

Plukovnice polkla, zhluboka se nadechla a pak získala zpět svoji rozhodnost.

„Slyšeli jste, vy líné kůže? Dnešek ještě nekončí. Všichni na nohy a do trojstupu. Gent a Bretta přepočítají řady. Každý z jedné strany. Doufám, že vy hlupáci umíte násobit třemi. No tak, zvedejte své líný prdele, začínám být naštvaná a vy víte, že pak umím být nepříjemná.“

Plukovnice přišla ke svému koni a vyhoupla se zpět do sedla.

Vojáci se hbitě zvedli. Byli dobře vycvičení a rozkazy plnili bez prodlení.

Vedle Taribalda se ustálil spořádaný trojstup, nad kterým se vztyčily vlajky Arorbonu a Fénické brigády. Kolem pomalu projížděli dva vojáci a rty se jim vlnily tichými počty.

„Někdo jede,“ ozvalo se zezadu.

„To je generál, to je jeho kůň.“

„Generál přijíždí!“

Vojáci drželi formaci, ale začali se otáčet na místě a ohlížet. Taribald popojel blíže stezce. Plukovnice udělala to samé.

Pomalým krokem se k nim blížil statný hnědý kůň, který se ve své eleganci mohl měřit i s Démonem.

Na generálově uniformě byl rudý stonek růže s rudými trny. Nic víc. Květ růže, stejně jako vršek generálova těla, zcela chyběl. Řez, jakým byl oddělený, byl zcela hladký a nezanechal za sebou ani kapku krve.

Vojáci rozbili řady a ke koni přiběhli. Dva sundali zbytek bezvládného generálova těla, třetí přidržel uzdu jeho koně.

Plukovnice seděla na svém koni vedle nich, třesoucí se ústa měla němě pootevřená a z očí jí začaly kanout slzy.

„Dejte se dohromady,“ vyzval ji Taribald. „To se stává, říkal jsem vám, že je mrtvý. Vy ale máte svoje rozkazy, plňte je.“

„Vy to nechápete,“ vykřikla na něj sklíčeně. „Generál. On byl... On byl můj otec.“

„To nic nemění. Dokončete přepoččet a pak zavelte k pochodu. Až budeme dostatečně daleko, tak budete mít celou noc na to, abyste ho oplakala.“

„Ale... ale co zbytek jeho těla. Musíme ho najít.“

„A riskovat další životy? Říkám vám, rozkazy máte, splňte je.“

Plukovnice si otřela slzy z pod očí. „Venne, Tiremire. Zabalte generálovo tělo do vlajky. Zodpovídáte za něj po dobu přesunu. Vy ostatní, co sakra děláte mimo formaci? Pohněte svoje prdele zpátky na místo. Gente, Bretto, začněte opět s přepočtem od začátku. Jestli nebudete hotoví do tří minut, čeká na vás v táboře sto kliků. Všichni ostatní se můžou těšit na sto kliků rovnou. Nezajímá mě, jaké jste měli důvody rozpustit formaci a kdo v ní zůstal. Když nemůžete věřit jeden druhému, že zvládnete takovou idiotickou věc jako stát na místě, jak si pak můžete věřit v boji, vy tupí koboldi?!“

Taribald přijel ke své dvojici, která stála opodál. Pohled na přepůlené tělo je po posledních dnech nerozhodil.

„Nechtěl bych ji mít za velitelku,“ podotkl Verun směrem k plukovnici, která objížděla řady vojáků a řvala na každého, kdo jen mírně vybočoval.

„Generál byl její otec. Další protekční dítě, které se na svoji pozici dostalo díky rodinným vazbám. Ona alespoň vypadá, že je na svojí pozici schopná. Nicméně, nechme ji ze ztráty vykřičet, pak se snad uklidní a snadněji přijme nové rozkazy.“

„Takže jste se rozhodl pro Karekovu cestu,“ odtušila Elba.

„Ano. Má pravdu, že čím dříve se s upíry vypořádáme, tím snadnější to bude.“

Dvojice vojáků dokončila přepočít a reportovala ho plukovníci. Ta s výsledkem přijela za Taribaldem.

„Nikdo další nechybí. Můj... generál byl jediná oběť.“

„To jsou dobré zprávy. Buďte za ně ráda. Když jsem já procházel se svojí jednotkou Hvozdem, přišli jsme o osmnáct lidí. Rozkažte k pochodu.“

Plukovnice Rac Vrett přikývla a za pomoci několika urážek a sprostých slov rozhýbala sloup vojáků do pohybu. Taribald a jeho družina jeli v čele, plukovnice těsně za nimi. Jeli pomalu, aby jim pěšáci stačili.

Plukovnice byla vzápětí nucena rozkázat změnit formaci na dvojstup, cesta byla příliš úzká. Vojáci rozkaz splnili bez nejmenších problémů. Z každé liché řady vynechal dva kroky voják nejvíce vlevo, vzápětí to samé udělali dva vlevo pochodující vojáci v sudé řadě za nimi. Takle se plynule přeskupili z trojstupu na dvojstup.

Taribald pozoroval, jak se ve vojácích pere zodpovědnost a únava po náročném pochodu Hvozdem.

Po chvilce pochodu se přiblížili na dohled od malého remízku, a tak Satia Rac Vrett zavelela k utáboření. Vojáci konečně začali rozbíjet tábor. Rozprostřeli se pod noční oblohou na vysokou travou zarostlém palouku a vyndali si spacáky. Dvě malé kovové tyčky jim pomohly nad hlavami vytvořit drobné stříšky, takže se nemuseli zaobírat neustávajícími kapkami deště.

Taribald a plukovnice Rac Vrett se sešli stranou od ostatních.

„Pane, říkal jste, že pro mě máte nové rozkazy.“

„Jaké byly ty původní?“

„Projít skrze Stinné Vrchy a Koboldí průsmyk a posílit Arorbonské hranice na druhé straně.“

Taribald přikývl. Její otec jí neřekl pravý cíl jejich výpravy.

„Tyhle rozkazy vám zůstávají. Prvně ale musíte splnit ještě jeden úkol. Potřebuju, abyste vy a vaši vojáci vyčistili jedno hnízdo monster.“

„Co to je za monstra?“

„Upíři.“

Satia rozhodla rukama a pak si je založila v bok. Přeshlápla a protočila se na

místě, pak se otočila zpět k Taribaldovi a zabodla mu ukazováček do hrudi.

„Právě jste viděl mého otce zemřít. A přesto máte tu drzost rozehrávat na mě nějaký vtípek? To si myslíte, že jsem blbá? Že mi pořád nehází někdo klacky pod nohy jen proto, že jsem dcera generála?“

Taribald ji za prst chytl a zvrátil jí ho dozadu. Plukovnice se prohnula v kolenou a tvář se jí zkřivila bolestí.

„Já nemám nejmenší ponětí, kdo jste a jak se vyvíjela vaše kariéra. Vy ale moc dobře víte, kdo jsem já. Podívejte se na mě. Vypadám jako někdo, kdo dělá vtípky?“

Pustil ženin ukazováček a ta si jej začala mnout.

„Omlouvám se, pane. Já jen, že... To je jedno. Omlouvám se, že jsem vám nevěřila.“

„Dobrá. Hnízdo, o kterém mluvím, se nejspíše nachází v naší bývalé základně jménem Harpyjina Pomsta. Jestli jedete do Koboldího průsmyku, pravděpodobně jste tam stejně měli mít zastávku. Můžete být ráda, že jste na mne narazila a nevstoupíte tak do pastí.“

„Ale... upíři?“

Taribald si zoufale oddechl. „Vím, jak nesmyslně to zní, ale vše, na co jsme narazili, ukazuje na to, že je to pravda. Pokud ne, těžko narazíme na něco jiného, co by bylo více nebezpečné.“

„Pane, moji muži a ženy jsou cvičeni na boj s vojáky. S lidmi, ne s monstry.“

„V tom případě budou improvizovat.“

„Budou potřebovat více informací než jen to.“

„Vše si vysvětlíme. Ta dívka, která mě doprovází, její jméno je Elbera Saren Tiadur. Je kouzelnice a v těchto věcech se vyzná. Podrobnosti s vámi a s vašimi lidmi probereme těsně před útokem. Teď běžte spát, máte za sebou náročný den,“ řekl Taribald a nechal plukovnici samotnou. Stála strnulá stranou od vznikajícího tábora s pohledem upřeným do promočené země, dlaněmi sevřenými v pěst a emocemi stékajícími spolu s kapkami deště.

A tak král uspořádal bál... ozvalo se za jejími zády. Plukovnice se otočila a podívala se zpívající dívce zpříma do očí.

Stvoření v tom okamžiku zmlklo a s vyděšeným výrazem se ztratilo. Plukovnice povolila pěsti a vrátila se zpět mezi své lidi.

~

Vojáci vstali s prvním ranním rozbřeskem. Jejich chození kolem vzbudilo

i Taribalda. Kdo měl koně, vyšvihl se do sedla, zbytek se vydal na pochod pěšky. V dešti, který od předešlého dne stále ještě neustal, se muselo pochodovat obtížně, ale vojáci to na sobě nedali znát. Šli hbitě a spořádaně.

Slunce se toho dne na obloze neukázalo a ta tak celá patřila hustým šedivým mrakům.

S přibývajícími hodinami se ale dostavila nejen únava, ale i jistá ležérnost. Jednotvárnost marše se rozpadla, z dvojic se staly skupinky, obzvláště když procházeli lesem a jeho obtížnějším terénem.

Polovina váhy na jejich tělech a ramenou byla už notnou dobu z vody nasáklé z neutuchajícího deště. Byť nijak silně, přšelo bez přestání celý den. Vlajkonoši už nedrželi standarty své brigády a svého království hrdě nad svými hlavami, ale měli je netečně opřené o ramena.

V takových chvílích se narušila mlčenlivost a drby se začaly šířit jako bílá chřipka.

„Verune, o čem si to povídají, když nejsem v doslechu a zmlknou, když se přiblížím?“

„Pane, nebylo by ode mne správné, abych je prásknul.“

„To by nebylo. O čem si to povídají?“

„Když stanovali před Hvozdem, jednoruký krčmář jim vykládal, že Stinné Vrchy straší krvežíznivé nestvůry, co vraždí celé vesnice. Ten krčmář také vykládal, že u něj spal Rudý Štít, to jako vy pane, který byl na ta monstra vyslán. Taký se vykládá, že jste tomu krčmáři, no...“

„Jen to dořekni, Verune. Usekl ruku.“

„Ruku? Ne, kdepak můj pane. Krčmář se prý chlubí, že jste mu obtěžkal dceru.“

„Ha. To by si tak přál,“ ušklíbl se Taribald. Pak stočil koně a vrátil se po cestě kus zpět za plukovnicí.

„Uděláme zastávku ve Větrné. Ujistěte se, že jedeme správným směrem.“

„Pane. Já se v těchto krajích nevyznám, nevím, která vesnice je Větrná.“

„Zeptejte se Elby nebo Veruna. Jeden z nich bude vědět.“

Plukovnice popojela k Verunovi a krátce s ním diskutovala. Pak mu nejspíš přikázala určovat směr, protože vojín se přesunul do čela průvodu.

~

„Veď je na náves,“ poručil Verunovi, zatímco scházeli kopec směrem k Větrné.

Byla už noc, když vstoupili na spálený pás země před vesnicí.

Verun vjel na náves jako první. Muži a ženy v zelených uniformách jej následovali.

Dvojstup se změnil v dav, ze kterého se ozývaly nevěřící výdechy a klení. Postupně si začali zakrývat obličeje. Déšť zápach tlumil, ale neskrýval. Pohled na hnijící hromadu těl otrásl i těmito otrlými a zkušenými vojáky.

Taribald vjel mezi ně a hromadu. Napřáhl ruku a ukázal na mrtvá těla za sebou.

„Zítra budete bojovat. Tohle je důvod proč. Chtěl jsem, abyste to věděli.“

Vojáci na něj koukali. Netrpělivě, snad čekali víc.

„Domy v této vesnici jsou prázdné. Dnes spíte v měkkých postelích. Zítra tomu už tak nebude.“

„Slyšeli jste,“ převzala slovo Satia Rac Vrett. „Máte jedinečnou příležitost dobře se vyspat. Rozdělte se a zaberte si nějaký dům. Chovejte se s úctou, byly to něčí domovy. Chci hlídky po třech ke každému výjezdu z vesnice, po dvou po zbytku obvodu, pět set kroků rozestupy, čisté zorné pole mezi jednotlivými dvojicemi. Rotace po čtyřech hodinách.“

Nižší důstojníci začali rozkazy přiřazovat konkrétním lidem.

„Který dům patřil stařešinovi?“ zeptal se Taribald Elby. Ta jen ukázala prstem. Taribalda nepřekvapilo, že dům byl větší než ostatní. Přemýšlel, jestli funkce stařešiny zajišťovala dobré bydlení, anebo dobré bydlení bylo příznakem bohatství, které zajišťovalo funkci stařešiny. Obojí mu ale na Stinné Vrchy přišlo až příliš materiální.

Taribald vykázal dva vojáky, kteří se do domu chystali vstoupit, a zabral si jej pro sebe.

Dům byl ve strašném stavu. Na rozdíl od toho, o který se o několik ulic dále staral domovoj, byly v tomto patrné známky boje. Talíře a hrnky byly roztržštěné na podlaze, židle zpřevrhané a na stěnách byly skvrny krve. Vše bylo pokryto vrstvou prachu. V domě byla zima.

„Elbo, rozdělte oheň.“

Taribald se otočil. Verun je následoval, ale teď nejistě přešlapoval na prahu.

„Chci tu Elbu a plukovníci. Pokud na tebe zbude postel, můžeš tu zůstat. Prvně ale přiveď plukovníci.“

Vojín se ve dveřích otočil a vyběhl zpět do noci.

Elba mezitím z krbu vyhrabala popel a začala rovnat čerstvé dřevo z přihrádky ohniště.

„Vytáhli je přímo od večere,“ poznamenala lehce nepřítomně. „Všichni si

museli topit takhle těsně před zimou. Měli štěstí, že se žádný z ohňů nerozšířil a nevznikl požár.“

Mladá dívka si snad ani neuvědomovala tu ironii. Ti lidé, kteří měli štěstí, že jejich domovy neshořely, leželi rozsekaní jen několik kroků po návsi od nich.

Taribald zatáhl závěsy na okenicích, aby ten hrůzný pohled skryl. To on, Elba a vojáci měli štěstí. Toho dne, který se Větrné stal osudným, byla zima. Nikdo tak nevětral a pach z jejich mrtvol nepronikl výrazněji do domů.

Elba vyrovнала dřevo a začala křesat křesadlem. Taribald se na ni podíval.

„Proč nepoužijete kouzlo? Nebylo by to snazší?“

„Myslím,“ odpověděla Elba, zatímco se stále pokoušela vykřesat jiskru, „že jste úplně nepochopil, kdo vlastně jsem. Já nejsem opravdová kouzelnice.“

„Ne? Vždyť cítíte magii.“

„Ano, cítím. S vypětím sil zvládnou i základní kouzla. Ale je to jako s partií berzuunu. Znáám pravidla, vím, jak se která figurka pohybuje. Ale přestože tu hru umím, nedokážu udělat jediný smysluplný tah.“

„To se přeci dá naučit, jakmile máte tu schopnost.“

„Dá. Po letech strávených zavřená na univerzitě mezi knihami a neustálými tréninky. Stejně tak bych se mohla stát odbornicí na monstra nebo na byliny a na spoustu dalších věcí. Už jsem vám ale vysvětlovala... ha, máme oheň... proč to nechci.“

Krb se rozhořel a jeho plameny pomalu začaly vytěšňovat z místnosti zimu.

Taribald si všiml obrázku v rámečku nad krbem. Malba byla vyvedena uhlem na žlutnoucím papíru. Mladý pár se jeden o druhého opíral čely, oči měl přivřené a ústa protažená v zamilovaném úsměvu. Obrázek nebyl velmi realisticky vyvedený. Z jedné barvy se nedala ani odhadnout barva vlasů. Cizí člověk neměl šanci poznat, koho měl znázorňovat.

Položil rámeček zpět a zahnal vzpomínku na časy, kdy si myslel, že bude jednou vyobrazený na stejných zamilovaných portrétech. Ne stejných. Jejich by byly vyvedeny těmi nejdražšími barvami a malovali by je nejlepší malíři v království.

Dveře se s kovovým zaskučením otevřely. Do místnosti vplul chlad a zápach. Verun nechal plukovníci projít jako první a pak je za sebou zavřel.

„Pane, žádal jste si mé přítomnosti?“ zeptala se plukovnice.

„Ano. Probereme důkladněji, co se stane zítra.“

„Jistě. Jen jsem kontrolovala, jak se moji lidé usazují. Vesnice má příliš široký perimetr, tak jsem nařídila...“

„To mi vykládat nemusíte, nezajímá mě to,“ řekl a pokynul jí aby se posadila

ke stolu.

Plukovnice přikývla a učinila tak. Shozenou židli si musela zvednout z podlahy.

„Rac Vrett, jsou vaši lidé připraveni na noční mise?“

Plukovnice se pousmála. „To je naše specializace. Rychlé přesuny, noční přepadení a infiltrace. Jsme vycvičeni na pohyb v týlu nepřítele, aniž by o nás věděl.“

„Elbo, noční mise. Dobrý nebo špatný nápad?“

„Těžko říct. Upíři byli ve většině věcí stejní jako lidé, byť spousta z toho byla jen imitace. Přes den byli aktivní, v noci spali. Jenže stále to jsou přirozeně noční tvorové, kteří lidské vzory chování dodržovat nemusí. Obzvláště to bude platit u takových upírů, kteří se čerstvě probudili ze stoletého spánku.“

„To není uspokojivá odpověď.“

„Lepší vám nedám. Všechny informace, které máme, jsou z pohádek a lidové slovesnosti. Kdo ví, jak byly staletími zkreslené a pokroucené. Můžou spát pět dnů v kuse, pokud se jim zachce, a stejně tak dlouho můžou být vzhůru. I déle.“

„Kdy je pro nás tedy lepší zaútočit? Z pohledu nepřítele, kterého se chystáme porazit.“

„Když spí. Jestli to bude v noci nebo ve dne, to vyjde nastejno. Upíři by neměli čerpat nějaké zvláštní schopnosti z noci. Pro ně je noc jen oponou, která skrývá jejich činy.“

„Takže riskneme noc. Získáme alespoň jednu výhodu, o které víme. Plukovnice, jak navrhuje postupovat?“

„Prvně průzkum. Dva tři meče, aby zjistily, jaký je terén a kde jsou nepřátelé. Nízké riziko odhalení, vysoká hodnota informací. Na jejich základě pak upravit a spustit hlavní útok. Moji lidé jsou tišší a když nechtějí, žádný člověk je neuvidí.“

„Průzkum si nemůžeme dovolit. Musíme udeřit rychle a tvrdě. Pamatujte, že se nechystáme přepadnout lidi, ale starodávné nadpřirozené bytosti,“ upozornila ji Elba.

„Já vím, ale nemůžu nabídnout výcvik, který nemáme.“

„Prioritou je rychlost. Musíme zabít každého, na koho narazíme. I kdyby vaši vojáci narazili na malé dítě, musí mu setnout hlavu dřív, než se stihne proměnit v nezničitelný stroj na vraždění. V takovou chvíli by nám nezbyla jiná možnost než útek.“

„A i to bude planá naděje,“ doplnila sklíčeně Taribalda Elba.

„Zní to jako sebevražedná mise,“ podotkla plukovnice.

U stolu zavládlo ticho.

„To uvidíme zítřejší noci,“ ukončil debatu Taribald.

Kapitola XIII

Vojáci začali den pohřbem. V domech a stodolách našli lopaty a začali hloubit díry přímo na náměstí a v přilehlých ulicích. Těla z hromady postupně mizela, a nakonec zmizela i hromada samotná. Vždy, když někdo pohřbil některé z těl, na okamžik se k hrobu otočil zády.

Elba pomáhala hrstce magií disponujících vojáků se zakreslováním run do mělké půdy. Jejich magické obrazce, jak rituální, tak odpuzující mrchožrouty, lemovaly celé prostranství.

Generála pohřbili na kopci za vesnicí. Jeho obřad byl delší, všichni vojáci, včetně Taribalda a jeho skupinky, byli k jeho hrobu otočení zády alespoň půl hodiny, aby poskytli duchovi svého velitele dostatek času nepozorovaně uniknout.

Pouze plukovnice jeho hrob sledovala. Byl-li člověk zesnulým milován, nemusel se bát, že by jeho ducha vyplašil, kdyby se duch zjevil. Naopak mohl doufat, že dostane poslední příležitost pohlédnout svému nejbližšímu do očí.

„Vrátím se pro tebe, otče, a odvezu tě zpět do Arorbonu,“ slíbila Satia Rac Vrett a pak prošla mezi stále otočenými vojáky a rozkázala jim vrátit se do vesnice.

~

Koně nechali ve Větrné a všichni pochodovali pěšky za naprostého ticha. V dostatečné vzdálenosti rozpustili formaci a rozptýlili se v lese, aby byli hůře odhalitelní.

Taribald a jeho družina se drželi vzadu a čelo nechali zkušenějším. Vojáci byli takřka neslyšní, ať už našlapovali na mech nebo podhoubí, nebo se prodírali roštím. Na Taribalda působil hlučněji les v těch místech, kde se žádní vojáci nepohybovali.

Měli štěstí, že nenarazili na žádné zvíře nebo nějakou nestvůru a nedostali se do zbytečné potyčky.

Zastavili se na dohled od Harpyjiny Pomsty, stále skrytí mezi stromy blízkého

lesa.

I když nespěchali a lesem se pohybovali obzvláště pomalu, byli na místě příliš brzy, stále ještě za světla. Mraky toho dne oblohu jako naschvál příliš nezakrývaly a přinášely s sebou jen krátké a jemné přeháňky.

Vojáci vydrželi v jedné nezměněné poloze celé hodiny. Zcela bez hnutí, ani hrud' se jim dýcháním neprohýbala.

S přicházející tmou déšť zesílil, ale dnes to byla dobrá zpráva. Hluk dopadajících kapek skryje zvuk jejich kroků.

Plukovnice Satia Rac Vrett vydala posunky rozkaz. Stejně posunky dalších vojáků ten rozkaz poslaly dál.

Za chvíli se, stále v tichosti, všichni vojáci začali svlékat.

Taribald jednoho z nich, který mu byl nejbliž, pozoroval.

Muž si sundal vrchní části své uniformy, odložil koženou zbroj se znakem růže i kroužkovou zbroj, kterou ukrýval pod ní. Stáhl si i kalhoty. Pod svršky byl oblečený v tenké, temně černé látce. Kolem pasu měl obmotaný dlouhý šál, který nyní sundal, a opět si ho omotal kolem celé hlavy a krku, až mu zůstala jen úzká štěrbina kolem očí.

Na hrudi měl jednoduše vyšit obrys dvoubarevné růže. Černý květ se na tmavé látce ztrácel, rudý stonek si voják skryl koncem šály, kterou na místě připnul knoflíky.

Vyzul se z těžkých bot a z batohu vytáhl lehké látkové s měkkou podrážkou, opět v černé barvě. Nasadil si tmavé rukavice, vytáhl z pochvy svůj meč a navlékl na něj černou punčochu. Ta skryla lesknoucí se čepel, ale zároveň byla dostatečně tenká, aby nezabránila ostří činit svoji práci. Čím víc se voják převlékal, tím více splýval s tmou. I když Taribald koukal přímo na něj, na konci stačilo mrknout a jeho oči měly problém jej znovu najít.

Vojáci se pomalu a obezřetně začali přesouvat ke kraji lesa. Spousta z nich měla za zádech připevněné samostříly s první šipkou rovnou nabitou.

Masa černých těl vytvořila na okraji lesa stěnu. Jedno z těl se oddělilo a lehkým krokem přešlo zpět k Taribaldovi a ostatním.

Byla to plukovnice. Přes vrstvu látky kolem jejích úst byl hlas tlumený a hůře čitelný.

„My jsme připraveni,“ řekla. Látka zcela skryla výraz její tváře. Taribald viděl jen její hnědé oči. Strach v nich nebyl.

„Stačí dát rozkaz a vyrazíme,“ pokračovala. „Moji lidé obejdou základnu z obou stran a překonají palisádu. Budou systematicky čistit jednu budovu za druhou. Během pár minut by mělo být po všem. Dejte nám chvíli náskok. Pak

bude bezpečné, abyste do základny vešli skrze bránu.“

Taribald jen přikývl. „Dělejte, co umíte nejlíp. Věřím vám.“

Satia se vydala zpět na kraj lesa a dala pokyn. V dešti pod měsíčním svitem se na severní straně Harpyjiny Pomsty neslyšně mihlo na sto stínů a stejný počet obešel i stranu jižní.

Houkla sova. Taribald nedokázal rozeznat, jestli byla sova pravá nebo jestli šlo o tajný signál vojáků.

Netrvalo déle než několik vteřin, než černé postavy překonaly odhalenou plochu mezi lesy a splynuly se stíny v příkopu objímajícím kmeny tvořící obranný val.

Na povel, který Taribald nezaznamenal, začali vojáci vytvářet pyramidy z těl, a když se první z nich dostali na úroveň ostnů na vrších opracovaných kmenů, změnili se v lidské žebříky a navzájem si pomohli zdolat dřevěnou stěnu.

Během okamžiku Taribald už nikoho neviděl, všichni byli na druhé straně palisády. Začal počítat úder srdce, nádechy. Cokoliv, co by mu mohlo spolehlivě přiblížit, kolik uplynulo času.

Zpoza palisády se neozývalo nic. To bylo na jednu stranu dobré znamení, ale zároveň ho žrala nevědomost a ztráta kontroly nad situací.

Nakonec to nevydržel.

„Jdeme tam,“ zavelel dvojici svých společníků.

„Plukovnice nám řekla, ať počkáme pár minut,“ odvětila Elba.

„Pár minut už to bylo.“

„Nebylo.“

„Říkám, že bylo. To je rozkaz.“

Elba se s ním dále nehádala. Obnažili své meče a začali se blížit k hlavní bráně.

Padací most byl spuštěný. Jeho mohutné řetězy ležely na dně příkopu, pohřbené sesutou půdou.

Plížili se, jak nejtíšeji dokázali. Stále to nebylo ani zdaleka tak neslyšně, jak dokázali vojáci. Ač byla prkna padacího mostu bytelná, pod jejich vahou zapraskala.

Taribald prošel branou a zastavil se pod její klenbou přitisknutý k chladné stěně. Rozhlédl se po základně. Většina prostoru byla prázdná a nezastavěná, kdysi vyplněná jen stany, ale podél obou dřevěných stěn stálo několik stavení.

I ve tmě šlo rozeznat, které z nich byla prací vojáků a které si vesničané ze Stinných Vrchů postavili svépomocí.

Černé obrysy, takřka splývající s okolím, se pohybovaly po obou stranách

základny a obezřetně vnikaly do domů.

Taribald nevěděl, co dál, a tak prostě zůstal na místě a pozoroval stěží viditelné vojáky, jak dělali, k čemu byli vycvičeni.

V jejich pohybech byla jistá poezie. Nemuseli se na ničem domlouvat, kolem dveří domu se vždy postavil přesně daný počet těl dle velikosti stavby, a když první otevřel, ostatní začali tiše vnikat dovnitř. První měli připravené meče, ti za nimi kuše.

Takhle to probíhalo u každého domu. Pomalu a obezřetně, s důrazem na to nevyvolat nejmenší zvuk.

Polovina stavení zůstala otevřena dokořán bez jakékoliv známky protivníků.

Jednotky se přeskupovaly od jedněch zkontrolovaných dveří ke druhým, opět zaujímalý pozice a ...

Ozvala se rána. Výbuch protal absolutní ticho v ohlušujícím kontrastu. Nedoprovázel ho žádný záblesk, kouř, oheň, nic.

Taribald se otočil za zvukem a stihl pouze zahlédnout tři černá těla, která vzduchem proletěla přes celou šířku základny. Po dopadu se kutálela po zemi jako hadrové panenky a zůstala nehybně ležet. Kus od nich dopadl zbytek dřevěných dveří.

Pak se nestalo nic.

Taribald upřel zrak k domu, jehož dveře vyletěly do povětří.

Po chvíli, která trvala snad věčnost, se v jeho oknech objevila záře. Slabá a naoranžovělá. Někdo uvnitř zapálil svíčku nebo snad zažehl lucernu.

Stíny, které měli na sobě oblečené vojáci a stíny, které vrhalo mírné světlo Měsíce, se spojily v jedny, tiché a nehybné.

Stín, který vrhalo světlo uvnitř domu, se pohyboval pomalu a nenuceně. Kdokoliv byl uvnitř, choval se nevzrušeně. Taribald čekal paniku, propuknutí boje, řev a násilí. Nic z toho se nestalo.

Z domu vyšla vysoká postava s obličejem zahaleným v kápi.

V okamžiku, kdy opustila rám dveří, rozlétly se jejím směrem šipky z kuší. Jejich svist protal tichý prostor v desítkách nepravidelných tónů.

Všechny ale jako by se v letu unavily a jedna po druhé popadaly postavě k nohám. Žádná z nich nezasáhla svůj cíl.

A opět bylo ticho, byť jen na okamžik. Okamžik tak dlouhý, jak vojákům zabralo znovu nabít své kuše. Šipky opět protály vzduch, ale pouze zvětšily kupku neúspěšných střel u nohou postavy. Hromadily se u nich jako růže od davu obdivovatelů.

Zpoza stěn domu se vyřítily vojáci. Dva na jedné straně, tři na druhé.

V černých rukou černé meče. Když oběhli roh, přímo před nimi ze země vyrostly bytosti skutečně stvořené z mihotavých stínů a jedním švihem svými dlouhými drápy útočníky na místě pobily. Jak náhle se objevily, tak rychle se opět rozplynuly jako kouř ohně rozfouknutý silným větrem.

„To stačí,“ zahřměl ženský hlas postavy v kápi do ticha. Zněla unaveně nebo snad smutně. „Nikdo další nemusí dnes zemřít.“

Nikdo neodpověděl. Vojáci zůstávali na svých místech, slití v jeden stín se svým okolím, a čekali na příležitost.

Postava v kápi zatím klidným krokem popošla ode dveří směrem ke středu širokého prázdného prostoru uprostřed základny. Další salva šipek a vzápětí čtvrtá, všechny zůstaly ležet kolem jejích stop a ohraničovaly cestičku, kudy postava kráčela.

„Kdo vám velí?“ zeptala se postava prázdného okolí.

Z jednoho z mnoha stínů se oddělilo maskované tělo a vyšlo postavě naproti.

„Já tu velím,“ prolétl prostorem hlas plukovnice Satii Rac Vrett, zatímco si z hlavy sundávala černý šál a odhalila svůj obličej a zlaté vlasy.

Satia se zastavila na pět kroků od zahalené postavy. V ruce pevně svírala meč.

„Jsem Satia Rac Vrett, plukovnice Arorbonské armády, z brigády Fénixe. Velím těmto lidem. Kdo jsi ty?“

Stály blízko sobě. Taribald viděl, že plukovnice má meč připravený ke švihu. Nepochyboval, že by vzdálenost mezi nimi dokázala překonat rychleji než za jeden jediný výdech a zasadit smrtelnou ránu přímo do srdce.

Postava kolem důstojnice přešlapovala v úzkém oblouku jako lovec kolem kořisti a prohlížela si ji.

Satia Rac Vrett jí ten pohled opětovala. Obě ženy se navzájem zkoumaly. Postava zastavila na místě. Plukovnice stále stála bez hnutí v postoji, který jí okamžitě umožňoval přejít do útoku.

„Ne,“ řekla postava nakonec. „Vy tu nevelíte.“

Sotva znatelně pohnula prsty a za Satiinými zády se objevil další stínový přízrak. Rychlým švihem jí prořízl hrdlo.

Důstojnice upustila svůj meč. Jeho čepel, stále zakrytá černou látkou, se špičkou zabodla do půdy. Meč se pod vlastní vahou převážil a vyryl hrst hlíny. Dopadl na zem ve stejnou chvíli jako tělo ženy, která jej před okamžikem držela v ruce. Krev se jí nezadržitelně hrnula skrze prsty a spolu s ní odcházel z jejího cukajícího se těla i život.

Další várka šipek prolétla vzduchem. Část jich mířila na postavu, část na přízrak. Část jich opět neškodně dopadla zahalené postavě k nohám, zbytek

prolétl prostorem, ve kterém se přízrak rozplynul nad mrtvým tělem plukovnice, a zabodl se do stěn domů a půdy na opačných stranách základny.

„Kdo tu velí?“ zeptal se opět ten ženský hlas.

Taribald zatnul pěsti. Srdce mu v hrudi bušilo a skrze spánky proplouvaly návaly krve. Dech se mu krátil. Ale přesto se zvedl z kolen a prošel branou do Harpyjiny Pomsty.

Když se blížil, postava se k němu natočila a opět začala jako netrpělivá šelma přecházet na místě. Celou dobu si jej prohlížela zpod své kápě.

Přišel blíže. Blíže, než se přiblížila Satia, ale stále neviděl pořádně obličej, který se pod kápí skrýval. Z přítmí akorát vyčnívala špička dlouhého nosu.

„Já jsem...“

„Taribald Rac Karahann,“ dokončil za něj ten ženský hlas. „Dlouho jsme se neviděli.“

Taribald sebou trhl a mimoděk o půl kroku ustoupil. „Ty mě znáš? Odkud? Kdo jsi?“

„Dlouho jsme se neviděli,“ zopakovala. „Patnáct let? A ani tehdy to nebylo nikterak významné setkání. Já byla představena jako jedna z mnoha v mé skupině, vy jako jeden z mnoha v té své. Nebudete si mne pamatovat, nemáte důvod. Já nemám důvod pamatovat si vás, jenže já nikdy nic nezapomenu. Nikdy. Nic.“

Žena zůstala stát na místě, to Taribald nyní nervózně tančil kolem ní. Přeslapoval ze strany na stranu, meč pevně v ruce. Žena stála klidně, s rukama propletenýma prsty a rozevřenými dlaněmi založenými na podbřišku.

„To je Snílek, že? Meč prince Dalivera. Kdy vám jej věnoval? Před tím, anebo potom, co se stal králem? Před tím, anebo po tom, co vám ublížil?“

„Kdo jsi? Jak můžeš vědět tyhle věci?“

„Jak jsem řekla. Potkali jsme se. Nemluvili jsme spolu, ale já si všímám drobností. A všechny si pak pamatuji. Bylo to před patnácti lety na druhé straně těchto hor,“ kývla hlavou k bílé stěně Berenického pohoří na severu. „Doprovázel jste svého prince, když přebíral kapitulaci od mého krále. Mé jméno je Ziela Serra.“

Sundala si kápí. Záře dorůstajícího Měsíce se proplétala hustými a neposednými rudými kadeřemi. Její špičatý nos seděl mezi pihami na štíhlém obličej.

Taribald si ji prohlížel, ale ani její tvář mu nic neobjasnila.

„Má tvář ani moje jméno vám po těch letech už nic neřekne,“ pronesla, jako by to poznala, pohlédla na Taribalda zelenýma očima, které začaly obklopovat

první vrásky, a mírně se usmála.

„Já pro vás tehdy nebyla významná a to, že jsme se opět potkali, to je pouhopouhá náhoda.“

„Náhody neexistují. Jsi z Teirvinu.“

„Ano, to je pravda.“

„Proč útočíš na Arorbon? Jsme přeci spojenci.“

„To se mýlíte. Neútočím na Arorbon. O Arorbon vůbec nejde.“

„Proč bys jinak byla na Arorbonském území a vraždila Arorbonské občany? Snažíš se nás zatáhnout do vaší války? O to tu jde? Vaše válka je pohroma. Kalimarr dobývá jedno město za druhým, váš král je mrtvý, armáda v troskách, tak...“

Žena zamrkala. „Mrtvý? Malerion Aurelion je mrtvý?“ Její sebejistý hlas se ztratil. „Jak dlouho? Jak dlouho je po smrti?“ zeptala se naléhavě a vykročila k Taribaldovi.

„Několik dní minimálně,“ odpověděl Taribald zaraženě a sám ustoupil. „Pravděpodobně déle. Nevím přesně.“

Ruka jí vylétla k ústům. „Ach ne. Kdybych to věděla dříve. Tolik zbytečných smrtí.“ V koutku oka se jí urodila slza a zaleskla se v měsíčním svitu, když jí sklouzla po tváři. „Je mi to strašně líto. Ale musela jsem si být jistá.“

„Jistá čím?“ nechápal Taribald.

„Konec hádanek, všechno vysvětlím. Už je konec. Nikomu dalšímu neublížím. Řekněte svým lidem, že si mohou dát pohov. A přijměte, prosím, moje pozvání na čaj. Je čas dát tomuto příběhu epilog. Chci, aby lidé věděli, proč museli jejich bližní zemřít. Alespoň to jim můžu dát, když už jsem jim tolik vzala.“

Taribald si ji prohlížel. Neměla tvář vražedkyně. V jejím obličejí bojovaly protichůdné emoce. Z vlhkých očí jí kanuly těžké slzy stříbřité odrazem Měsíce, ale stékaly po šťastném úsměvu.

„Jste v bezpečí, Taribalde. Slibuji. Už je po všem, svůj cíl jsem splnila. Pojdme do tepla.“

Taribald se ohlédl kolem sebe.

Na vojáky ztracené ve stínech.

K bráně, kde stáli jeho společníci.

Na nehybné tělo plukovnice pár kroků od něj.

Pak s tou ženou vyrazil směrem k domu s dveřmi vyraženými explozí.

Kapitola XIV

Dům tvořila pouhá jedna místnost s úzkou předsíní. Nebyl nijak zvlášť zařízený. Jedna postel, druhá rozpadlá, čtyři židle kolem stolu, na kterém plál plamen svíčky, a malá kamna, která udržovala v konvici horkou vodu.

Taribald se posadil. Jednou rukou se opřel o stůl, ale druhou měl stále připravenou na jílci Snílka.

Ziela jim nalila čaj. Také se posadila, přisunula k Taribaldovi jeho hrnek a srkla ze svého. Její obličej se zahalil kouřem, který z horké vody unikal.

Taribald uchopil svůj čaj nedůvěřivě, ale po chvíli se i on lehce napil. Horká voda vonící bezem mu spálila jazyk.

„Nikdy bych si nepomyslel, že budu sdílet čaj s upírem,“ řekl a položil hrnek zpět na moly prožraný ubrus.

„Prosím?“

„Moc dobře vím, co jsi zač. Upír. Proč si Teirvin vydržuje takovou stvůru, jako jsi ty?“

Ziele spadla čelist a vyvalila oči. Němě na Taribalda zírala. Pak se ale rozesmála upřímným hrdelním smíchem.

„Já? Upír? Co to je za hloupost? Upíři vymřeli před stovkami let a zůstali jen v pohádkách.“

Taribald zamrkal „Máme svědka, který viděl černé postavy s dlouhými drápy. Všichni mladí lidé ve vesnicích měli vysátou životní sílu. Po tvé přeměně zůstala silná zbytková magie.“

„To jsou všechno hodně ukvapené závěry. Jak jste na ně, u *Pěti*, přišel?“

Taribald znejistěl. „To Elba. Elbera. Zdejší kouzelnice, která mne doprovázela.“

Ziela se pousmála a přivřela oči.

„Elbero?“ promluvila tiše. „Elbero, slyšíš mě? Přidej s k nám, prosím. Vše je v pořádku, už nikomu nic nehrozí.“

Opět oči otevřela, vlídně se usmála a mlčky vstala od stolu. Přešla ke konvici. Horká voda zasyčela, když ji začala nalévat. Žena do hrnku vhodila čajový pytlík a postavila jej na stůl k prázdnému místu vedle Taribalda.

Akorát, když s tím vším skončila, vstoupila do místnosti Elba. Její černé vlasy se leskly temnou modří a její obličej byl bledý strachy. Ziela jí nabídla ruku.

„Já jsem Ziela Serra, má drahá. Je milé v těchto končinách potkat další

čarodějku.“

„Nejsem čarodějka,“ řekla Elba příkře a ruce držela zaťaté v pěst svěšené podél těla.

„Ale slyšela jsi můj hlas. Musíš být čarodějka.“ Ziela mluvila hlasem jemným a lehce školícím. Nedivila se. Vysvětlovala.

„Nejsem čarodějka,“ odsekla znovu Elba.

„Dobrá. Jak je libo. Já zase nejsem upírka.“

„To je hovadina.“

„Drahá mladá Elbero. Neupínej se k prvním závěrům, které si vyvodíš. Vše vždy zpochybňuj.“

„To nebyly první závěry. Všechny indicie ukazují na upíra.“

„Muži v černém s drápy místo rukou?“ zeptala se Ziela a máchlá rukou. Vedle ní se objevila postava. Stín, spíš černý dým, vlnící se v prostoru. Hrud' se mu prohýbala a s každým výdechem mu od úst a nozder odlétla trocha kouře. Místo rukou měl dva ostré dlouhé meče. Stál tiše na místě, v postoji připraveném k útoku a obličejem bez očí pozoroval Taribalda s Elbou.

„Co to je?“ zeptal se Taribald.

„Pomocník. Vesničanů bylo příliš mnoho a já jsem sama. Tak jsem si přivolala pomoc.“

„Ale co to je?“ zopakovala otázku Elba.

„Nic. Kouzlo, projekce, vyvolaný přízrak, ne nepodobný přeludům bludniček a jim podobným. Mohl by být čímkoliv,“ řekla a stín se změnil v odraz Taribalda a záhy Elby. Pak se vrátil do své původní, méně lidské podoby. „Dala jsem jim podobu *skadů*. Zdálo se mi to... *tematické*.“

Serra opět mávla rukou a přízrak beze stopy zmizel.

„A co ty oběti? Co jejich životní síla? A ta magie, byla příliš silná na člověka.“

„Elbo, prosím, posad' se. Přichystala jsem ti čaj.“ Ziela ukázala na prázdné místo po Taribaldově boku. „Vše vysvětlím, ale prosím, nestůj tu jen tak. Sama si ráda sednu, ale nesluší se, aby hostitel seděl, když host stojí.“

Elba pomalu, s nelibostí ve tváři, odsunula židli a sedla si na ni. Na čaj se ani nepodívala.

„Asi bude nejlepší, když se představím. Pořádně představím,“ řekla Ziela, když se sama posadila a usmála se na ně.

„Jak jsem řekla, jmenuji se Ziela Serra. Nemám žádný oficiální titul, ale v určitých kruzích jsem byla neformálně známa jako hlavní čarodějka Teirvinu. Můj otec, mohli byste ho nazývat vlastencem, mne už od malička vychovával

k tomu, abych také milovala korunu. Bydleli jsme v malé vesničce nedaleko hlavního města. Viděla jsem všechny vojenské promenády, které se ve Valoře pravidelně konaly. Nevynechali jsme jedinou. Byla jsem jako on. Milovala jsem Teirvin. Miluji Teirvin.“

Její oči při těch slovech zajiskřily nadšením.

„Proto jste zabíjela? Protože zdejší lidé byli kdysi Teirvinští, ale nyní jim nad hlavami vlaje vlajka Arorbonu?“

„Taribalde, Teirvin není místo mezi dvěma čarami na mapě. Teirvin nejsou bílé zdi Valory nebo síla jeho vojska. Teirvin jsou lidé. Teirvin jsou sedláci, vojáci, obchodníci, služky i šlechta. Teirvin jsou všichni, kdo nosí v srdci zápal pro společné ideály, zápal pro něco většího, než jsou oni sami. Oba víme, že zdejší lidé ten zápal nemají. Ne pro Teirvin, ne pro Arorbon. Jsou sví. Proč by jim srdce bilo pro království, která jim jsou tak vzdálená?“ Ziela se odmlčela a položila si ruce na stůl. „A já jim to nevyčítám. Nevytvoříte si bratry hrotem kopí.“

„Tak proč? Proč museli zemřít?“

„Pro vyšší dobro. Pro Teirvin.“

„Dost,“ bouchl Taribald pěstí do stolu. „Slíbila jste odpovědi. Místo toho slyším jen nějaké patetické kecy.“

Ziela stáhla ruce ze stolu a vložila si je do klína.

„Lovili jste monstrum a monstrum jste našli. Já moc dobře vím, kolik krve jsem prolila. Kolik mrtvých zůstalo. A vím, jak na vás působím. Můžu vám dát fakta. Můžu ukojit vaši zvědavost. Ale můžu vám dát i příběh a doufat, že až vysvitne slunce, už pro vás nebudu monstrum, ale někdo, kdo neváhal přinést oběti. Pár, pro dobro mnoha.“

„Pro začátek mi postačí fakta,“ odtušil stroze Taribald.

Ziela vstala od stolu, ruce si zkřížila pod řadry a přešla k oknu. Nepřítomně z něj zírala ven.

„Když to řeknu jednoduše, celá tahle *záležitost* byla jen obyčejným atentátem.“

Taribald pozvedl obočí. „Tady? Kdo tady mohl žít, kdo by stál za to být zavražděn?“

„Tady? Nikdo. Mým cílem byl Aurelion.“

„Aurelion?“ Taribald se zvedl ze židle. „Král Aurelion? Co to je za blbost? Ten žije ve Valoře. Týdny jízdy od Stinných Vrchů.“

„Žil ve Valoře. Je mrtvý, není?“ usmála se spokojeně Ziela.

„Je,“ řekl jen a opět se posadil.

„Jak? Cítila jsem to magické pole. Žádný člověk by něco tak silného seslat nedokázal.“

„Drahá Elbo. Pamatuji si vše, co jsem kdy prožila. Každou událost, každou tvář. A taky každou stránku knihy, kterou jsem kdy přečetla, každý řádek. Dokážu ti z paměti přeříkat celý grimoár. A četla jsem jich hodně. I takové, o kterých ani ti nejvěhlasnější mágové nikdy neslyšeli. Tajné archivy Teirvinu jich jsou plné. Nakonec jsem si začala všímat kouzel, která nikoho ani nenapadla. Každé zaklínadlo mělo úponky, na které se dalo přichytit zaklínadlo jiné. Drobné a pro většinu nepostřehnutelné,“ řekla a ony úponky naznačila prsty v prostoru před sebou.

„Když ale zkoumáš zaklínadlo a uvědomíš si, že jiné, o kterém jsi četla před deseti lety, by s ním mohlo pracovat v neočekávané konjunktuře, objeví se ti zcela nové úrovně magie, nové školy, dosud nepoznané. Na lidi čeká ještě tolik tajemství,“ rozhodila nadšeně rukama.

„Promiň. Strhlo mě nadšení mé profese,“ řekla a opět připažila. „Když jsem se rozhodla, co musí být vykonáno, měla jsem v ruce nástroj. V jedné věci máš pravdu. Moje kouzlo by žádný člověk seslat nemohl. Naštěstí, já nejsem člověk.“

„Říkala jste, že nejste upír.“

„Ne. Nejsem,“ odvětila, natočila k nim levou tvář a rukou si prohrábla vlasy. Husté rudé kadeře se rozestoupily a odhalily tenký, ale dlouhý roh. Klesal jí z boku hlavy až k temeni.

„Co jste?“ zeptal se jí Taribald.

Žena se jen pousmála. „Elbera ví.“

„Huldra.“

„Ano. Poloviční. Moje matka byla huldra. Očarovala a svedla mého otce, když lovil zvěř v lese.“

Odmlčela se. Koukala do tmy noci z okna, na které bušily kapky deště. Plamen plápolal na ubývající svíčke a znenadání zhasl. Viděli její vysokou postavu ve svitu měsíce. Otočila se ke stolu, mávla rukou a svíčka opět vzplála. Rozteklý vosk na malém talířku pod ní zkapalněl a začal nepřírozeně stoupat vzhůru, zpět do tvaru svíčky. Ta rostla, a nakonec byla jako nová.

„Bylo mi patnáct, když jsem se přestěhovala do Valory,“ začala znovu vyprávět a opět vyhlédla z okna. „Můj přirozený talent pro magii, který jsem zdělila po matce, se tou dobou už dávno plně rozvinul. Rodiče na mne byli tak pyšní, když jsem byla přijata jako žákyně jednoho z nejlepších mágů ve Valoře. Co ve Valoře, v celém Teirvinu.“

„Žila jsem přímo ve stínu Bílého Paláce. Tak blízko sídla království, pro které ve mně můj otec zažehl takovou lásku.

„Netrvalo dlouho a mých talentů si všimli i u dvora. Samotný král ve mně našel zalíbení. Sebrion Aurelion. Otec současného krále Maleriona.

„Zpřístupnil mi ty nejskrytější archivy, nechal mě studovat svitky a knihy, které lidské oko desetiletí nepřčetlo.

„Byla jsem ohromena a neskutečně šťastná. Můj život šel lépe, než se mi kdy snilo.

„Jenže pak jsem poznala, jaká je cena za královu přízeň. Neoblíbil si mě pro mé dovednosti. Chtěl mě mít poblíž kvůli mému původu. Elbo, ty jistě víš proč.“

„Děti hulder nosí štěstí,“ odpověděla Elba. „Tedy ty, které byly vychovány oběma rodiči. Huldry muže očarují, skryjí před nimi své nelidské tělo. Když kouzlo zeslábně, jsou většinou vyhnány i se svými dcerami. Někdy ale o žádné kouzlo nejde. Dcery takových svazků pak vyrůstají obklopeny pravou láskou.“

„A jako takové nosí štěstí,“ přitakala Ziela Serra. „Král Sebrion byl prý chytrý a zkušený člověk, než převzal trůn. Ale když na něj usedl, nedařilo se mu. Jedno špatné rozhodnutí střídalo druhé. Před podpisem nějaké drobné obchodní smlouvy mne požádal o polibek pro štěstí. Políbila jsem mu ruku, kterou se dohodu chystal podepsat. Ta smlouva byla pro Teirvin velký úspěch. Při dalších příležitostech opět vyžadoval buď polibek, nebo abych ho držela za ruku. Ne vždy, ale často měl opět podobné štěstí. Začal věřit tomu, že nejde o pověru, ale že skutečně nosím štěstí.“

Její trpký úsměv se odrážel v okenních tabulkách.

„Té noci, kdy vydal rozkazy zmobilizovat vojsko a zaútočit na Arorbon, mne poprvé znásilnil.

„Druhý den ráno se to stalo znovu a večer opět. Každý den se to opakovalo. Nedělal to pro potěšení. Dělal to proto, že věřil, že mu to přinese štěstí. Jednou, dvakrát denně. Pak i čtyřikrát, když jsme začali prohrávat. Najednou se z mé dokonalé paměti stalo prokletí. Každý ten okamžik si pamatuji, nikdy už nedokážu zapomenout jediný detail.

„Milovala jsem korunu a nikdy jí neřekla ne. Milovala jsem korunu, ale začala jsem nenávidět muže, který ji nosil.

„Nepřestalo to ani po válce. Nebyla jsem dost dobrá, abych mu pomohla porazit Arorbon. Jak bych taky mohla. I kdyby to s tím štěstím byla pravda, Arorbon měl stále pětinasobnou, plně profesionální armádu. Mé štěstí neporazilo Arorbon, ale na drobná každodenní rozhodnutí stačilo.

„Byla jsem v první řadě, když se konečně Bílý Palác skryl do černé

a oplakával jeho smrt. Já ji neoplakávala. Radovala jsem se. Špatný král zemřel a moje milovaná koruna přejde na lepší hlavu.

„Zнала jsem Maleriona velmi dobře, nebo jsem si to tehdy alespoň myslela. Byli jsme podobně staří. Vím, jaký byl. Vzdělaný, šlechtitný, obětavý. Rozuměl problémům království, ale i problémům jednotlivých lidí.

„Teirvin mohl pod jeho vládou poznat zlaté časy. Ale nepoznal. Z dobrého člověka se stal špatný král. Opět. Je snad ta koruna příliš těžká? Nebo je něco špatného s rodem Aurelů?

„Nikdy se mne nedotkl a většina jeho rozhodnutí byla špatných, nikoliv zlých. Ale s postupem času začal blouznit a být podezřívavý. Tehdy jsem raději z hradu odešla. Dříve, než by se moje noční můra mohla opakovat. Cestovala jsem po Teirvinu. Bez zjevného cíle, z města do města. Když jsem mohla, využila jsem svých talentů, abych pomohla lidem s jejich problémy.

„V té době vyslal král Kalimarru do Valory svoji dceru s nabídkou k sňatku s jedním z Malerionových synů. A co udělal Malerion, ten kdysi moudrý muž, když princezna a její doprovod dorazili a přednesli svoji žádost?“

Odvrátila se od okna a krátce na ně pohlédla.

„*Diplomatická roztržka* tomu říkali,“ pousmála se kysele. „Nechal princeznin doprovod vsadit do žaláře a ji samotnou poslal zpět oblečenou jen v pytlí od brambor. Ať její nové oblečení ladí s jejím ošklivým obličejem.“

„Jak mohl Kalimarský král reagovat jinak než válkou? Teirvin nebyl připravený a brzy začal prohrávat. Malerion si vzpomněl na pověry svého otce. Potomek huldry a jejího muže, vychován v milujícím prostředí.“

Přešla ke stolu a posadila se. Mlčela. Dívala se do plamene svíčky a jednoduchým gestem si s ní pohrávala. Její stín na stěně za ní stoupal a klesal tak, jak vosk přibýval nebo ubýval.

„Ale já už nebyla u dvora,“ promluvila opět. Slova vyslovovala těžce. „Toulala jsem se královstvím a dávala si pozor na to, abych nebyla sledována. Byla jsem mimo jeho dosah. Já byla v bezpečí... jenže...“

Zielina tvář náhle zrudla. Na čele ji naběhla tenká, ale zřetelná žíla. Svaly v obličejí se jí zatnuly a pevně sklapla zuby.

Ruku sevřela v pěst'. Aniž by se jí dotkla, svíčku před sebou rozdrtila. Vosk se rozletěl po stole a plamen uhasl.

Stín za Zielininými zády se rozrostl a pohltit místnost. Její obličej se ztratil v nastalé tmě a místo něj se objevil jiný.

Taribald vzhlédl. Nová tvář byla nepříjemně blízko, vznášela se přímo nad ním. Narudlý nos s popraskanými žilkami, tváře, po kterých stékaly kulaté kapky potu. Dokázal rozeznat každý pór a každou vrásku. Skrz potěšený úsměv bílých zubů se cedil silný pach alkoholu a mísil se se zpoceným oděrem. Z vínem obarveného rtu visela slina.

Taribald chtěl zakřičet, ale velká silná ruka mu zakrývala ústa. Váha cizího těla, sálající nepříjemným teplem, mu ležela na hrudi a nedovolovala mu pořádně dýchat.

Muž shlížel na Taribalda blankytně modrýma očima a políbil jej na tvář. Jeho slina začala sjíždět po Taribaldově líci, zatímco mužova druhá ruka osahávala Taribaldovu obnaženou pokožku.

„Neboj se,“ zašeptal mu horký hlas pomalu do ucha, „měl jsem už i mladší. Víím, jak na to. Neboj se, užij si to. Už můžeš mít děti? Zkusím ti nějaké udělat. Dělat budoucí krále je tak vzrušující. Připomínáš mi jednu dívku. Z té divočiny za horami, když jsem byl vojákem. Neměla rohy jako ty, ale stejně křičela jako koza. Udělal jsem jí krále, tím jsem si jistý. Jí, jejím sestrám i všem jejich kamarádkám. Krásné vzpomínky. Ale ty mi uděláš hezčí.“

Jeho ruka se zanořila mezi jejich těla.

„Nevzpouzej se tak, vždyť je to pro dobro Teirvinu.“

Podbřiškem mu projela silná palčivá bolest. Jeho výkřik zemřel v Malerionově dlani...

Svíce před ním se opět rozhořela. Taribald stál dva kroky od stolu. Převržená židle byla zapletená mezi jeho nohama.

Elba po jeho levici hluboce oddechovala. Ruce měla zkřížené na hrudi a třásla se. Špínu po dlouhém pochodu lesem z její tváře smýval tichý proud slz.

Ziela seděla naproti nim takřka bez hnutí. Jen slabě pohybovala prstem, opět si magicky pohrávající s tvarem svíčky.

„Omlouvám se,“ řekla prázdným dutým hlasem. „Nechtěla jsem s vámi tu vzpomínku sdílet. Ale je... prostě moc silná, občas mne přemůže, neudržím ji. Alespoň jste viděli, co je Malerion Aurelion skutečně zač a jaký byl jeho otec. Aurelioni jsou monstra.“

V místnosti jako by se ochladilo. Taribald narovnal svoji židli. Seděli mlčky, s pohledy upřenými do středu stolu na neposedný rudý plamen.

„To jste nebyla vy. V té vzpomínce, já... ta dívka, to jste nemohla být vy. Ta dívka byla mladá.“

Zielin obličej se zkroutil znechucením a zoufalstvím. Hlas jí přeskakoval. „Ano, byla mladá, příliš mladá. Nemohla jsem jí tu vzpomínku ponechat, musela jsem ji toho břímě zbavit. Byla to moje vina. Já se toulala královstvím, v bezpečí anonymity, ale moje sestřička žila s rodiči na dohled od Valory.“

Elba vydechla a zakryla si ústa. Hned se ale rukama natáhla k teirvinské kouzelnici a vzala její dlaň do svých.

Ziela se na ní podívala a usmála se skrze příval slz, které už nedokázala udržet.

„Elbero, drahá dívka. V tvých očích je tolik dobroty a já si tak přeji, aby tohle byl případ, kdy se v člověku nemýlím. Doufám, že tobě dotek dcery huldry štěstí přinese.“

„Stinné Vrchy,“ přerušil je Taribald. „Proč? Stále to nechápu.“

Ziela pustila Elbinu ruku a dlaněmi si otřela zarudlé a opuchlé oči.

„Stinné Vrchy jsou dostatečně bezpečné, aby se sem během války ukryl korunní princ. Malerion přečkal celou válku právě v této základně. Mohl mít postel přímo v těchto místech, netuším. Byl tu celé dva roky. Dva roky nudy a nicnedělání, zatímco válka zuřila daleko odsud. Jak vyplní svůj čas člověk, který může cokoliv, co se mu zamane?

„Však jste odpověď slyšeli přímo od něj. Chlubil se tím, zatímco mě, zatímco moji sestru...“ Opřela se o stůl a prudce se zvedla ze židle. Ta se zvrátila a převrhla na podlahu. Ziela si toho nevšímala. Začala přecházet po místnosti s rukama za zády.

„Moje kouzlo je amalgámem několika prastarých zaříkání. Dohromady jsou příliš náročné, i pro mne, s mým magickým původem. Magická síla bují v chaosu. Využila jsem přírodu v jejím divokém chaotickém stavu. Bouře. Naštěstí je bouřková sezóna, nebylo těžké je přitáhnout, kde jsem je potřebovala. Ale to bylo stále málo, ani zdaleka to nestačilo. Tohle mě nejvíc mrzí, ale potřebovala jsem obět' vesničanů. Nevěděla jsem kolik, musela jsem vzít všechny. Nemohla jsem riskovat, že bych začarovala příliš slabé zaklínadlo a obětovala jejich životy zcela zbytečně.“

Ziela se zastavila a spustila ruce podél těla.

„Ale hlavně jsem potřebovala silný nosič. Takový, který v sobě dokáže udržet mé kouzlo a šířit ho. Královská krev je přesně takovým nosičem.“

Elba vyskočila na nohy.

„Hledala jste králova potomka.“

„Ano. Malerion se chlubil, že se o něj se zdejšími dívkami pokoušel. Bavila ho ta představa, že skutečný dědic jeho trůnu chodí zde po těchto zapomenutých

kopcích.“

„Ale jak jste věděla, kdo to je?“

„Ona to nevěděla, Elbo,“ odpověděl za Zielu Taribald. „Všichni ti spálení, všichni byli náctiletí. Soslala to kouzlo na každého, kdo byl správného věku, a mohl tak být jeho potomkem. Pro jistotu vzala všechny o pár let starší nebo mladší.“

„Stinné Vrchy vychovávají tvrdohlavé lidi,“ přitakala Ziela. „Nechtěli mi říct svůj věk.“

„Proč jet až sem? Proč zabít tolik nevinných lidí s nejistým výsledkem, když víte přesně, kde je Malerion nebo kde jsou jeho synové?“ zeptal se Taribald.

„Malerion je král, jeho synové princové. Všichni mají stráž. Nejen tělesnou, ale i magickou. Každý kus jejich oblečení má v sobě stříbrem a zlatem vetkané bezpočty ochranných run. Sama jsem navrhla většinu z nich. Navíc je v jejich přítomnosti vždy někdo, kdo by mohl moji magii neutralizovat.“

„A? Copak nejste mocná čarodějka?“

„Jsem. Můj nadpřirozený původ mi dává výhodu. Ale stále jde o velmi náročnou magii. Nejsem zas tak silná, abych zvládla odrazit protiútok a následně provést i rituál.“

„Záleží na tom? Král by byl mrtvý, rituál by byl zbytečný.“

„Vy jste mě neposlouchal, Taribalde. Řekla jsem, že mým cílem byl Aurelion. Ne Malerion Aurelion.“

„Ale proč...“ začala s otázkou Elba, ale Taribald ji přerušil.

„Co přesně to vaše kouzlo dělá?“

Ziela se zasmála hlubokým smíchem, podívala se nad sebe a rozhodila rukama. Co bylo v jejích očích? Vítězství? Šílenství?

„Moje kouzlo následuje krev. Když jsem se dotkla správného čela, nezemřel jen ten chudák, kterému patřilo. Nezemřel Malerion, který ho zplodil. Zemřel každý, kdo sdílel jejich krev. Každý. Bratři a sestry. Strýcové a tety. Bratranci, blízcí i vzdálení. Sama netuším, jak řídká musí být královská krev v něčích žilách, aby na něj moje kouzlo nedosáhlo.“

Ziela se opřela o desku stolu a pohlédla Taribaldovi zpříma do očí. „Taribalde, mým cílem byl Aurelion. *Každý. Jeden. Z nich*. Nezasloužili si nosit na svých hlavách korunu, nezasloužili si být králi Teirvinu. Ta odporná prohnílá rodina už po této zemi nikdy kráčet nebude.“

Elba si přikryla ústa. „To je zvrácené,“ řekla skrze prsty.

„Ne, Elbo. To je spravedlnost.“

„A co Teirvin?“ zeptal se Taribald. „Co bude dělat bez krále? Už teď si jej

rozděluje Arorbon a Kalimarr.“

Ziela se k němu otočila. „Já Teirvin očistila. Teirvin je tady,“ sevřenou pěstí se uhodila do hrudi. „Teirvin přežije a povstane silnější a vznešenější.“

„A jestli ne?“ odtušil Taribald.

„Jestli ne?“ zopakovala jeho otázku a na okamžik se odmlčela. „Jestli Teirvin zemře spolu s Aurely, tak jsem se v něm mýlila a přežít si nikdy nezasloužil.“

„Jste šílená,“ zašeptala Elba.

„Šílená?“ zarazila se Ziela. „Moje metody jsou extrémní, ano. A lituji každého života, který jsem zmařila navíc. Kéž bych tak věděla, kdy mé kouzlo skutečně zafungovalo. Ale nejsem šílená. Sebrion uvrhl Teirvin do nesmyslné války s Arorbonem. Války, kterou neměl šanci vyhrát. Malerion uvrhl Teirvin do nesmyslné války v Kalimarrem. Války, kterou nemůže vyhrát. Co způsobilo ty války? Hloupost a arogance. Desítky tisíc lidí zemřely v první válce. Kolik jich zemře v této? Většina z nich ani nebudou vojáci.“

„A kolik lidí zemřelo vaší rukou?“

„Taribalde,“ zatvářila se na něj Ziela obličejem bez známky přívětivosti. „Nesnažte se ani naznačit, že nevím, co po mně v tomto kraji zůstane. Tři stovky a čtyřicet dva ztracených duší. Poslední byla vaše spolubojovnice Satia Rac Vrett. Řekl jste mi, že Malerion zemřel před několika dny. Mohlo k tomu tedy dojít hned v první vesnici. Mohlo to být první čelo, kterého jsem se dotkla. Všechny ty další smrti by tak byly zcela zbytečné. Víte, jak mi to rve srdce? Ale musela jsem si být jistá. Nemohla jsem dopustit, že mě někdo zastaví dřív, než bude moje poslání splněné. Kdybych věděla jak, udělala bych to bez prolité krve.“

„To nikomu život nevrátí.“

„Ne,“ posadila se zpět ke stolu. „Toho jsem si vědoma.“

Taribald tu zvláštní ženu sedící před ním pozoroval. Nechala se soudit a pohledem neuhnula. Elba stále stála, nyní opřená rukama o opěradlo židle.

Ziela už dál nemluvila. Svůj příběh řekla.

Taribald si hodil nohu přes nohu, překřížil si ruce na hrudi a opřel se o opěradlo židle. Začal ji skutečně soudit. Plným právem a mocí, kterou mu propůjčoval jeho prsten.

Usmála se. „Oba víme, jak to musí dopadnout.“

„Víme?“

„Jste Strážcem Arorbonu. Můžete být soudcem i porotou. I katem. Rozumná volba by byla mě popravit.“

„Tohle rozhodnutí není skutečně na mně, že?“ řekl. „Věděla jste, že zemřete

v tom okamžiku, kdy jsem vám řekl, že je Malerion mrtvý. Není to tak?“

„Ano. Děláte čest svému řádu. Budu... chci pykat za hříchy, kterých jsem se dopustila. A zároveň nepřipustím, aby mne někdo vyslýchal ohledně tajemství mé magie.“

„Co když jsem si Malerionovu smrt vymyslel?“

„Nevymyslel. Řekl jste mi o ní dřív, než jste věděl, že je pro mne důležitá.“

„Moje informace je z druhé ruky. Nemusí být vůbec pravdivá. I kdyby byla, nevím, za jakých okolností zemřel. Mohla to být náhoda, která s vašimi čáry vůbec nesouvisí. Je válka, mohlo to klidně být dílo Kalimarru.“

Ziela od něj odvrátila hlavu a pohlédla ven z okna. „I kdyby to, co říkáte, byla pravda... já jsem nakonec ráda, že jste mě našli. Chci být dobrý člověk. To, co jsem udělala, mi drásá duši. Nedokázala bych v tom pokračovat o mnoho déle. Ani pro Teirvin.“

Taribald mlčel a dále si ji prohlížel. Nakonec se zvedl ze židle, upravil si oblečení a položil ruku na jílec meče.

„Dobrá. Dnes tedy zemřete,“ řekl klidným hlasem.

Ziela si setřela slzy a usmála se na něj. Její obličej byl opět milý a přátelský. „Já vím.“

Zvedli se od stolu a vyšli z budovy.

Taribald a Ziela šli bok po boku cestou ohraničenou popadanými šipkami. Elba se zastavila ve dveřích a mlčky je pozorovala.

Šli vsříc středu prázdného placu uprostřed základny.

Nikam nespěchali.

Černé stíny vojáků je tiše pozorovaly.

Zastavili na místě stejném jako kterékoli jině na prostranství mezi opuštěnými domy. Kolem nich nebylo nic. Načernalá, deštěm zkrápěná hlína pod jejich nohama pohlcovala tmavomodrý odraz časně ranní oblohy.

Ziela se k němu otočila a vzala jeho ruku do své. Štíhlými prsty jemně přejížděla po reliéfu jeho prstenu.

„Mrzí mě, že jste musel opustit prince. Nikdo nás nedokáže zklamat tak jako ti, ke kterým vzhlížíme.“

Taribald se jí vysmekl a nijak neodpověděl. Ziela odvrátila pohled a otočila se k němu zády.

„Až seknete, dávejte pozor na moje rohy,“ řekla a odhalila je, když si rukou odhrnula své husté rudé vlasy. Slabý větřík jí je lehce čechral. „Musíte mířit k ramenům, jinak váš meč zastaví.“

„Můj meč je z meteoritické oceli. Jeho ostří nezastaví nic.“

„Pravda. Alespoň nebudu trpět.“

Ziela poklekla do rozmočené půdy.

„Bojím se,“ přiznala zastřeným hlasem. „Tolik knih jsem přečetla a žádná z nich mi neřekla, co se stane potom. Taribalde, co myslíte, že nás čeká po smrti?“

Díval se na ní. Na její blyštivé rohy s tmavými kruhy po obvodech, na její černý závoj z kvalitní tkaniny.

„Nevím a nezajímá mě to.“

Pohlédla na něj přes rameno a usmála se.

„Proč by mělo. Nejste na mém místě.“

„Nějaká poslední slova?“

„Zabila jsem v okolních vesnicích tři sta čtyřicet dva lidí. Krom toho jednoho, kterého jsem zabít potřebovala, mě všichni ostatní mrzí.“

Taribald jen přikývl. Slyšel ji, ale neměl co říct. Vytáhl Snílka z pochvy a potěžkal jej v ruku.

Děšť ustal. Začalo sněžit.

Malé vločky jí tály na tváři. Stékaly tam, kde měly být slzy, ale kde byl jen bázlivý úsměv.

Bylo chladno, ale proč by na tom záleželo?

Zavřela oči, naprázdno polkla a odvrátila hlavu.

Taribald pozvedl meč a napřáhl se.

„Počkejte,“ vyhrkla. „Svítá.“

Obloha nasákla rudou barvou. Ziela se otočila a prosebně na Taribalda pohlédla. „Vždy jsem měla ráda východ slunce. Dejte mi pár minut. Chci si ho naposledy prohlédnout.“

Taribald přikývl. Ziela se otočila zpět k východu, kde se zpoza bílých špiček hor přelily první paprsky ranního slunce.

Prolétly prostorem stejně neslyšně jako čepel Snílka.

Epilog

Vojáci pohřbili své padlé na prostranství ve stínu silného dubu mezi domy u kraje základny. Do jejich hrobů vložili dary *Pěti*. Místa jejich posledního odpočinku označovaly do země zabodnuté meče a runy vryté do zkeypřené půdy. Poté všichni drželi chvíli ticha se zády otočenými k hrobům.

Teirvinské čarodějnice se takových poct nedostalo. Její tělo spočinulo v mělkém neoznačeném hrobě kdesi v sousedním lese.

Po pohřbu se vojáci vrátili ke svým původním rozkazům a vydali se vstříc Koboldímu průsmyku a dále k Teirvinu.

Elba s Verunem odjeli zpět do Dračího Pelechu, aby informovali renina Kareka, že Vrchy jsou opět bezpečné.

Taribald zamířil rovnou k Hluchému Hvozdu.

Sněžení, které toho rána ukončilo období dešťů, vytrvale pokračovalo a uzurpovalo si pro sebe území. Každý krok jej vedl stále bělejší krajinou.

Noc přečkal v přístřešku, který mu poskytli vojáci stanující u okraje Hvozdu. Noci následující zabral jednomu uniformovanému nešťastníkovi místo v Augerionově hradu.

Vyjel na dohled od hospody, jejíhož hostinského připravil o ruku. Měla tu být více než tisícovka dalších vojáků připravena na pochod Hvozdem. Země stále nesla stopy jejich přítomnosti, ale Taribald byl sám.

Vojáci odtáhli někam jinam, s novými rozkazy. Jejich plány muselo změnit neustávající sněžení, které naplno propuklo i na této straně Hluchého Hvozdu. Berenické pohoří bylo v zimě neprostupné, vojáci pravděpodobně nechtěli riskovat několikadenní zdržení cestou, která už nikam nepovede.

Přiblížil se k hostinci, zanedbanému zvenčí stejně jako zevnitř, ale jeho dveře se mu neotevřely. Nebyl překvapen. I přes pokročilou hodinu jel dál.

Během jízdy nikoho nepotkal. Usnul v příkopu u cesty nepohodlným, ale nerušeným spánkem.

Ráno ho probudil hluk pochoduujících bot. Po silnici nad jeho hlavou šla početná skupinka vesničanů doprovázena čtveřicí vojáků se svíci na hrudi.

Nevěnovali mu víc než pohled a pochodovali dál opačným směrem, než kterým mířil on.

Beornovy vojáky vídal po celý den, křižovali beornát z místa na místo s neobvyklou naléhavostí.

Přiblížil se k Arn Duren. Jeho věže čněly vysoko nad krajinu.

Co to ale bylo za standarty visící z ochozů? Bílá svíce byla překryta černým hedvábím.

Arn Duren truchlil.

Pobídl Démona, projel branou a dojel nádvořím až k Jezerní věži. Hbitě do ní vešel. Jindy rušné místo nechalo rozeznít ozvěnu jeho těžkých kroků. Žádné služby starající se o hrad, žádní jen tak se poflakující prodejní rytíři. Skrze zakrytá okna se dovnitř prodíraly jen úzké proužky světla, jejichž jas zvýrazňoval pomalu poletující částičky prachu.

Z pěti směrů zamířil tím prostředním. Velké dveře do hodovní síně byly zavřeny a z každé strany je strážil voják v plné uniformě. Stáli strnule v pozoru s jednou rukou na jílci a v druhé drželi dlouhé halapartny.

„Otto, co se stalo?“ zeptal se Taribald velitele hradní posádky.

Otto Narn na něj na okamžik pohlédl, ale rychle upřel zrak před sebe. Jeho obličej byl sklíčený a unavený. Na Taribaldovu otázku neodpověděl.

Taribald mezi vojáky prošel a opřel se do mohutných a těžkých dveří. Jedno jejich křídlo se se skřípěním kovu a zaúpěním dřeva pomalu otevřelo.

Okna byla zahalena černou látkou. Desítky svíček rozmístěných po jídelních stolech běle plápolaly.

Taribald pokračoval tichým krokem po hustém tmavém koberci a procházel mezi v dlouhých stínech skrytými sochami, které podpíraly vysokou klenbu síně.

Na konci uličky vedoucí mezi stoly stál beorn Arrac Savorro.

Zlaté brnění se mu v přitmě potemnělého sálu lesklo odlesky bílých plamenů. Na hlavě měl přilbici s vysokým rudým chocholem. Jeho mohutná postava držela dlouhý obouruční meč, jehož špička se zarývala do podlahy.

Beorn Taribalda mlčky pozoroval. Jeho tvář byla zničená. Jeho oči prolily příliš mnoho slz, teď byly vyschlé a zarudlé.

Taribald jej obešel.

Přišel k dlouhému kamennému podstavci a k tělu, které na něm nehybně leželo zasypané bílými květy, až po krk překryté neposkvrněným rouchem.

Taribald ji přes hebkou bílou látku chytl za ruku a prsty jí projel vlasy. Dlouhé vlnité hnědé kadeře jí přepadávaly přes okraj oltáře.

Její obličej byl křídově bledý. Všude, jen ne kolem zpopelněných úst a spálené kůže u prázdných očních důlků.

„Zemřela před pěti dny,“ promluvil beorn, aniž by se otočil. Jeho jindy bouřlivý hlas byl pouhopouhým šepetem. „Služebné slyšely křik z její komnaty. Když vběhly dovnitř, našly ji takhle.“

Taribald se díval do prázdných očí ženy, která mu vstoupila do života. Bílá látka, která ji halila, se začala skrápět jeho slzami.

„Král?“ zeptal se po chvíli ticha. I když nemusel.

Arrac Savorro pootočil hlavu.

„Arorbon už nemá krále.“

Bylo mu opět šestnáct a probudil se během jedné z mála nocí, které strávil v Harpyjině Pomstě.

„Kde jsi byl, Dalivere?“

„To bys nepochopil, Tare. Jsi příliš hodný a čestný. Některé věci nejsou pro takové, jako jsi ty.“

Proč, Dalivere? Proč zrovna tam? Byli jsme v té základně pouhých čtrnáct dní.

„Na trůnu sedí Lady Valeia, ale nemá komu vládnout. Poslala zprávu každému beornovi. Vyzvala nás, ať podpoříme její nárok. Ale to nikdo neudělá. Nechal jsem povolat vesničany do zbraně, ostatní beorni dělají to samé...“

Taribald jej neposlouchal. Stále hleděl na Sabrielu. V jejích žilách kolovalo tak málo královské krve, ale stačilo to, aby ji připravila o život.

Daliverovo tělo musí ležet v paláci v Arndar Aroru na podobném podstavci, přikryté podobným rouchem.

Nebyla jeho blízkou příbuznou, ale vždy když si prohlížel její tvář dostatečně dlouho, dokázal jej v ní najít.

Naklonil se a dal jí polibek na čelo. Pustil její ruku.

„Čekají nás temné časy,“ křikl za ním Savorro, zatímco Taribald odcházel z místnosti. „Zůstaň. Pomoz mi najít a podpořit příštího krále. Slovo Strážce Arorbonu bude mít velkou váhu.“

„Vaše hledání povede jedině k občanské válce,“ odpověděl, aniž by se zastavil. Jeho slova rezonovala prázdnou síní.

„Na jejím konci pak už nemusí být Arorbon, jehož bych mohl být Strážcem.“

Konec

Rudý Štít

Tomáš Pospíšil

více info a bonusovou povídku najdeš na

rudystit.cz

1. [Prolog](#)
2. [Kapitola I](#)
3. [Kapitola II](#)
4. [Kapitola III](#)
5. [Kapitola IV](#)
6. [Kapitola V](#)
7. [Kapitola VI](#)
8. [Kapitola VII](#)
9. [Kapitola VIII](#)
10. [Kapitola IX](#)
11. [Kapitola X](#)
12. [Kapitola XI](#)
13. [Kapitola XII](#)
14. [Kapitola XIII](#)
15. [Kapitola XIV](#)
16. [Epilog](#)